

Noul Testament Privire de ansamblu

James W. Knox

Noul Testament—Privire de ansamblu

Copyright © de James W. Knox

Toate Drepturile Rezervate

Toate citatele Biblice sunt din traducerea Cluj-Fidela a Sfințelor Scripturi în limba română, care a derivat din textul folosit de Biblia King James în limba engleză. Orice deviație de la aceasta este neintenționată.

Publicată de:

Antioch Missionary Ministries

Adresa din Statele Unite:

A.M.M.

P.O. Box 2800

Lebanon, Virginia 24266

United States of America

Adresa din Europa:

Brent Logan

O.P. 1 C.P. 4

500500 Brașov

România, Europe

Prima tipărire în limba Română, 2008

Tipărit în România

CUPRINS

Prefață	1
Capitolul 1 : Evangheliile	7
Capitolul 2 : Fapte.....	57
Capitolul 3 : Epistolele Pauline.....	75
Capitolul 4 : Evrei.....	171
Capitolul 5 : Epistolele Generale	189
Capitolul 6 : Revelația lui Isus Cristos.....	241
Apendix A : Sunt epistolele generale pentru Biserică ...	261

Prefață

B basic (de bază)

I instructions (Instrucțiuni)

B before (înainte de)

L leaving (plecarea)

E earth (de pe pământ)

Când citești ce-i scris aici În
practică tu să aplici. Perceptele
recitite De tine să fie trăite.

În 1979, în timp ce scotoceam prin spatele unui magazin de cărți folosite din Franklin, Carolina de Nord, am găsit o adevărată comoară. Pe un raft răvășit, plin de dicționare, enciclopedii învechite și atlase, era o Biblie. Aceasta nu era o Biblie versiunea King James, oarecare! Pe fiecare pagină avea în jurul textului o margine de 5 cm. Era nou-nouță în ambalajul ei original. La fel ca prea multe Biblii, nu fusese deschisă niciodată.

În acele zile, venitul meu fiind sub nivelul sărăciei legendare, mi-a fost teamă că prețul va fi prea mare. Totuși, încercând să-mi ascund entuziasmul, am dus Biblia la proprietar și am întrebat: Cât costă? Voi accepta 20 de dolari , a spus bărbatul în vârstă de după tejehea. Dacă s-ar fi uitat în ochii mei, și-ar fi dat seama de greșeala lui și mi-ar fi cerut mai mult, dar n-a făcut-o. Probabil Dumnezeu i-a atins inima ca acest volum să cadă în mâna unuia care să-l folosească într-un mod potrivit. Nemaicontând, am plătit 20 de dolari și m-am întors cu comoara mea la apartamentul meu micuț, pornit să umplu acele margini late, cu toată cunoștința Biblică ce puteam să o dobândesc. Aceste notițe de pe margini, adunate în mulți ani au făcut această carte posibilă.

* * *

Oamenii întrebă deseori: Cum găsești toate aceste lucruri în Biblie?

Unii teologi recomandă studierea detaliilor, motivând că, cu cât cunoști mai multe detalii, cu atât vei cunoaște mai mult despre întreg. Totuși pentru mine, metoda cea mai eficientă și satisfăcătoare este studierea întregii Biblii. Cunoașterea întregului te face capabil să recunoști detaliile. Cred că cea mai bună cale să primești tot sfatul lui Dumnezeu și să înțelegi lu-

cruri precum diferențele din evanghelii, dispensația harului lui Dumnezeu în perioade de timp diferite, relația dintre cele șaiszeci și șase de cărți ale Bibliei , etc., este să devii așa de familiar cu întreaga Biblie încât aceste lucruri să devină clare. Cea mai bună metodă de studiere este simpla dedicare a timpului—timpul de citire al Bibliei (și recitare, din nou și din nou) de la Geneza la Revelația.

Dacă te-ai mutat vreodată într-o casă nouă, ai început o slujbă nouă sau ai vizitat un prieten într-un loc nou, fără îndoială ai simțit cum călătoria în împrejurimi nefamiliare îți ia o veșnicie. Oricum, de fiecare dată când făceai din nou călătoria respectivă, recunoșteai reperele, curbele, opririle, etc., și timpul părea mai scurt. La fel este și o călătorie prin Biblie. Sunt aceleași șaiszeci și șase de cărți, totuși cu fiecare citire, familiarizarea crescândă cu conținutul face călătoria mai puțin dificilă.

Ca și un ajutor la aceasta, pot fi făcute călătoriile suplimentare. Un cuvânt precum albastru sau un subiect cum ar fi intervenție angelică pot fi studiate prin a verifica fiecare folosire sau referire la ele.

În studierea și înțelegerea Bibliei, luarea de notițe bune este importantă. Memoriile noastre nu sunt infailibile. De fiecare dată când citesc sunt pregătit să iau notițe. Când văd ceva ce nu recunosc, fac o notiță. Când găsesc ceva ce nu înțeleg, înregistrez referința cu un semn de întrebare. Când citesc ceva ce îmi amintește de un cuvânt, afirmație sau doctrină asemănătoare din altă parte a Bibliei, notez. De aceea, cea mai mare parte a studiului meu Biblic s-a ridicat din citirea Bibliei.

Scopul cu care am scris această carte este să asigur studentului Scripturii o pătrundere în cele douăzeci și șapte cărți ale Noului Testament. Am expus gândurile pe cât de concis am

putut, pentru ca orice creștin să fie capabil să înțeleagă Noul Testament, probabil cum nu l-a mai înțeles vreodată înainte. Am arătat pentru fiecare carte nu doar tema principală, versetele cheie, poziția dispensațională și semnificația ei unică, ci de asemenea relația ei cu întregul cuvânt al lui Dumnezeu. În alte cazuri, am mers dincolo de un simplu transfer al notițelor marginale de bază și am adăugat cuvinte de explicație sau de îndemnare, în funcție de cum am simțit că aceasta va face punctele luate în discuție mai pline de înțeles. Dar amintiți-vă! Acesta nu este ultimul cuvânt. De fiecare dată când citesc Biblia, ochii mei sunt deschiși la noi adevăruri.

Din necesitate, mult din ce e scris aici este munca altora ce a fost așezată pe marginile mele pe parcurs. Am învățat foarte mult din pătrunderea pe care Dumnezeu a dat-o predecesorilor mei. Nu pot spune care este atribuția fiecăruia, dar le mulțumesc și recunosc grațitudinea datorată Spiritului Sfânt pentru revelarea adevărului Său către ei, astfel ca ei să mi-l poată da mie, așa cum și eu vi-l dau vouă acum. În plus, darurile și binecuvântările lui Dumnezeu m-au făcut capabil să discern mult adevăr scriptural prin propriul meu studiu, la fel ca și voi prin studiul vostru.

Dacă această carte provoacă un interes mai mare pentru cuvântul lui Dumnezeu, face Biblia să fie mai ușor de citit sau răspunde la unele întrebări despre doctrina Bibliei, atunci anii mei de studiu s-au meritat.

Atât de mulți oameni au întrebat: Pot să împrumut Biblia ta și să copii notițele?

Da, poți.

În toată această carte, când Vechiul sau Noul Testament este scris cu litere mari, se face referire la cărțile scrise ale scrip-

turii. Unde vechiul sau noul testament nu este scris cu litere mari, se face referire la legământul în sine dintre Dumnezeu și oamenii Lui.

Întotdeauna vor fi unii care vor arunca un platou de pește fiindcă au găsit un os micuț. Vă rog nu vă jefuiți pe voi înșivă de multe binecuvântări, închizând această carte pentru ceva despre care gândiți diferit. Vor fi destule lucruri în această carte să binecuvânte și să provoace pe orice cititor sincer, așadar vă rog să aveți har și să vedeți cheștiunea până la capăt.

Capitolul 1

Evangheliile

Îmi încredințez sufletul în mâinile Salvatorului meu, plin de încredere că, răscumpărându-mă și spălându-mă cu Sângele Lui prea prețios, El mă va prezenta fără vină în fața tronului Tatălui meu Ceresc.

Îi implor pe copiii mei, ca orice s-ar întâmpla și cu orice preț al sacrificiului propriu, să păstreze și să apere doctrina binecuvântată a Ispășirii complete a păcatelor prin Sângele lui Isus Cristos și numai prin aceasta, oferită o dată.

MULTIMILIONARUL
J.PIERPONT MORGAN

Din testamentul și ultima lui dorință.

Cele patru Evanghелиi au fost scrise pentru a da o imagine completă a Domnului Isus Cristos. Dacă cineva ar trebui să sculpteze un bust pe baza unui portret, cerința ar fi mult mai simplă de îndeplinit dacă ar exista patru portrete. O imagine din față, una din spate și câte una din fiecare parte laterală, l-ar face capabil pe sculptor să prezinte o asemănare mult mai mare decât ar putea-o face un singur portret. La fel este și cu relațiile Evangheliei.

Teoria sinoptică potrivit căreia Matei, Marcu și Luca reprezintă o singură (sin) imagine (optică) mare și că Ioan este o relatare poznașă, nu are nici o susținere în Scripturi.

Să presupunem că cineva a fost angajat să lucreze ca funcționar pentru o firmă de camioane. Cu privire la raportul muncii, noului angajat i s-ar da un manual conținând cerințele, regulamentele și standardele pentru toți angajații companiei. În tot manualul ar fi instrucțiuni specifice pentru personalul de livrări, pentru muncitorii cu întreținerea, pentru managerii medii și de vârf, pentru operatorii telefonici, etc.

Manualul ar conține un material care se aplică la orice segment de serviciu, în parte. Aceasta înseamnă că o mare parte din manualul de politică al companiei, nu se va aplica direct la fiecare lucrător în parte.

La fel este situația și cu Biblia. Ea este despre Domnul și instrucțiunile Lui către om. Există, în orice caz, anumite instrucțiuni specifice față de un popor numit Israel, anumite chestiuni aparținând exclusiv popoarelor neamuri (adică neevreiești), și îndrumări numai pentru biserica lui Dumnezeu.

Noi trebuie să învățăm și să studiem Biblia întregă, pentru că ea reprezintă întreaga revelație a lui Dumnezeu către om. Noi trebuie să ascultăm acele părți de scriptură care dau îndrumări departamentului nostru.

Să comparăm și să contrastăm cele patru relatări evanghelice. Dumnezeu i-a arătat profetului Ezechiel o viziune a patru heruvimi. Heruvimul reprezintă o clasă specială de ființe cerești fiind în legătură cu tronul lui Dumnezeu; ei au aripi, fiind diferiți de îngerii care nu au aripi. Creaturile pe care le-a văzut Ezechiel (Ezechiel 1:10) aveau fiecare o față de leu, de bou, de om și de vultur. Acestea zugrăvesc diverse grupuri din creaturile lui Dumnezeu și sunt simboluri pentru cele patru înregistrări ale evangheliei:

- Matei vorbește despre Cristos Regele, posedând majestatea regală a unui leu.
- Marcu îl prezintă pe Isus, servitorul lui Iehova, ca posedând tăria și slujirea răbdătoare a unui bou.
- Luca îl expune pe omul Isus Cristos, ca posedând umanitatea fără de păcat, cu toate calitățile date de Dumnezeu.
- Ioan îl expune pe Domnul Isus Cristos, ca posedând înalta glorie și dominație a unui vultur.

Cele patru evanghelii descriu de asemenea pe Vlăstarul prezis de profeți:

- Matei îl zugrăvește pe Vlăstarul cel drept al lui David. Acest monarh perfect a fost prevestit de Ieremia: *Iată, vin zile, zice DOMNUL, când îi voi ridica lui David un Vlăstar drept; și un Rege va domni și prospera, și va executa judecată și dreptate pe pământ* (Ieremia 23:5).

- Marcu îl revelează pe servitorul lui Dumnezeu Vlăstarul, despre care vorbește Zaharia: *Ascultă acum, O Iosua marele preot, tu și tovarășii tăi care stau înaintea ta—căci ei sunt oameni care vor sluji ca semne; căci iată, voi aduce pe servitorul meu, VLĂSTARUL (Zaharia 3:8).*
- Luca îl expune pe omul al cărui nume este Vlăstarul, a cărui venire a fost văzută, de asemenea, de Zaharia: *Și vorbește-i, zicând : Așa spune DOMNUL oștirilor: Iată bărbatul al cărui nume este VLĂSTARUL, și el va înmuguri din locul lui și va zidi templul DOMNULUI (Zaharia 6:12).*
- Ioan ÎL arată pe Vlăstarul lui Iehova, despre care vorbește Isaia: *În ziua aceea vlăstarul DOMNULUI va fi minunat și glorios, și rodul pământului măreț și atrăgător pentru cei din Israel care au scăpat (Isaia 4:2).*

Astfel, cele patru evanghelii îl prezintă pe Dumnezeu devenind om, pentru a servi în prima Lui venire și împărăți în a doua venire.

Priviți cu atenție începutul fiecăreia din înregistrările evangheliei:

- Matei schițează descendența Domnului Isus Cristos prin spița regală până la Abraham. Aceasta stabilește scopul pentru care el scrie despre Regele iudeilor.
- Marcu nu conține nici o genealogie, fiindcă strămoșii unui servitor nu au nici importanță.

- Luca înregistrează spița lui Isus mergând tocmai până la primul om, Adam, după ce mai întâi dă un decor despre mama Lui și tatăl adoptiv.
- Ioan, scriind să declare divinitatea lui Cristos îl situează pe DOMNUL în Geneza 1:1 și își începe evanghelia cu o declarație precum că Cel care a devenit carne și a locuit printre noi este Dumnezeu etern.

Apoi, luați în considerare lucrarea lui Ioan Baptistul în fiecare evanghelie:

- În Matei vestitorul anunță venirea împărăției
- În Marcu el predică lucrarea pocăinței
- În Luca profetul instruieste oamenii cu privire la trăirea lor
- În Ioan el aduce mărturie despre Lumină și despre Miel, ca toți să poată crede în El.

Acum uitați-vă dinainte la încheierea fiecărei evanghelii și luați în considerare împuternicirea dată de Domnul discipolilor săi:

- În Matei, împuternicirea este aceea de a converti națiunile la obediență. Aceasta se relaționează cu sfârșitul lumii, identificat fiind ca sfârșitul marelui necaz (Matei 28:19-20).
- În Marcu, împuternicirea este să predice la fiecare creatură, făcând miracole (Marcu 16:15-18)
- În Luca, împuternicirea este să aducă mărturie că păcatele pot fi absolvite prin moartea, îngroparea și învi-

erea lui Isus Cristos și că această salvare este disponibilă pentru lumea întreagă (Luca 24:45-49)

- În Ioan, împuternicirea este o poruncă de mers drept înainte pentru a-L urma pe Domnul (Ioan 21:19,22).

Luați în considerare înălțarea lui Cristos cum este ea prezentată de cei patru evangheliști:

- În Matei nu este nici o înregistrare a înălțării deoarece, ca Rege al iudeilor locul lui este pe pământ.
- Înălțarea înregistrată în Marcu indică faptul că Cristos s-a înălțat ca din locul lui de sus să-și poată continua lucrarea în discipolii Săi.
- Înregistrarea înălțării vorbește în Marcu, despre Isus fiind dus sus în cer, ceea ce implică nevoia Lui umană de sprijin din partea Tatălui.
- În Ioan nu este nici o înregistrare a înălțării deoarece, fiind Una cu Tatăl (Ioan 10:30), Domnul Isus a fost pe pământ și împreună în cer, tot timpul (Ioan 3:13).

În fiecare evanghelie, crucificarea este legată de câte o ofrandă diferită din Levitic 1-5:

- Matei reliefează pe Isus Cristos: ofranda pentru transgresiune
- Marcu accentuează pe Isus Cristos: ofranda pentru păcat
- Luca adeverește pe Isus Cristos: ofranda pentru pace
- Ioan arată spre Isus Cristos: ofranda arsă în întregime

De vreme ce lucrarea de față este mai mult o privire de ansamblu decât un comentariu, vom considera aceste exemple ca fiind suficiente. În timp ce citim cu atenție prin evanghelii, ar trebui să notăm diferențele dintre ele. Dacă ne uităm la fiecare în lumina temei generale a cărții, vom afla că ele nu sunt contradictorii ci complementare. Vom vedea câteva exemple particulare despre acest adevăr, în timp ce ne uităm la fiecare carte în mod individual.

Evanghelia Lui Isus Cristos Înregistrată De Matei

Cartea Matei conține 1.071 versete și 23.684 cuvinte și este în primul rând iudaică. A fost scrisă pentru a-L prezenta pe Isus ca Rege al iudeilor, Mesia despre care au vorbit profeții și cel care a împlinit în mod perfect legea pe care Dumnezeu a dat-o Evreilor.

Legea nu a fost dată neamurilor. De vreme ce în dispensația din prezent noi căutăm un Salvator și nu un rege, Matei este o carte foarte periculoasă.

Prima evanghelie a fost scrisă pentru a forma un pod între vechiul și noul testament. Așa cum se întâmplă atât de des, notele marginale inventate de tipografi, au servit pentru a-i duce în eroare, pe mulți.

După încheierea cărții Maleahi este o pagină cu un nou titlu: Noul Testament. După aceasta urmează o pagină în vârful căreia citim: Evanghelia după Matei . Acest lucru duce foarte ușor în eroare; noul testament nu a fost încă stabilit până la Matei 26 și nu a fost pus în vigoare până când Cristos a murit la Calvar.

Asta înseamnă că tot ce e în Matei 1-25 este despre punctul culminant al tratatelor lui Dumnezeu cu omul sub vechiul testament, NU sub NOUL. Dacă nu înțelege cineva acest adevăr, cartea Matei îi va schilodi umblarea lui cu Domnul.

Acestea sunt cuvinte tari, însă trebuie să fie înțeles faptul că Împărăția Cerului este menționată de treizeci și două de ori numai în Matei și nici unde în altă parte în Noul Testament.

Peste tot în Vechiul Testament se are în vedere o împărăție fizică, pământească cu Mesia iudeul împărățind în Ierusalim și aplicând legea lui Dumnezeu peste toate popoarele. Matei 1-20 continuă accentuarea acestui lucru.

În Matei 21-25 Domnul proclamă faptul că necredința lui Israel va pune în așteptare toate planurile așezării Împărăției Cerului.

În Matei 26-28 apare pentru prima dată în cadru, noul legământ. Aceia care eșuează se înțelegă aceasta, vor căuta cerul în baza prediciei de pe munte, dorind să aplice bisericii, parabolele din Matei și căutând să îndure până la sfârșitul marelui necaz pentru a fi salvat. Nici una din aceste practici nu au de a face cu Creștinismul Noului Testament.

Nu îmi place să pun la începutul cărții tocmai cea mai controversată parte a ei, dar această noțiune trebuie înțeleasă. Caracterul iudaic al cărții se vede în aceste șase afirmații:

1. Matei a fost scrisă de un iudeu care lucra ca agent vamal pentru guvern (vameș) și avea numele Levi (Matei 9:9-13; Luca 5:27-32).
2. Plasarea evangheliei după Matei, indică formarea unui pod între vechiul și noul testament.
3. Matei este plină de citate și referiri la Vechiul Testament. În cele douăzeci și opt de capitole din Matei sunt douăzeci și trei de citate și șaptezeci și șase de referiri la Vechiul Testament. Cuvântul împlinit este cheia în această evanghelie.
4. Termenul folosit pentru Domnului Isus Cristos este *fiul lui David* (1:1; 9:27; 12:23; etc.). Faceți comparație

cu pasajele din alte evanghelii în care e denumit *fiul omului* și referirile la *Fiul lui Dumnezeu* din Ioan.

5. Matei este atât de plin de referiri la *împărăția cerului*, la *rege* și *împărăție* încât ar trebui să extragi întreaga carte pentru a le cita pe toate acestea.
6. Materialul găsit în mod exclusiv în Matei arată caracterul iudaic al cărții:
 - În capitolul 1 genealogia lui Isus este urmărită până la Avraam.
 - În 1:18-25 ni se dau informații abundente despre Iosif.
 - În capitolul 10 citim despre discipolii care sunt trimiși la oile pierdute ale casei lui Israel și cărora le este interzis să se ducă la neamuri.
 - Învinuirea fariseilor din capitolul 23 și mai multe parabole din 20, 21, 22 și 25, care au de a face în mod specific cu poporul Israel, nu mai pot fi găsite în altă parte.
 - Numai în Matei putem citi despre vizita magilor. Ei au venit la Ierusalim căutând un rege. Deși pruncul se născuse în Betleem, El avea să fie întronat la Ierusalim în cele din urmă. Lupta pentru tron începe în 2:1-18 și se are în vedere în toată evanghelia.

Evangheliile Marcu și Luca sunt cronologice. Matei și Ioan nu sunt cronologice dar sunt aranjate să-și expună tema lor specifică.

În capitolele 1-10 Isus se revelează pe El însuși ca mult-așteptatul rege iudeu, a cărui venire a împlinit scripturile.

În capitolele 11-13 conducătorii iudei s-au răzvrătit împotriva Lui. Ei l-au arestat pe mesagerul Lui, afirmând că lucrările lui sunt de la Diavolul. Ei l-au respins pe Regele lor și El a început să se întoarcă în mod treptat către neamuri: *Veniți la mine TOȚI cei ce munciți și sunteți greu împovărați, și eu vă voi da odihnă.* (11:28).

Parabolele din capitolul 13 nu vorbesc despre biserică, deși este doar o mică legătură. În mod principal ele vorbesc despre cum va fi împărăția cerului pe pământ, în timpul dispensației cunoscută ca perioada bisericii.

Comparând parabolele găsite în Matei și Luca, ar trebui să se observe că în Matei accentul cade pe împărăția iudaică și în Luca pe biserică. Acestea pot fi puse la socoteală cu privire la aparentele diferențele și contradicții.

În capitolele 14-20 Domnul s-a retras în mod specific pentru a-și învăța discipolii și a-i pregăti pentru cruce.

În capitolele 21-27 regele a fost respins pe față. Ceea ce a început ca răzvrătire a devenit ostilitate deschisă și l-a condus pe Isus către crucificare. În acest timp El era într-un conflict amar cu conducătorii religioși ai lui Israel. El le-a descoperit discipolilor Lui viitorul și apoi de bună voie a murit.

În capitolul 28 regele înviat și-a impus puterea și autoritatea peste toată creația.

Având această vedere generală, haideți să ne uităm la câteva pasaje cheie din Matei.

Primele cinci versete încep cu o referire la doi mari eroi ai Vechiului Testament: David și Avraam. Aceștia doi ne atrag atenția la cele două legăminte remarcabile pe care Dumnezeu le-a făcut cu poporul lui Israel. Domnul i-a promis lui David

că unul din sămânța lui va domni pentru totdeauna ca rege: *Acum deci, așa să spui robului meu David : Așa zice DOMNUL oștirilor : Te-am luat de la staulul oilor, din urma oilor, ca să fi conducător peste poporul meu, peste Israel. Și am fost cu tine oriunde mergeai, și am retezat dinaintea ta pe toți dușmanii tăi, și te-am făcut un nume mare, ca numele celor mari de pe pământ. Ba mai mult, voi da un loc poporului meu Israel și îl voi sădi, ca să locuiască într-un loc al lui și să nu se mai mute ; și nici fiii stricăciunii nu-l vor mai tulbura, ca înainte și ca pe timpul când pusesem judecători peste poporul meu Israel. Numai ține ți-am dat odihnă de toți dușmanii tăi. Și DOMNUL îți mai spune că îți va zidi o casă. Și când ți se vor împlini zilele și vei adormi cu tații tăi, eu îți voi ridica sămânța după tine, care va ieși din adâncurile tale, și eu îi voi întemeia împărăția. El va zidi o casă pentru numele meu și Eu voi întemeia PENTRU TOTDEAUNA tronul împărăției lui (2 Samuel 7:8-13).*

Această promisiune a putut fi împlinită numai de unul care a fost născut ca bărbat în descendența efectivă a lui David și totuși este etern și nemuritor, deoarece cu siguranță moartea ar face domnia destul de imposibilă.

Domnul i-a promis lui Avraam că toate popoarele vor fi binecuvântate printr-unul născut din sămânța lui: *Și voi binecuvânta pe cei ce te binecuvântează, și voi blestema pe cel ce te blestemă, și în tine toate familiile pământului vor fi binecuvântate (Geneza 12:3).*

David a avut un fiu care a fost rege. Matei începe cu nașterea unui rege (nu a unui Salvator ca în Luca). Avraam a avut un fiu care a fost un sacrificiu. Matei încheie cu moartea unui sacrificiu.

Evanghelia după Matei a fost scrisă pentru a-l revela pe Domnul Isus Cristos ca acela în care legămintele Avraamic și

Davidic sunt împlinite. El va domni etern peste Iudei fiindcă El este regele lor și El este sacrificiul lor.

Matei 10 este un capitol foarte important în poziționarea pe ansamblu a cărții. Acesta conține:

- Instrucțiuni apostolilor din trecut (vv. 1-15), cei care au umblat și vorbit cu Isus.
- Instrucțiuni martorilor viitoarei perioade de mare necaz (vv. 16-23) .
- Instrucțiuni discipolilor și slujitorilor Domnului din timpul prezent (vv. 24-42)

Nu uita niciodată că Dumnezeu nu va trebui să scrie o altă Biblie—pentru perioada marelui necaz sau pentru orice altă perioadă viitoare. Tot ce are Dumnezeu de spus omului este scris în această Biblie. Noi trebuie doar să discernem, prin călăuzirea Duhului Sfânt, care porțiuni din Biblie ne sunt aplicabile astăzi din punct de vedere doctrinal.

Matei 10:16-23 de exemplu, nu se aplică celor doisprezece apostoli care au umblat cu Isus, din mai multe motive:

- Versetul 5 le interzice să se ducă la neamuri: *Pe aceștia doisprezece Isus i-a trimis înainte și le-a poruncit, spunând: Nu mergeți în calea neamurilor, și nu intrați în nici o cetate a samaritenilor. Ci mai bine mergeți la oile pierdute ale casei lui Israel (10:5-6). Acum comparați aceasta cu versetul 18: Și veți fi duși înaintea guvernatorilor și a regilor din cauza mea, pentru mărturie împotriva lor și a neamurilor. (10:18). Aceasta nu este o contradicție. Este pur și simplu o problemă a împărțirii în mod corect a cu-*

vântului adevărului determinând cărui grup de discipoli îi este adresată în pasajul de față.

- Spiritul nu putea vorbi în ei decât după înviere: *Fiindcă nu voi sunteți cei care vorbiți, ci Spiritul Tatălui vostru care vorbește ÎN VOI.* (10:20). Conform Ioan 14:17 Spiritul Sfânt nu a venit să locuiască în interiorul credinciosului decât după înviere. Deci când Isus i-a trimis pe cei doisprezece, care au fost cu El pe timpul lucrării Lui pe pământ, ei cu siguranță nu erau locuiți și umpluți de Spiritul Sfânt la fel cum sunt astăzi credincioșii. De aceea, probabil avem aici de a face cu un viitor grup de ucenici.
- Nu există nici o dovadă precum că cei doisprezece au fost persecutați în timp ce Isus era pe pământ. Potrivit cu Marcu 6:30 și Luca 9:10, lucrarea lor era chiar fericită și plină de succes. Totuși în Matei 10, se vorbește despre un grup de discipoli ca fiind sub o mare persecuție.
- Uitându-ne cu atenție la versetele 22-23 vom observa cum se potrivesc aceste cuvinte cu Matei 24:9 și 13: *Și veți fi urâți de toți din cauza numelui meu, dar cel ce îndură până la sfârșit, acela va fi salvat. Dar când o să vă persecute în această cetate, fugiți într-alta; fiindcă adevărat vă spun: Nu veți termina cetățile lui Israel până va fi venit Fiul omului.* (10:22-23). Aceste versete tratează cu sfinții, din perioada marelui necaz. Nimeni nu ar fi așa de prostuț să învețe că „perioada lui Isus de lucrare pe pământ timp de 3 ani și jumătate, a fost marele necaz. Totuși Biblia vorbește despre chinuri, martiriu, despre a fi urât printre popoare și despre a îndura până la sfârșit. Aceasta este doctrina marelui

necaz. Deși sunt asemănări cu lucrarea apostolică înregistrată în Fapte, Matei 10:22 exclude această posibilitate. Noi știm că salvarea în perioada bisericii, este în și prin persoana lui Isus Cristos și că este o salvare a sufletului de la iad, nu a trupului de la moarte.

Matei 10 este un capitol clasic fiindcă arată cât de atent ar trebui să citim Biblia și cum trebuie să o împărțim în mod corect. În cuvântul lui Dumnezeu nu sunt contradicții. Dacă ceva pare să se contrazică, este fiindcă cineva încearcă să poziționeze adevărul în mod greșit.

În Matei, lucrarea pământească a Domnului poate fi împărțită în patru părți:

1. Proclamarea împărăției și o chemare la pocăință (4:12-7:29); Se face chemarea la pocăință (4:17) și predica de pe munte expune legea și condițiile pentru împărăție.
2. Proclamarea persoanei regelui (8:1-16:20); El este arătat ca bărbatul (8:20) și Domnul (8:2-8) care va domni. Miracolele creative ale acestei secțiuni, manifestă dumnezeirea Lui și compasiunea lui față de oameni revelează umanitatea Lui.
3. Respingerea regelui (16:21-20:34); Miracolele din această secțiune iau forma unor parabole pentru a accentua respingerea Lui. Vezi de exemplu lunaticul (17:14-18) și orbul (20:30-34).
4. Respingerea împărăției (21:1-26:35); Parabolele și învățăturile acestei secțiuni prezic urmarea schimbării dispensației. Împărăția trebuie să fie separată față de perioada bisericii. Este o diferență izbitoare între predica de pe munte și discursul de la muntele Măslinilor.

Haideți să privim mai îndeaproape la această a patra împărțire a lucrării Domnului de pe pământ. Mai întâi sunt trei semne:

1. Prezentarea Regelui (21:1-11): Aceasta tratează cu orbirea spirituală a lui Israel.
2. Purificarea templului (21:12-16): Aceasta arată putreziciunea interioară a Israelului.
3. Blestemarea smochinului (21:17-22): Aceasta accentuează nerodirea exterioară a Israelului.

În al doilea rând, sunt trei parabole:

1. Parabola celor doi fii (21:23-32): Ei l-au respins pe Tatăl.
2. Parabola viei (21:33-46): Ei l-au respins pe Fiul.
3. Nunta (22:1-14): Ei l-au respins pe Spiritul.

În al treilea rând, sunt trei întrebări:

1. Tribut lui Cezar (22:15-22)? Aceasta a fost o întrebare politică trimisă de irodieni.
2. Înviere (22:23-33)? Aceasta a fost o întrebare doctrinală trimisă de Saduchei.
3. Marea poruncă (22:34-46)? Aceasta a fost o întrebare legală trimisă de Farisei.

În al patrulea rând, sunt trei discursuri:

1. Condamnarea Fariseilor (23).
2. Explicarea unei împărății viitoare (24-25).

3. Pregătirea discipolilor pentru cruce (26:1-46).

În al cincilea rând sunt trei procese:

1. Procesul înaintea lui Caiafa și a consiliului (26:47-75).
2. Procesul înaintea consiliului dimineața (27:1-10).
3. Procesul înaintea lui Pilat, conducând la moartea lui Cristos (27:11-66)

Un alt capitol cheie în Matei, este capitolul 24. Acesta a fost sursa a mai multe învățături false decât orice alt capitol din Biblie. Caracterul strict iudaic al capitolului 24 din Matei se vede din:

- Discuția ce rezultă din afirmațiile lui Isus privind distrugerea templului iudaic (24:1-2)
- Discipolii îl întreabă pe Isus cu privire la întoarcerea Lui, la sfârșitul lumii (24:3). Aceasta nu putea să însemne întoarcerea Lui pentru biserică, căci un astfel de trup era încă un mister și era necunoscut acestor discipoli (Coloseni 1:24-27; Efeseni 2).
- Domnul Isus Cristos discutând despre țara Iudeii, și nu despre întregul pământ: *Atunci, cei din Iudeea, să fugă în munți* (24:16).
- Referirea la a ține Sabatul ca parte a salvării. Noi știm că Sabatul nu are nimic de a face cu biserica Nou-Testamentală, și nici faptele nu au nimic de a face cu salvarea în ziua și perioada de acum: *Dar rugați-vă ca nu cumva fuga voastră să fie iarna, nici într-un sabbat.* (24:20).

- Referirea (24:15) la profetul Daniel care a profețit prioritar la Iudei și Ierusalim (Daniel 9:24).
- Avertismentul cu privire la cristoși falși (24:3,5) și la profeți falși (24:11). Aceasta era adresată Iudeilor, căci nici un creștin adevărat, nu ar urma un Cristos fals sau un profet fals. Creștinul adevărat este avertizat să fie atent la învățători falși și la spirite false (1 Ioan 4:1-3; 2 Petru 2:1, 4; 2 Corinteni 11) dar niciodată la un Cristos fals sau un profet fals.
- Referirea la evanghelia împărăției: *Și această evanghelie a împărăției va fi predicată în toată lumea, pentru mărturie la toate națiunile* (24:14)—nu la oameni individuali. Aceasta a fost evanghelia pe care Ioan a predicat-o în Matei 3:2, Isus a predicat-o în Matei 4:12-17 și discipolii au predicat-o în Matei 10:7 înainte ca poporul Israel să îl respingă pe Domnul Isus Cristos.
- Mesajul dat de pe muntele Măslinilor (24:3) care, în Zaharia 14:4, este asociat cu întoarcerea lui Isus pe pământ ca să își întărească împărăția cu Israelul ca și cap al popoarelor.

Dacă am încerca să aplicăm bisericii acest capitol, am distruge doctrinele biblice ale: siguranței eterne, scăpării dinaintea marelui necaz a bisericii și a salvării numai prin har, și am introduce o monstruoasă păgână salvare pe pământ, iubitoare de lume, orientată pe fapte și ziditoare a împărăției.

Alte studii interesante în Matei sunt:

- Comparația predicii de pe munte (5) cu mustrarea fariseilor (23).
- Comparația lui Matei 24 cu Revelația 6,13 și 19, pentru a găsi secvența profetică a marelui necaz.
- Cele douăsprezece perechi ale capitolului 7:

2 porți	2 pomi	2 fundații
2 căi	2 roade	2 constructori
2 categorii	2 lucruri făcute pomilor	2 furtuni
2 destinații	2 case	2 rezultate

În cartea Ioan, Isus a fost crucificat fiindcă El a pretins că este Fiul lui Dumnezeu, iar în Matei fiindcă El a pretins că este Regele Iudeilor.

În Exodul legea a fost dată omului de către Dumnezeu, pe un munte. În Matei legea a fost explicată pe un munte de către Dumnezeul-om.

Înainte de cruce, Cristos a spus că trebuie să ierți, pentru a fi iertat (6:14). După cruce, noi trebuie să iertăm fiindcă suntem iertați (Efeseni 4:32).

În Matei, crucificarea este încadrată de două seri (26:20; 27:57), în Ioan de două grădini (18:1; 19:41).

Cei care arată interes față de cifrele Bibliei vor ști că patruzeci este cifra încercării și testării. Vedem aceasta în cele patruzeci de zile de potop, perioadele a câte patruzeci de ani din viața lui Moise, domnia de patruzeci de ani a lui Saul, David și Solomon, etc. De aceea, avem atât un punct de interes cât și de confirmare în structura Bibliei.

Matei este a patruzecoa carte în canonul sacrelor scripturi, fiindcă este înregistrarea divină a încercării iudeilor de a vedea dacă, sau cum și-l vor primi ei pe Mesia. Această afirmație fiind adevărată, avem totuși și un alt motiv, luat de pe paginile Bibliei însăși, să respingem cărțile apocrife pe care unii le-ar introduce în Vechiul Testament.

* * *

La încheierea discuției noastre despre fiecare carte din Noul Testament, voi comenta asupra versetului meu preferat din cartea respectivă. În Matei acesta este: *Iar Isus i-a spus: Prietene, pentru ce ai venit? Atunci au venit, și au pus mâinile pe Isus, și l-au prins.*(26:50)

Am fost îndelung impresionat de acele afirmații din Biblie care mă lovesc cu o forță mare. Citind prin Biblie în căutarea dovezii că Isus Cristos a fost mai mult decât un om, s-ar putea ca unii să se uite la puterea Lui de a face miracole. Unii s-ar putea uita la acele afirmații făcute de El sau de profeți sau de apostoli care atestă dumnezeirea Lui. Unii ar putea lua în considerare miracolul morții Lui și minunăția învierii Lui. Tot acest ansamblu șlefuit dovedește că, cu siguranță acesta a fost Fiul lui Dumnezeu. Și totuși, cât de des vedem printr-un singur cuvânt, un răspuns imediat, rezolvarea unei situații, că Isus nu a fost un descendent oarecare al lui Adam.

Imaginați-vă acea noapte a trădării. Iuda cel stricat a părăsit masa din camera de sus și s-a strecurat afară să-l vândă pe stăpânul lui pentru treizeci de monede de argint, prețul unui sclav (Levit. 27:4). Isus s-a dus în Ghetsimani și a pledat în fața Tatălui Său în rugăciune cu privire la cupa mâinii pe care El a fost nevoit să o bea datorită nouă. Apoi în noapte a venit unul

care a mers, a lucrat, a petrecut, da, a trăit cu Domnul timp de trei ani și jumătate. Numai că acum nu a venit să primească instrucțiune, ci să îl arate pe Domnul acelor oameni care aveau să Îl ducă la un proces de batjocură și la crucificare.

Chiar numele de Iuda ne dă un sentiment de greață adâncului sufletului nostru. Chiar și gândul la acțiunea lui îți face scârbă. Totuși acolo era Isus în care nu era înșelăciune; acolo era Unul care niciodată nu a vorbit altceva decât adevărul absolut. El s-a uitat la Iuda și i-a spus calm: *Prietene*.

Acest cuvânt m-a impresionat mai mult decât orice a spus vreodată Isus. Nu există act de trădare mai mare în anele istoriei umane, decât cel al lui Iuda, dar asta nu a schimbat inima lui Isus. Rănit atât de adânc, ofensat atât de greșit, respins atât de complet, dragostea și grija Lui pentru Iuda au rămas neschimbate.

Acesta nu este numai un mare învățător. Acesta este mai mult decât un lider religios. Dumnezeu este dragoste și iată manifestarea lui Dumnezeu în carne.

Evanghelia Lui Isus Cristos Înregistrată De Marcu

Această evanghelie, conținând 678 de versete și 15.171 de cuvinte, a fost scrisă pentru a-l prezenta pe Isus Cristos, servitorul. În timp ce, celelalte trei evanghelii folosesc frecvent denumiri divine, în evanghelia după Marcu lui Cristos i se spune Stăpân. Numai de două ori este numit Domn (7:28; 9:24). Duhul Sfânt vorbește despre El ca Domn doar în două locuri, în această carte, și ambele sunt în 16:19-20, după înălțarea lui la cer. Spiritul nu se referă niciodată la El ca dumnezeire în Marcu, pe perioada lucrării lui de pe pământ.

Această prezentare a lui Isus ca servitor, explică de ce Marcu folosește detalii minuțioase care nu le mai găsim în altă parte. De exemplu în 6:7 citim: *Și a chemat pe cei doisprezece și a început să îi trimită înainte, câte doi; și le-a dat lor autoritate peste spiritele necurate*; Numai în Marcu putem citi această mică remarcă: *câte doi*. În 4:38 ni se dă un detaliu despre furtuna de pe mare. În timp ce această înregistrare este dată și în alte evanghelii, numai Marcu scoate în evidență: *Și el era la pupa corăbiei, adormit pe o pernă*.

Pentru un servitor, este important să aibă specificațiile unei cerințe (câte doi). Detaliile somnului său sunt demne de remarcat.

Alte elemente de o natură similară, unice în înregistrarea lui Marcu, se găsesc în 3:7; 4:1; 6:40; 12:41; 13:3 și 15:39. Citiți-le cu atenție și notați detaliile specifice acestei evanghelii.

Cel mai bun exemplu pentru aceasta se găsește în 1:35: *Și de dimineață, s-a sculat cu mult înainte de ziuă, a ieșit și a plecat*

într-un loc pustiu și se ruga acolo. Aceste detalii minuțioase, specifice, pot părea ne semnificative dar un servitor dă socoteală de tot ce face. Fiecare acțiune și mișcare a unui servitor va fi pusă la socoteală.

Accentul este pus în Marcu pe fapte—nu pe cuvinte. Dacă aveți o ediție a Bibliei cu literele înroșite pentru cuvintele Domnului Isus, comparați Marcu cu celelalte trei evanghelii și veți afla că aceasta conține de departe mai puține versete cu litere înroșite. În viața unui servitor, accentul este pus nu pe ce spune ci pe ceea ce face.

Aceasta explică de asemenea de ce anume se accentuează reacțiile discipolilor și răspunsurile oamenilor la ce a făcut Isus. De exemplu, în 4:41 citim: *Și au fost ÎNFRICOȘAȚI cu teamă mare și spuneau unii către alții: Ce fel de om este acesta că până și vântul și marea fac ce le poruncește?* În 6:51 citim: *Și s-a urcat la ei în corabie și vântul a încetat; și au fost UIMIȚI PESTE MĂSURĂ în ei înșiși și se minunau.* În 10:24-26 citim: *Și discipolii au fost ÎNMĂRMURIȚI la cuvintele lui. Iar Isus răspunde din nou și le zice: Copii, cât de greu este pentru cei ce se încred în bogății să intre în împărăția lui Dumnezeu. Este mai ușor pentru o cămilă să treacă prin urechea unui ac, decât pentru un om bogat să intre în împărăția lui Dumnezeu. Și au fost ÎNMĂRMURIȚI peste măsură, spunând între ei: Atunci cine poate fi salvat?*

Asemenea reacții sunt date în 2:2; 3:10,20; 4:1; 5:21; 6:31 și 8:1. Numai în Marcu găsim o astfel de pătrundere în răspunsurile oamenilor la cuvintele și acțiunile Domnului.

În Marcu nu găsim nici o genealogie fiindcă nimănui nu îi pasă despre spița unui servitor. Nu se face nici o mențiune despre părinții Lui. Marcu a omis înregistrarea nașterii prin fecioară, fiindcă nașterea unui servitor nu este importantă. Nu a înregistrat vizita magilor, fiindcă unui servitor nu i se dato-

rează nici un omagiu. Nu apare nici o scenă a băiatului din templu, fiindcă un servitor nu se bucură de nici o copilărie reală. El este născut să lucreze și să trudească. Numai Marcu a înregistrat istoria așa-zisilor ani de liniște. Tot ceea ce s-a întâmplat de la vârsta de 12 ani până la 30 de ani, este sumarizat în aceste cuvinte: *Nu este acesta tâmplarul* (Marcu 6:3)? Un servitor este născut să lucreze. Marcu detaliază trudirea bărbatului dar nu pe bărbatul care trudește.

Cărții nu îi lipește doar scena nașterii sau genealogia, ci până și o introducere. Se intră direct în acțiune. Doisprezece din cele șaisprezece capitole încep cu “și”, în această narațiune a lucrului, lucrului, lucrului.

Cuvintele cheie din Marcu se potrivesc de asemenea cu tema cărții. Observați aparițiile frecvente a cuvântului “imediat”. Nu este oare acesta modul în care ar trebui să răspundă un servitor?

Această a doua evanghelie, contrastează puterea divină a lui Isus Cristos cu adâncul sentimentelor și emoțiilor umane. Se vorbește mai mult despre emoțiile bărbatului și a femeii și a Domnului Însuși, decât în orice altă parte a scripturii.

Dacă cineva vrea să cunoască despre interiorul lui Isus, despre cum s-a simțit El, cum a gândit, etc., Marcu este cartea potrivită. Versetele acestea dau în mod special pătrunderea în interior: 1:35; 3:5; 4:38; 6:6, 30-32, 34; 7:34; 8:2, 12; 10:14,21; 11:12 și 14:36.

În timp ce Matei arată afirmațiile Domnului despre căutarea așezării împărăție și tronului Vechiului Testament, prin referiri frecvente la scripturi, Marcu conține numai un citat al scrierilor profetice: *Așa cum este scris în profeți: Iată, eu trimit mesagerul meu înaintea feței tale, care va face gata calea ta înaintea ta* (1:2).

În timp ce parabolele sunt proeminente în Matei, fiindcă *Unde este cuvântul unui rege, este putere* (Eclesiastul 8:4), Marcu înregistrează doar patru din acestea. Oricum, în timp ce în Matei sunt puține miracole scrise (căci un rege dă de lucru altora), în Marcu sunt făcute nu mai puțin de douăzeci de miracole. Din nou este răspândită tema servitorului. O citire atentă va arăta de asemenea că fiecare din cele patru parabole din Marcu "servește" temei cărții. Aceste lucruri nu pot fi întâmplătoare și nici nu ar fi putut fi concepute de cei patru evangheliști. Un studiu atent a celor patru evanghelii, certifică inspirația lor divină.

În Marcu nu se găsește rugăciunea Tatăl Nostru, etc. Un servitor nu conduce pe nimeni în rugăciune.

Nu găsim nici o predică de pe munte, căci un servitor nu stabilește nici legea și nici nu dă direcții.

Nu găsim în Marcu, stigătul de pe cruce care să spună: *S-a sfârșit*, fiindcă lucrarea unui servitor nu se sfârșește niciodată.

În această carte se accentuează începuturile. Pentru detalii se pot verifica referințele acestea: 1:1; 4:1; 5:17, 20; 6:2, 7, 34, 55; 8:11, 31, 32; 10:41, 47; 11:15 și 12:1.

De ce este așa de important să fii pe deplin convins de aceste accentuări diferite în cele patru evanghelii? Eu cred că fără ele, anumite pagini ale scripturii nu pot fi înțelese în mod potrivit.

De exemplu, mulți au argumentat că Cristos nu este cu adevărat Dumnezeu fiindcă El spune despre vremea celei de-a doua Lui veniri: *Dar despre acea zi și oră nu știe nimeni, nici îngerii care sunt în cer, nici chiar Fiul, decât Tatăl.* (Marcu 13:32). Comparați această afirmație cu: *De acum înainte nu vă mai numesc robi; pentru că robul nu știe ce face domnul său, ci v-am numit prieteni; pentru că toate câte am auzit de la Tatăl meu vi le-am făcut cunoscute.* (Ioan 15:15). Înțelegând care este

tema cărții Marcu, lucrurile se clarifică. Cât a fost pe pământ în starea Lui de servitor, cu siguranță a fost o anumită cunoaștere la care Isus nu avea acces. O asemenea afirmație luată în contextul lui Marcu și comparată cu celelalte scripturi, nu prezintă nici o dificultate.

O caracteristică a lui Marcu de care eu mă bucur în mod particular, sunt întrebările remarcabile puse lui sau de Isus:

- *Cum se face că nu aveți credință? (4:40) ?*
- *Sunteți și voi fără de înțelegere? (7:18) ?*
- *De unde poate cineva să sature pe aceștia cu pâine, aici în pustie (8:4) ?*
- *Fiindcă la ce îi va folosi unui om, dacă va câștiga lumea întreagă, și o să-și piardă propriul suflet? Sau ce va da un om în schimb pentru sufletul său (8:36-37) ?*
- *Atunci cine poate fi salvat (10:26) ?*
- *De ce mă ispitiți (12:15)?*
- *Și Isus răspunzând le-a zis: Nu de aceea vă rătăciți, pentru că nu cunoașteți nici scripturile, nici puterea lui Dumnezeu? (12:24)?*
- *Nu ai fost în stare să veghezi o oră? (14:37)?*

Se poate privi într-un mod interesant răspunsul la rugă-ciu-ne din capitolul 5 unde sunt înregistrate trei rugăciuni:

1. Cea a spiritelor necurate (vv. 10-13): Răspunsul este “da”.
2. Cea a Gadarenilor (v. 17): Răspunsul este “da”.

3. Cea a omului vindecat (vv. 18-19): Răspunsul este “nu”.

Aceasta risipește ideea că Dumnezeu întotdeauna răspunde cu ”da”. Ar trebui observat că singura rugăciune respinsă a fost cea a credinciosului.

* * *

Și vin la Isus și îl văd pe cel ce fusese posedat de drac și a avut legiunea, șezând, și îmbrăcat, și întreg la minte; și au fost înfricoșați. (5:15). Acesta este versetul meu favorit din istorisirea mea favorită din Marcu. Sunt atât de multe teme mari ce pot fi extrase din această narațiune, încât mă îndoiesc că cineva a epuizat acest pasaj.

Citind istorisirea, învățăm că acest tânăr era în cea mai gravă dificultate, decât oricine altcineva cu care Domnul a avut de a face. Da, El a adus morții la viață, dar ar fi mai bine pentru cineva să fie mort în credință, decât viu în starea în care era acest om.

Aici este puterea lui Satan și a îngerilor lui asupra unui om muritor, în forma ei cea mai evidentă. Aici este suferința unei familii iubitoare în cea mai pură expresie a ei. Aici este expusă neajutorarea unui om pierdut ca nicăieri în altă parte. Aici este puterea Fiului lui Dumnezeu asupra lui Satan, asupra suferinței, asupra păcatului și legăturii lui, în toate splendoarea ei radiantă.

Observați că versetul 15 ilustrează, faptul că oamenii niciodată nu văd cu adevărat, ce a făcut Dumnezeu pentru ei, până nu vin la Isus. Vedeți de asemenea că odată ce Cristos Își pune puterea asupra unei vieți, de orice lucru ar avea Satan să se țină, el este remis, la timpul trecut.

Observați de asemenea în ce măsură a fost întregit acest om. I-au fost refăcute emoțiile. Cel care odată s-a aruncat în furia

sinuciderii, acum era sezând. Cum ne vorbește aceasta despre pacea lui Dumnezeu împărțită credinciosului! Se spune despre el că era îmbrăcat. Nu lăsați pe nimeni să fie înșelat. Cum arătăm și ce purtăm vorbește enorm despre relația noastră cu Dumnezeu și cu Satan.

În timp ce era posedat de demoni, omul mergea aproape gol. Odată salvat din această legătură, el a fost îmbrăcat. Cine altul decât Isus, ar fi putut să-l ia pe unul a cărui viață a fost într-o asemenea ruină și să-l facă din nou întreg la minte.

Astăzi suntem în zile cu droguri și tratamente, cu psihiatrie și psihologie, cu programe de auto-ajutorare și ajutorare în grup. Dar în acest verset vedem răspunsul la toate problemele omului. El este întregit în trup, suflet și spirit, de puterea Domnului Isus Cristos.

Evanghelia Lui Isus Cristos Înregistrată De Luca

A treia înregistrare a evangheliei a fost scrisă de Luca și este cea mai lungă carte din Noul Testament conținând 1.151 de versete și 25.944 de cuvinte. Scopul ei este să-L arate pe Domnul Isus Cristos ca pe omul perfect. Pentru a păstra această temă, Luca a urmărit genealogia lui Isus, înapoi de la primul om, Adam. Doar în Luca se poate citi despre păstoriile de la iesle, cât și despre dezvoltarea naturală, copilăria și supunerea lui Isus față de părinți lui.

În timp ce Matei remarcă nașterea lui Cristos ca pe cea a unui Rege, Luca Îi descrie nașterea ca pe a unui Salvator pentru oameni (2:10-12).

La moartea Lui, centurionul de la cruce a strigat: *Cu siguranță acesta a fost un om drept* (23:47). De la început până la sfârșit, această carte accentuează umanitatea perfectă a lui Cristos.

Parabolele din Luca susțin și ele această temă. Cele mai multe dintre parabole din Matei încep cu *împărăția cerului*, pe când cele din Luca încep cu *un anumit om*.

În notițele ce urmează, vom vedea cum accentuează cartea Luca umanitatea lui Cristos, în grija Lui față de cei proscrisi și față de femei, în trimiterea evangheliei Lui la oameni din toate națiunile cât și în sărăcia și slăbiciunea Lui.

Această evanghelie îl arată pe Isus ca prieten cu vameșii și păcătoșii: *Și Levi i-a făcut un ospăț mare în casa lui; și a fost o mare mulțime de vameși și de alții care ședeau la masă cu*

ei.(5:29). *Și toți oamenii care l-au auzit și vameșii au îndreptățit pe Dumnezeu, fiind botezați cu botezul lui Ioan. (7:29). Și iată, o femeie din oraș, care era o păcătoasă, când a aflat că Isus a șezut la masă în casa fariseului, a adus un vas de alabastru cu mir (7:37). Tot în acest context, citiți și capitolele 14; 18:9; 19:7 și 23:39.*

Luca accentuează de asemenea tandrețea, mila și compasiunea arătată de Isus Cristos: *Și când a văzut-o Domnul, a fost împins de MILĂ pentru ea și i-a spus: Nu plânge (7:13). Mulțumim lui Dumnezeu pentru mila Domnului Isus Cristos! În 13:11 citim: Și iată, era o femeie care avea un spirit de neputință de optsprezece ani și Isus a avut MILĂ față de ea și a vindecat-o. Și când s-a apropiat, a privit orașul și a PLÂNS din cauza lui (19:41). O altă astfel de referire o găsim în 23:38: Dar Isus întorcându-se spre ele a spus: Fiice ale Ierusalimului, nu plângeți pentru mine, ci plângeți pentru voi înșivă și pentru copiii voștri. Astfel Luca accentuează tandrețea, mila și compasiunea Domnului Isus Cristos.*

Doar Luca a înregistrat tratarea plină de milă a tâlharului de pe cruce. Descriind ultima cină, Matei și Marcu au înregistrat că trupul Lui a fost frânt și sângele Lui a fost vărsat pentru mulți—dar Luca spune *pentru tine*.

Iudeii din vremea lui Isus au fost înfuriați fiindcă L-au văzut mergând dincolo de limitele prejudecății naționale. Luca a fost scriitorul căruia i s-au încredințat aceste incidente.

În capitolul 6, Isus i-a învățat să-și iubească dușmanii. Pentru un evreu din acea vreme, oricine nu avea sânge pur Iudaic, era socotit dușman (Ioan 4). În capitolul 10 Domnul i-a învățat că un samaritean a manifestat spiritul adevăratei religii atunci când un Levit și un preot nu au făcut asta. În capitolul 13 Cristos i-a avertizat că judecățile lui Dumnezeu nu cad

doar asupra păcătoșilor dintre neamuri, ci asupra oricui care nu se pocăiește. În capitolul 17, îl vedem pe Isus tratând cu samaritenii și curățind un lepros care avea o proveniență rasială amestecată. Toate aceste incidente l-au făcut pe Domnul să fie dușmanul principal a propriului Său popor.

Un alt motiv al animozității evreilor față de al lor Mesia, arătat în Luca, a fost aparenta Lui nepăsare față de Sabat. Observați de câte ori Isus pune nevoia vreunui bărbat sau femeie mai presus de interpretările greșite ale legii Sabatului, ținute de liderii religioși a zilelor Lui.

În Luca învățăm că dragostea arătată oricărui om, în orice vreme este adevărata împlinire a legii.

În Matei 10:5 discipolii au fost trimiși și li s-a dat instrucțiuni specifice să: *Nu mergeți în calea neamurilor.* În Luca ei au fost trimiși pretutindeni: *Și i-a trimis să predice împărăția lui Dumnezeu și să vindece bolnavii (9:2). Și au plecat și au trecut prin sate, predicând evanghelia și vindecând pretutindeni. (9:6)*

Această carte este în mod clar evanghelia pentru neamuri și este prezentată astfel în 2:32: *O luminează să lumineze neamurile și gloria poporului tău Israel.*

Fiind omul ideal, Isus este prezentat dependent de Tatăl în rugăciune. Ce minunat e faptul că cel mai mare om care a trăit vreodată, Dumnezeu arătat în carne, este prezentat în Luca de zece ori, dependent de Tatăl în rugăciune. De șapte ori în această carte, Fiul lui Dumnezeu este arătat glorificându-L pe Tatăl.

În Luca se găsește o mare bogăție de material care nu a fost înregistrat de către ceilalți evangheliști. Mare parte a acestui material specifică grija specială a Domnului pentru femei. Doar Luca spune despre Elizabeta și Ana. Doar în Luca citim

despre văduva din Nain (7:11-15), femeia care s-a pocăit (7:37), femeia slujitoare care a avut grijă de Domnul (8:2) și fiicele Ierusalimului care îl urmau (23:27). Istorisirile despre Marta (10:38-41), Maria din Betania (10:39-42) și Maria Magdalena (24:10), toate se găsesc exclusiv în Luca.

În Luca sunt date patru imnuri sau cântece de închinare, care nu se mai găsesc în altă parte:

1. Marele cântec de laudă al Mariei (1:46-55).
2. Imnul lui Zaharia (1:68-79).
3. Închinarea lui Simeon, cel cucernic (2:29-32).
4. Cântecul minunat al oastei îngeresti (2:14).

În Luca sunt șase miracole ce nu se găsesc în niciuna din celelalte evanghelii. Toate acestea accentuează tema că Isus Cristos Domnul este omul perfect. Observați grija specială a Domnului pentru cei “ de jos și de afară ”. Cinci din aceste șase miracole au fost făcute unor proscriși.

1. Pescuirea minunată (5:4-11).
2. Învierea fiului văduvei din Nain (7:11-18).
3. Femeia cu spiritul de infirmitate (13:11-17).
4. Omul cu hidropizie (14:1-6).
5. Cei zece leproși (17:11-19).
6. Vindecarea servitorului marelui preot (Malchus) (22:50-51).

În Luca găsim zece parabole care nu se mai găsesc nicăieri în Biblie:

1. Cei doi datornici (7:41-43).
2. Samariteanul cel bun (10:30-37).
3. Prietenul cel insistent (11:5-8).
4. Prostul cel bogat (12:16-21).
5. Smochinul cel neroditor (13:6-9).
6. Moneda de argint pierdută (15:8-10).
7. Fiul cel pierdut (15:11-32).
8. Administratorul cel nedrept (16:1-12).
9. Judecătorul cel nedrept (18:1-8).
10. Vameșul și Fariseul (18:9-14).

Alte incidente specifice lui Luca pentru accentuarea temei că Isus Cristos este Fiul lui Dumnezeu, sunt: 3:10-14; 10:1-20; 19:1-10, 41-44; 22:44; 23:7-12, 27-31, 40-43 și 24:50-53.

În înregistrarea acestei evanghelii și a cărții Fapte, Luca a folosit cuvântul “anumit” sau “unii” de 101 ori, ceea ce e mai mult decât în tot restul Bibliei.

Există o împărțire în patru a cărții Luca:

1. Tinerețea Domnului Isus Cristos (1:5-4:13): Acest material nu mai este găsit nicăieri în Biblie. Versetele cheie din această secțiune sunt: *Și îngerul le-a spus: Nu vă temeți; fiindcă iată, vă aduc veștile bune ale mării bucurii care va fi pentru tot poporul. Pentru că în orașul lui David vă este născut astăzi un Salvator, care este Cristos Domnul.* (2:10-11). Vizita lui Gabriel la Zaharia și Maria, cântarea Mariei, profeția lui Zaharia,

nașterea într-un staul, anunțul dat păstorilor de către înger, prezentare copilului în templul Ierusalimului și bun venitul dat de Ana și Simeon, toate sunt specifice acestei evanghelii. Tot acest material tratează tinerețea lui Isus.

2. Lucrarea din Galilea (4:14–9:50): Versetul cheie al acestei secțiuni este: *Și Isus s-a întors în puterea Spiritului în Galileea; și s-a răspândit o faimă despre el prin toată regiunea, de jur împrejur* (4:14).
3. Călătoria la Ierusalim (9:51-19:40): Versetul cheie în această secțiune este: *Și s-a întâmplat, când s-a împlinit timpul să fie înălțat, că el cu hotărâre și-a îndreptat fața să meargă la Ierusalim* (9:51). În Luca, restul lucrurilor se potrivesc subiectului acestui verset. În 13:22; 17:11; 18:31; 19:11, 28 și 37 îl vedem pe Isus croindu-și calea spre Ierusalim pentru a-și da viața și a muri pentru păcatele întregii lumi. În această secțiune sunt înregistrate numai cinci miracole.
4. Tragedia finală și triumful (19:41–24:53): Versetul cheie în această secțiune este: *Dar când viticultorii l-au văzut, deliberau între ei spunând: Acesta este moștenitorul; să îl ucidem, ca moștenirea să fie a noastră.*(20:14).

Luca accentuează sărăcia Domnului Isus Cristos. Doar în Luca putem citi despre:

- Nașterea într-o iesle (2:7).
- Incapacitatea Mariei de a-și permite un miel pentru a-l aduce ca și ofrandă (2:24).

- Isus predicând celor săraci (4:18).
- Domnul având nevoie să fie aprovizionat de către alții (8:1-3).
- Chemarea săracilor la ospăț (14:13).
- Aducerea săracilor la marele ospăț (14:21).
- Cerșetorul Lazăr (16:20).
- Zacheu dându-și bunurile la săraci (19:8).

Înregistrarea de către Matei a predicii de pe munte, îl tratează pe rege și legile lui pentru împărăție. Pentru a-și întemeia autoritatea legală, Isus a făcut referiri frecvente la “vremurile de demult” și la “lege și profeți” spunând cine va moșteni împărăția viitoare.

Luca nu conține în predică astfel de referiri la trecut. Înregistrarea acestei evanghelii tratează despre Salvatorul oamenilor și nu despre un rege al națiunilor. De asemenea, o comparație a celor două predici, se potrivește frumos sub titlul sărăciei.

În Matei citim:

- Binecuvântați sunt cei săraci în spirit (5:3)
- Binecuvântați sunt cei care flămânzesc și însetează după dreptate (5:6).

În Luca citim:

- Binecuvântați sunteți voi cei săraci (6:20).
- Binecuvântați sunteți voi, care flămânziți acum (6:21).

Doar Luca a înregistrat lupta și sudoarea de sânge din grădina. Din nou, se poate vedea umanitatea lui Cristos.

În Luca sunt șase cazuri de oameni ce sunt departe de Dumnezeu:

1. Fiul risipitor (15:13).
 2. Omul bogat (16:23).
 3. Cei zece leproși (17:12).
 4. Vameșul (18:13).
 5. Cerșetorul (18:40).
- 1) Petru (22:54).

Versetul care a însemnat cel mai mult pentru mine din Luca, în umblarea mea de creștin a fost: *Astfel și voi, când veți fi făcut toate cele poruncite vouă, spuneți: Suntem robi nefolositori, am făcut ce era datoria noastră să facem* (17:10).

În contextul acestor remarci, Domnul îi învață pe cei ce-L urmează că timpul pentru odihnă, mâncare și băutură este atunci când treaba este gata (17:7-8). El i-a făcut să înțeleagă că orice ar face Domnul, servitorul trebuie să-și facă datoria (17:8). Este bine ca în domeniul comportării acceptabile, un stăpân să poruncească muncă supușilor săi și ca o asemenea trudă să-i fie acordată Lui (17:8).

În aceste zile, când oamenii sunt mituiți de slujitorii bisericii în a-L sluji pe Isus, când nimeni nu ar îndrăzni să sugereze supunere lui Cristos doar pentru simplu fapt că El poruncește astfel, Isus învață: Este locul tău să mă slujești pe Mine și când ai făcut astfel Eu nu-ți voi fi datorat nici măcar un “mulțu-

mesc”. Citiți versetul 9: *Îi mulțumește acelui rob, pentru că a făcut ce îi fusese poruncit? Consider că nu.*(17:9).

Noi ar trebui să-i servim Domnului datorită a cine suntem noi și a cine este El și când am făcut astfel, Cristos nu ne va rămâne dator. Versetul 10 ne învață că dacă ascultăm fiecare poruncă a Domnului nostru, dacă facem ce ne spune în fiecare moment al fiecărei zile și dacă ne prezentăm trupurile noastre ca un sacrificiu viu, noi pur și simplu ne-am făcut datoria. Dacă fiecare acțiune a mea l-a mulțumit pe Dumnezeu, El nu iese în câștig. Dacă fiecare cuvânt al meu îi onorează porunca Lui, El nu a câștigat nimic. Dacă viața mea este tot ceea ce El a spus că ar trebui să fie, eu nu am mărit astfel maiestatea Domnului. Dacă viața mea este trăită în perfectă concordanță cu, cuvântul lui Dumnezeu, eu nu am câștigat binecuvântări. Dacă ale mele căi sunt găsite a fi întotdeauna în centrul căii cele înguste, Dumnezeu nu este obligat să mă răsplătească. Dacă a mea cale este găsită a fi după pașii Lui , eu nu am câștigat vreun beneficiu spiritual. EU PUR ȘI SIMPLU MI-AM FĂCUT DATORIA.

Răscumpărarea sufletului nostru prin moartea lui Cristos, curățirea noastră prin sângele Lui, chiar existența noastră dată de harul Său și fiecare nevoie a noastră împlinită prin bunătatea Lui iubitoare, sunt însăși motive pentru slujirea noastră. Atunci când un om caută să-L slujească pe Dumnezeu pentru a primi ceva de la El, în loc să îi slujească pentru ceea ce Dumnezeu i-a dat deja, omului aceuia îi lipsește înțelegerea.

Astfel și voi, când veți fi făcut toate cele poruncite vouă, spuneți: Suntem robi nefolositori, am făcut ce era datoria noastră să facem. (17:10). Acesta este felul în care Biblia definește slujirea voastră logică (Romani 12:1).

Evanghelia Lui Isus Cristos

Înregistrată De Ioan

Cartea Ioan conține 878 de versete și 19.099 de cuvinte. Tema este expusă clar în Ioan 20:30-31: *Și cu adevărat multe alte semne a făcut Isus în prezența discipolilor săi care nu sunt scrise în această carte. Dar acestea sunt scrise, ca voi să credeți că Isus este Cristosul, Fiul lui Dumnezeu; și astfel crezând să aveți viață prin numele lui.*

Aceasta este cartea care declară divinitatea lui Isus Cristos. Vom enumera multe dovezi ale acestui adevăr.

Celelalte trei evanghelii au de-a face cu evenimente, însă Ioan are de-a face cu însemnătatea acestor evenimente. El expune șapte predici conținând afirmația EU SUNT. Vă amintiți că atunci când Dumnezeu l-a întâlnit pe Moise la tufișul arzând (Exodul 3:2), El a spus că numele Lui este EU SUNT CEL CE SUNT (Exodul 3:14). Astfel, aceste afirmații formează o anumită confirmare a pretenției lui Isus la un loc în Dumnezeu:

- Eu sunt pâinea vieții (6:35).
- Eu sunt lumina lumii (8:12; 9:5).
- Eu sunt ușa oilor (10:7).
- Eu sunt păstorul cel bun (10:11).
- Eu sunt învierea și viața (11:25).
- Eu sunt calea, adevărul și viața (14:6).

- Eu SUNT adevărata vie (15:1).

Domnul folosește de asemenea titlul acesta în 4:26; 8:28, 58; 13:19 și 18:5-8.

Diviziunile cărții sunt conturate de miracolele Domnului nostru. Din toate acele mari minuni lucrate de Isus, Duhul Sfânt l-a condus pe Ioan l-a condus pe Ioan să înregistreze șapte. Acestea servesc, nu doar în mod individual ci și prin succesiunea lor, să accentueze divinitatea Lui.

Primele trei miracole arată cum vine salvarea:

1. Isus transformând apa în vin (2:1-11): Aceasta arată că salvarea vine prin cuvântul lui Dumnezeu.
2. Vindecarea fiului nobilului (4:46-54): aceasta arată că salvarea este prin credință.
3. Vindecarea omului paralytic (5:1-9): aceasta arată că salvarea e prin har.

Al patrulea miracol este un punct de cotitură, care stă între primele trei și ultimele trei.

4. Hrănirea celor cinci mii(6:1-14): Aceasta arată că Isus folosește mijloace umane pentru a aduce miracolul salvării oamenilor pierduți. Faptul că El a folosit oameni pentru a duce pâinea către mulțimi, îl ilustrează pe Dumnezeu care folosește nebunia predicării pentru a duce pâinea vieții acolo unde este foame spirituală.

Ultimele trei miracole arată rezultatele salvării în credincios:

5. Calmarea furtunii(6:15-21): Aceasta arată că salvarea aduce pace.

6. Vindecarea orbului (9:1-7): Aceasta arată că salvarea aduce lumină.
7. Învierea lui Lazăr (11:38-45): Aceasta arată că salvarea aduce viață.

Există și un al optulea miracol înregistrat în Ioan 21. Acest miracol, scoaterea peștilor, nu a fost parte din prezentarea lui Cristos lumii, ci a fost exclusiv pentru discipolii Lui și formează un postludiu al înregistrării evangheliei.

Doar în Ioan, Isus este numit Cuvântul, singurul Fiul născut și Mielul. Numai această evanghelie îl identifică pe El ca și Creator. În peste cincizeci de locuri, se spune despre El că a fost trimis de Tatăl. În douăzeci și cinci de ocazii, autoritatea Lui este accentuată prin folosirea sintagmei *adevărat, adevărat*. Ioan e plin de întrevederi particulare și personale unde cel ce este în căutare este adus la a privi divinitatea lui Isus.

Doar Ioan spune despre soldații căzând în grădină. El a omis nașterea, copilăria, ispitirea, transfigurarea, numirea discipolilor, parabolele și înălțarea. Toate aceste omiteri servesc pentru susținerea temei. Nu găsim agonia din grădină. În Ioan, Domnul nu este văzut nicicum rugându-se în subordonare față de Tatăl. Numai Ioan declară că Domnul își pune jos viața. La Calvar nu există expresia *de ce m-ai părăsit?* (Matei 27:46; Marcu 15:34) ci eliberarea propriului Său spirit.

Este interesant de observat cât de des apare șapte în această carte Ioan. Numărul perfecțiunii este evident de la un capăt la celălalt.

În celelalte trei evanghelii, Tatăl vorbește din cer și aduce mărturie divinității lui Cristos. Dar în Ioan nu apare expresie

sia *acesta este fiul meu preiubit*. Tatăl păstrează tăcerea însă ordonează înregistrarea a șapte martori pentru divinitatea Domnului nostru:

1. Ioan Baptistul (1:34).
2. Natanael (1:49).
3. Petru (6:69).
4. Marta (11:27).
5. Toma (20:28).
6. Ioan (20:31).
7. Cristos Însuși (10:36).

Divinitatea lui Cristos este expusă de fapt în fiecare capitol al înregistrării lui Ioan:

- Natanael declară că El este Fiul lui Dumnezeu (1:49).
- Gloria Lui se manifestă în preschimbarea apei în vin (2:11)
- El este declarat ca fiind sursa vieții eterne (3:16).
- El pretinde a fi Mesia cel promis (4:26).
- El spune că va chema pe morți la viață (5:25).
- El se declară pâinea lui Dumnezeu venită din cer, jos (6:33).
- El afirmă egalitatea Sa cu Duhul Sfânt (7:37-39).
- El își însușește titlul de EU SUNT și afirmă că El este înainte de Avraam (8:58).

- El primește închinare ca Fiul lui Dumnezeu (9:37-38).
- El își proclamă egalitatea cu Tatăl (10:30).
- Se spune despre El că este Cristosul, fiul lui Dumnezeu (11:27).
- El își face cunoscută puterea pentru a-i atrage pe toți oamenii la El însuși (12:32).
- El se proclamă Stăpân și Domn (13:13).
- El se autonumește, cu o claritatea de negreșit, Tatăl arătat în carne (14:9).
- El reclamă toată puterea declarând că fără El, omul nu poate face nimic (15:5).
- El se descoperă ca pe Cel ce dirijează mișcările Spiritului Sfânt (16:7).
- El pretinde că a avut în posesie toată gloria divinității înainte de existența lumii (17:5).
- El îi spune clar lui Pilat că a venit în această lume pentru a fi regele ei (18:37).
- Numai Dumnezeu putea să pronunțe lucrarea răscumpărării ca fiind completă (19:30).
- Toma îl numește *Domnul meu și Dumnezeul meu* (20:28).
- Doar Dumnezeu are dreptul de a porunci obediența (21:22).

Ioan arată că viața prin Domnul Isus este:

- Manifestată (1:4).
- Obținută (3:16).
- În posesie (4:14).
- Susținută (6:35).
- Slujită (7:38).
- Abundentă (10:10).
- Înviată (11:24-25).

În cartea Ioan sunt șapte daruri minunate:

1. Apa vie (4:10).
2. Viața păstorului cel bun (10:11).
3. Exemplul Domnului (13:15).
4. Spiritul Sfânt (14:16).
5. Pacea (14:27).
6. Cuvintele lui Dumnezeu (17:8).
7. Domnul Însuși (17:14).

Ioan, este de asemenea cartea lui “NU POATE”:

- Omul firesc nu poate intra în împărăția lui Dumnezeu (3:3-5).
- Cel pierdut nu poate merge acolo unde este Cristos (7:36-37; 8:21-22).
- Cel nesalvat nu poate auzi cuvintele Domnului (8:43).
- Scriptura nu poate fi desființată (10:35).

- Lumea nu-L poate primi pe Spiritul Sfânt (14:17).
- Un credincios nu poate aduce roadă prin el însuși (15:4).
- Domnul nu va pune ceva ce nu putem purta asupra noastră (16:12).

Observați pasajele cu “Eu am” din Ioan 17:

- *Eu te-am glorificat* (17:4).
- *Eu am terminat lucrarea* (17:4).
- *Eu le-am dat cuvintele* (17:8).
- *Pe aceia pe care mi i-ai dat, i-am păzit* (17:12).
- *Eu le-am dat cuvântul tău* (17:14).
- *Așa i-am trimis și eu în lume* (17:18).
- *Și eu le-am dat gloria* (17:22).
- *Eu te-am cunoscut* (17:25).
- *Le-am făcut cunoscut numele tău* (17:26).

Ioan are în comun cu celelalte evanghelii, doar șapte întâmplări:

1. Ioan Baptistul predicând.
2. Umblarea pe apă.
3. Hrănirea celor cinci mii.
4. Ungerea din Betania.
5. Ultima cină.
6. Crucificarea (deși diferă detaliile).

7. Învierea (deși diferă detaliile).

Cele patru evanghelii au cu privire la crucificare următoarele lucruri în comun:

ÎNTÂMPLAREA	MATEI	MARCU	LUCA	IOAN
Trădarea	26:41, 47	16:18, 43	22:21, 47	13:21; 18:3
Negarea de către alții	26:69	14:66	22:56	18:17
Lașitatea discipolilor	26:51	14:47	55:50	18:10
Judecat de preoți	26:57	14:53	22:54, 66	18:13, 24
Condamnat de Pilat	27:2	15:1	23:1	18:28-29
Alegerea lui Baraba	27:21	15:11	23:18	18:40
Crucificarea	27:35	15:25	23:33	19:18
Dezbrăcarea lui Isus	27:35	15:24	23:34	19:23-24
Moartea lui Isus	27:50	15:37	23:46	19:30
Mormântul pregătit	27:59	15:46	23:53	19:40-42
Învierea	28:6	16:6	24:6	20:2, 10

În zilele noastre sunt mulți care nu cred în insiprația divină a scripturilor. Mulți neagă doctrina infailibilității în manuscrisele originale. Mai mult, reuză să creadă în păstrarea fără erori, până în generația aceasta, a cuvântului lui Dumnezeu. Un număr chiar și mai mare neagă faptul că Domnul și-a pus mâna în ordonarea, împărțirea și numerotarea cărților în ca-

pitole și versete. A nega oricare din aceste principii, înseamnă a te reteza pe tine însuși de la lumină din abundență pe care Dumnezeu a pus-o în Biblia noastră autorizată din engleză.

Luiați drept exemplu Ioan 6:66: *De atunci mulți dintre discipolii lui au mers înapoi, și nu mai umblau cu el.* Nu-i așa că e izbitor faptul că un verset ce poartă acest număr, are de a face cu discipoli care îl părăsesc pe Domnul datorită unei controverse, asupra primirii trupului și sângelui Său pentru salvarea lor? Nu-i remarcabil faptul că acest număr 666 apare în legătură cu oameni care nu puteau distinge adevărul spiritual de a mânca, carne și a bea sânge (v. 63) și cuvântul literalmente, fiind folosită ilustrația?

Pe când Domnul privea oamenii întorcându-se și plecând mai degrabă decât să locuiască în prezența Lui, până El ar fi putut să le dea o înțelegere mai deplină a afirmațiilor Lui, El s-a întors către discipolii Lui și cu o voce tristă, dar foarte provocatoare, i-a întrebat dacă și ei vor pleca.

Drept răspuns a urmat versetul care este favoritul meu din cartea Ioan: *Atunci Simon Petru i-a răspuns: Doamne, la cine să ne ducem? Tu ai cuvintele vieții eterne (6:68).*

Acesta a fost unul dintre primele versete ce mi s-au dat pentru memorare de cei care mă ucenicizau. Înainte să vii la Cristos, înveți cât de deșarte sunt lucrurile acestei lumi. Când cineva vine la Cristos pentru iertarea păcatelor, el face asta fiindcă știe că nimeni altcineva nu-i poate împlini nevoia aceasta. Odată ce cineva a fost făcut o creație nouă prin lucrarea harului lui Dumnezeu, el știe că nimic nu se poate compara cu bucuria vieții eterne.

Astfel răspunsul pentru cei ce ne cheamă să păcătuim, replica pentru cei ce ne cer să renunțăm când vine greul și răspunsul pentru Diavol când caută să ne conducă pe alături, ne

este deja pregătit aici: *La cine să ne ducem?* Nu există nimeni în acest univers care să aibă ceva de oferit ce se poate compara cu ceea ce am găsit în Isus.

Capitolul 2

Fapte

Oamenii care au mișcat lumea au fost oamenii pe care lumea nu a putut să-I miște.

Anonim

Fapte

Cartea Fapte ce conține 1007 versete și 24.250 cuvinte, înregistrează istoria bisericii Nou Testamentale timpurii, dar nu înregistrează în mod specific doctrinele date bisericii. Aceasta este o afirmație surprinzătoare. Oricum, e o mare greșeală să te apropie de cartea Fapte ca de o carte cu învățătură doctrinară și nu ca de o carte cu înregistrare istorică.

Aceasta nu înseamnă că nu putem învăța lecții spirituale importante din cartea Fapte, pentru a le aplica în viața noastră de zi cu zi, sau că ce e scris nu este un adevăr minunat. În timp ce evangheliile înregistrează lucrarea pământească a lui Isus Cristos și epistolele Noului Testament înregistrează doctrinele ce-i guvernează pe cei ce L-au primit pe Cristos ca Salvator, cartea Fapte înregistrează istoria discipolilor Domnului și a convertirilor lor în timp ce căutau să răspândească evanghelia la orice neam, limbă și trib de pe pământ.

Fapte poate fi o carte periculoasă. La fel cum Matei formează un pod între Vechiul și Noul Testament, cartea Fapte formează un pod între perioada evangheliilor și perioada bisericii. Aceasta nu înseamnă că evanghelia nu este predicată în Fapte sau că biserica Noului Testament nu este găsită și aici, ci că Fapte este o carte istorică povestind cum s-au împrăștiat credincioșii în întreaga lume, predicând evanghelia și aducând convertiți la Domnul Isus. A construi doctrina bisericii sau a pune baza vieții creștine pe această înregistrare istorică, în locul scrierilor doctrinare ale apostolilor, este un lucru foarte periculos.

Un pod va susține pe cineva, însă nu este un loc bun pentru a construi o casă. Un pod scriptural (asemenea lui Matei sau Fapte) va susține pe cineva, dar nu este un loc bun pe care să construiești o viață spirituală. De exemplu, legea a fost dată în Exodul și istoria lui Israel din primele lui zile sub lege se găsește în Numeri. Dacă am trăi în vremea Vechiului Testament, am fi mai siguri dacă am urmări statutele Exodului sau experiențele evreilor înregistrate în Numeri? Legea este expusă în Deuteronom și Israelii caută s-o aplice în Iosua. Dacă ar fi vrut cineva dinainte de Calvar să construiască pe o stâncă tare, cea mai bună fundație pentru doctrină ar fi fost Deuteronom sau Iosua? În același fel, învățătura lui Dumnezeu după care să trăiască biserica Lui, este dată în epistole. Succesele ȘI EȘECURILE timpurii ale credincioșilor în timp ce căutau a-și trăi noua viață în Cristos, sunt descrise în cartea Fapte.

Găsim următoarele evenimente care ilustrează faptul că Fapte este o carte de tranziție:

- În fapte 1-7, Domnul s-a prezentat poporului Israel cu o a doua oportunitate de a-L primi ca pe al lor Mesia. Ei L-au respins din nou. Ei l-au împrășcat cu pietre pe Ștefan, mesagerul Lui, și astfel și-au sigilat soarta națională pentru următorii două mii de ani.
- În Fapte 8, un om dintre neamuri, un eunuc din Etiopia, a auzit mesajul evangheliei, a mărturisit credința în Isus Cristos ca Fiul lui Dumnezeu, și a fost botezat în apă după declarația lui de credință: *Și așa cum mergeau pe cale, au ajuns la o apă oarecare și famenul a spus: Uite apă; ce mă împiedică să fiu botezat? Și Filip a spus: Dacă crezi din toată inima ta, este legiuit. Și a*

răspuns și a zis: Cred că Isus Cristos este Fiul lui Dumnezeu. (8:36-37).

- În Fapte 9, Saul din Tars a fost convertit. El a fost născut din nou pe drumul spre Damasc. Dumnezeu l-a ordonat ca apostol al neamurilor: *Și a spus: Cine ești tu, Doamne? Și Domnul a spus: Eu sunt Isus pe care tu îl persecuți; îți este greu să dai cu piciorul în țepușe. Și tremurând și înmărmurit a spus: Doamne, ce voiești să fac eu? Și Domnul i-a spus: Scoală-te și du-te în oraș și îți se va spune ce trebuie tu să faci. (9:5-6).* Este așa de important de observat metoda de salvare a lui Dumnezeu așa cum este expusă în aceste întâmplări. Eunucul a auzit din cuvântul lui Dumnezeu adevărul morții, îngropării și învierii lui Isus Cristos, și a fost salvat atunci când el a mărturisit din inimă, credința în această veste bună. Saul l-a mărturisit pe Cristos cel crucificat și înviat ca Domn, și a fost un om nou.
- În Fapte 10, Petru a fost condus către casa lui Corneliu. Acest evreu nedoritor a fost condus de către Duhul Sfânt în casa unuia dintre neamuri! El a predicat evanghelia și: *În timp ce Petru vorbea încă aceste cuvinte, Duhul Sfânt a căzut peste toți cei ce auzeau cuvântul (10:44).* Aceste neamuri au primit Duhul Sfânt înainte să fie botezați în apă. Darul le-a fost dat când au crezut vestea bună a morții, îngropării și învierii lui Isus Cristos. Această convertire a neamurilor, în aceeași manieră ca a evreilor, a fost atât de monumentală încât raportarea către biserică a întâmplării, a fost înregistrată în capitolul 11. Această secvență de întâmplări remarcabilă, (Fapte 7-11) arată cum s-a

mutat prezentarea inițială a evangheliei de la iudei la neamuri. Petru este personajul proeminent din Fapte 1-12. Apoi accentul se schimbă de pe Petru pe Paul. Aceasta se potrivește cu schimbarea accentului pus de Dumnezeu de la Iudei la Neamuri.

- În Fapte 15, citim despre marele consiliu de la Ierusalim în care apostolii au stabilit că salvarea nu are nimic de a face cu faptele legii Mozaice ci că este pur și simplu o chestiune de credință în lucrarea deja terminată a lui Cristos. Apostolii au legat pe pământ această chestiune (Matei 18:18) și focalizarea se schimbă pe Paul și misiunea lui la neamuri. De acum înainte notița cheie este aceasta: *Și au spus: Crede pe Domnul Isus Cristos și vei fi salvat tu și casa ta* (16:31).

Toate cele patru evanghelii au înregistrarea crucii și a învierii și toate se încheie cu programul misionar.

Evangheliile spun despre ce făcea și învăța Isus înainte de înălțare. Fapte, începând acolo unde se încheie evangheliile, spune ce a CONTINUAT El să facă și să învețe.

Matei a încheiat cu învierea și programul misionar. Marcu a încheiat cu înălțarea și programul misionar. Luca a încheiat cu promisiunea venirii Duhului Sfânt și programul misionar. Ioan a încheiat cu promisiunea celei de-a doua veniri și programul misionar. Fapte se deschide cu toate acestea. În primul capitol citim despre înviere, înălțare, promisiunea Duhului, promisiunea celei de-a doua veniri și programul misionar.

Titlul în cele mai multe Biblii este Faptele Apostolilor. De vreme ce în Fapte sunt treizeci de referiri la mărturisire sau

martori, ar fi mai potrivit să se numească Faptele Duhului Sfânt. În cele douăzeci și opt de capitole din Fapte, sunt peste șaptezeci de referiri la al treilea membru al Dumnezeirii.

Scopul cărții Faptea fost să înregistreze istoria bisericii în timp ce bărbați și femei, locuiți și împuterniciți de Duhul Sfânt, au dus lumii mesajul evangheliei. Ea Îl arată pe Domnul înălțat ca pe marele lucrător, pe Duhul Sfânt ca și putere și pe credincioși ca pe instrumente folosite de Dumnezeu pentru a-Și împlini scopurile.

Fapte 1: În primele 11 versete găsim cele șapte adevăruri care summarizează întreaga carte a Faptelor:

1. Activitatea Domnului continuă (v 1-2): El a început și va continua, pentru reușita propriilor Sale scopuri și pentru binecuvântarea poporului Său.
2. Învierea lui este dovedită (v.3): El a prezentat multe dovezi infailibile pe când a intrat și ieșit din mijlocul discipolilor Săi timp de 40 de zile.
3. Discipolii lui sunt mângâiați (vv. 4-5): Li s-a dat o poruncă să nu se depărteze de Ierusalim ci să aștepte promisiunea Tatălui (venirea Spiritului).
4. Împărăția lui este recunoscută (vv. 6-7): Când a fost întrebat dacă El va restaura împărăția lui Israel într-un anumit timp, El le-a spus că nu este treaba lor să știe timpurile și anotimpurile. Împărăția avea să vină, dar timpul a rămas în mâna Tatălui. Acești discipoli, așteptând împlinirea promisiunilor Vechiului Testament, nu au fost muștrați pentru nelegiuirea lor, căci asta ar însemna

ca toți profeții să fie muștrați. Vremea împlinirii nu a fost făcută acum cunoscută. E îndeajuns de știut că Dumnezeu a declarat venirea împărăției și că noi ar trebui să fim ocupați până ce El va veni.

5. Martorii Lui sunt instruiți (v.8): Martorii au fost instruiți cu privire la caracterul lor, subiectul mărturisirii lor și locul lor de slujire. Caracterul mărturisirii lor se găsește în simplele cuvinte *voi veți fi*. Întreaga lor datorie în viață, începând din acest moment, era să ducă vestea bună la alții. Subiectul mărturisirii lor era Domnul Isus Cristos Însuși. Ei nu purtau mărturia unei biserici, a unui crez sau religie, ci a unei persoane: *IMI veți fi martori* (v.8). Locul mărturiei lor avea să fie în Ierusalim, Iudeea, Samaria și până la cea mai îndepărtată parte a pământului (v.8). De aceea biserica este o societate misionară. Cei care devin membrii ai adevăratei biserici sunt născuți într-o familie misionară. Isus Cristos este MARELE misionar și El își folosește trupul, biserica, pentru a face lucrarea Lui.
6. Înălțarea Lui este împlinită (v.9): Capul bisericii a fost ridicat, glorificat și așezat la dreapta Tatălui. Ce mare trebuie să fi fost încrederea a celor trimiși de un așa Stăpân triumfător!
7. Întoarcerea Lui este promisă (vv. 10-11): Când se va sfârși era evangheliei, Domnul se va întoarce pe pământ pentru a-și finaliza scopurile Sale eterne.

Fapte 1-7: O schiță a naturii dispensaționale a Faptelor 1-7 arată că focalizarea acestor capitole este, fără nici un dubiu,

pe o a doua ofertă a lui Mesia către poporul Israel. Sunt șaisprezece indicații în aceste capitole a faptului că evanghelia lui Cristos și mesajul împărăției au fost îmbinate și că Iudeii erau obiectul predicării apostolilor:

1. Discipolii așteptau împărăția: *De aceea, când s-au adunat, i-au cerut, spunând: Doamne, în acest timp vei reinstaura împărăția lui Israel? (1:6)?* Isus nu i-a muștrătat fiindcă El le promisese fiecăruia un tron în împărăția care va fi întemeiată (Matei 19:28).
2. Selectarea a unui al doisprezecelea apostol: *Începând de la botezul lui Ioan, până la acea zi în care a fost luat sus de la noi, trebuie ca unul să devină martor cu noi al învierii sale. (1:22).* Paul nu a fost al doisprezecelea apostol al împărăției ci a avut o dispensație specială pentru Neamuri (Romani 11:13).
3. Petru a predicat bărbaților din Iuda, Ierusalim și Israel: (vedeți predica lui din ziua Cincizecimii în Fapte 2). Nu a fost menționat Nici un neam în toată predica.
4. Profeția este citată: *Ci aceasta este ceea ce a fost spus prin profetul Ioel (2:16).* Petru s-a referit la Ioel pentru a arăta că promisiunile la care el atrăgea atenția tratau viitorul lui Israel.
5. Crucea în felul văzut de Petru: *Pe el, fiind dat prin sfatul hotărât și cunoașterea dinainte a lui Dumnezeu, voi l-ați prins și prin mâini nelegiuite l-ați crucificat și ucis; (2:23).* El a proclamat că, crucificarea a fost un act de crimă comisă de liderii lui Israel. El nu a predicat crucea ca și mijloc al harului prin care sunt iertate păcatele. În timp ce el predica moartea, îngroparea și

înveirea (ca și Paul mai târziu), el a făcut asta cu o aplicație specială pentru responsabilitatea Iudeilor de a-L fi omorât pe al lor Mesia.

6. Tema lui Petru: (Observați referințe frecvente la înviere). Domnul a promis să-i dea lui Israel semnul profetului Iona (Matei 13:38-42). Petru a predicat despre acest semn.
7. Locul de închinare: *Și Petru și Ioan s-au urcat împreună la templu la ora rugăciunii, a noua (3:1)*. În aceste capitole de început a cărții Fapte, centrul închinării încă era templul. Conceptul bisericii locale nu era încă dezvoltat.
8. Biserica se întâlnea în templu: *Și continuând în fiecare zi într-un gând în templu, și frângând pâine din casă în casă, își mâncau mâncarea cu voioșie și simplitate a inimii (2:46)*. Totuși ei trebuiau să o rupă cu Iudaismul fie în interior, fie în exterior. Ei pur și simplu au adăugat Vechiului Testament, evanghelia. Această încercare de a pune vin nou în butoaie vechi, a continuat până la marele consiliu de la Ierusalim din capitolul 15.
9. Reîntoarcerea promisă: *De aceea, pocăiți-vă și fiți convertiți, ca păcatele voastre să fie șterse când vor veni timpurile de răcorire din prezența Domnului; (3:19)*. Petru a promis că Isus se va întoarce și va stabili împărăția, dacă Israel se va pocăi și va crede.
10. Acele zile sunt prezise: *Pe care cerul trebuie să îl primească până la timpurile restituirii tuturor lucrurilor, pe care Dumnezeu le-a spus prin gura tuturor sfinților săi profeți de când a început lumea. Fiindcă*

Moise într-adevăr spunea taților: Domnul Dumnezeuul vostru vă va scula un profet dintre frații voștri, asemenea cu mine; pe el îl veți auzi în toate, orice vă va spune. Și se va întâmpla că fiecare suflet care nu va auzi pe acel profet, va fi nimic din popor. Și de asemenea toți profeții, de la Samuel și cei care au urmat, toți câți au vorbit, tot așa au prezis despre aceste zile.(3:21-24). Petru a spus că zilele în care predica el, au fost prezise de profeții Vechiului Testament. Biserica era un mister. În vreme ce profeții scriau despre biserică, acesta era un secret până când Domnul l-a făcut cunoscut prin revelație specială lui Paul (Efeseni 2-3).

11. *Petru și neamurile: Voi sunteți fiii profeților și ai legământului pe care Dumnezeu l-a făcut cu tații noștri, spunând lui Abraham: Și în sămânța ta vor fi binecuvântate toate familiile pământului (3:25). Această mențiune rară despre salvarea neamurilor afirmă că ei vor fi salvați numai prin Israel. Neamurile au fost salvate, nu prin ridicarea Israelului ci prin respingerea lor (Romani 11:12-13). Nu vreau să spun că este o diferență în doctrină, ci cu siguranță este o diferență în accentuarea dintre Fapte 1-7 și epistola lui Paul.*
12. *Referință la Psalmul 2: Care prin gura servitorului tău David ai spus: De ce s-au dezlănțuit păgânii, și oamenii își închipuie lucruri deșarte? (4:25)? O citire atentă a acestui Psalm arată că acesta este cu privire la împărăția ce va veni.*
13. *Recunoscând Ierusalimul ca centru: Și a venit de asemenea mulțime din orașele din jur la Ierusalim, aducând bolnavi și pe cei care erau chinuți de spirite ne-*

curate; și eu au fost vindecați, fiecare. (5:16). O citire atentă a lui Isaia 66 va arăta că această accentuare pe Ierusalim ca locația centrală a lucrării lui Dumnezeu pe pământ, era cu siguranță un principiu al împărăției.

14. Petru în fața consiliului: *Pe el l-a înălțat Dumnezeu cu mâna sa dreaptă să fie Prinț și Salvator, ca să dea pocăință lui Israel și iertare a păcatelor.* (5:31). El a spus clar liderilor lui Israel că mesajul pe care îl predică el, este unul al pocăinței față de Dumnezeu din partea națiunii Iudaice.
15. Mărețul rezumat făcut de Ștefan: Citiți cu atenție capitolul 7. Dumnezeu, prin Ștefan, a rezumat istoria națiunii Israel și a arătat cum a respins aceasta adevărul de-a lungul anilor și a dat liderilor națiunii o ultimă șansă pentru a se pocăi. Acestor bărbați care îi reprezintă pe toți descendenții lui Avraam, Isac și Iacov, li s-a dat o ultimă oportunitate pentru a-l avea pe al lor Mesia. Ștefan l-a privit pe Domnul cel înviat și a fost ucis de către “tați”. El a murit cum a murit Isus.
16. Evanghelia se depărtează: *Și Saul a fost de acord cuuciderea lui. Iar în timpul acela a fost o mare persecuție împotriva bisericii care era la Ierusalim; și toți au fost împrăștiați prin toate regiunile Iudeei și Samariei, exceptând apostolii* (8:1). Mișcarea a început departe de Ierusalim, departe de Iudei și mai târziu avea să ajungă în cele mai îndepărtate părți ale pământului și la insulele neamurilor.

Mai este un studiu interesant în primele șapte capitole ale Faptelor. În lumina faptului că Cristos a fost oferit a doua oară lui Israel ca și Mesia, considerați aceste capitole dintr-o altă perspectivă.

Iudeii L-au respins pe Dumnezeu Tatăl în Vechiul Testament. Ei L-au respins pe Dumnezeu Fiul în perioada evangheliei. Acum, în Fapte, îi vedem respingându-L pe Dumnezeu Spiritul.

În aceste capitole (1-7), sunt patru oferte diferite a Regelui și a Împărăției Lui. Fiecare este precedată de un semn al împărăției, la fel cum au declarat profeții că se va întâmpla când va veni Regele:

1. Prima ofertă (2:5-47): Semnul dat a fost limbi necunoscut. Acesta a fost un semn al împărăției potrivit lui Ioel 2. Petru a explicat aceasta și apoi a fost făcută oferta împărăției. Rezultat—câțiva oameni au crezut, dar națiunea ca și întreg a tăcut.
2. A doua ofertă (3:1-5:11): Semnul dat a fost vindecarea omului neputincios . Acesta a fost un alt semn al împărăției potrivit lui Isaia 57. Apostolii au explicat miracolul și scopul lui și a fost făcută oferta împărăției. Rezultat—națiunea a amenințat cu rănirea trupezască a celor prin care a fost făcută oferta.
3. A treia ofertă (5:12-6:7): Semnul dat a fost vindecarea bolnavilor. Acesta a fost un semn al împărăției potrivit lui Isaia 33. Iudeilor le-a fost dată o explicație și împărăția le-a fost întinsă. Rezultat—aceia prin care le-a fost oferită împărăția au fost întemnițați (5:18) și bătuți (5:40).

4. A patra ofertă (6:8-8:3): Semnul dat a fost acela al miracolelor mărețe din mijlocul Iudeilor. Acesta este un semn al împărăției potrivit lui Deuteronom 29 și este detaliat în 6:8. Explicația și oferta au fost date într-o formă maiestuoasă de către Ștefan. Rezultat—cel care a adus oferta a fost omorât.

Observați cu atenție animozitatea crescândă a răspunsurilor date:

- Tăcere (2:40).
- Amenințare (4:21).
- Închisoare (5:18).
- Biciuire (5:40).
- Crimă (7:59).

Cartea Fapte poate fi împărțită corect după cum urmează:

- Dumnezeu tratează cu Israel după înălțarea lui Cristos (capitolele 1-7).
- Dumnezeu se întoarce de la Israel la neamuri (capitolele 8-15).
- Dumnezeu duce evanghelia la neamuri (capitolele 16-28).

Unii fac împărțirea și mai simplă:

- Proeminența lucrării lui Petru (capitolele 1-12).
- Proeminența lucrării lui Paul (capitolele 13-28)

Fapte 11:19-20 este o porțiune foarte importantă din Scriptură, deoarece aici Domnul a extins granițele bisericii în afară până acestea au ajuns în mod gradual la întreg pământul (Coloseni 1:23). Vestea bună a salvării prin Domnul Isus Cristos a călătorit de-a lungul rutelor de comerț, pe uscat și pe mare la Fenicia, Cipru și Antiohia în nordul Siriei. Aici biserica a avut un nou început cu un centru nou (11:19,21).

Fie că studiem misiunile, istoria bisericii, dovezi ale manuscriselor sau transmiterea textuală, trebuie să observăm schimbarea centrului de la Ierusalim (capitolele 1-11), la Antiohia (capitolele 11-28)—NU LA ROMA SAU EGIPT!

Aceste versete prezintă de asemenea un model pentru toate lucrările misionare:

- Nașterea bisericii din Antiohia (vv. 19-21): conducând la Cristos.
- Hrana noii biserici (vv. 22-24): trăind pentru Cristos.
- Creșterea bisericii locale (vv. 25-26): lucrând pentru Cristos.
- Vitalitatea bisericii (vv. 27-30): iubindu-L pe Cristos.

Dacă observăm atent consiliul din capitolul 15, călătoriile misionare ale lui Paul și răspunsul la evanghelie în fiecare regiune nouă, nu vom întâmpina nici o dificultate în a doua jumătate a acestei cărți. Se explică singură și este una dintre lecturile cele mai entuziasmante din Biblie.

Luați în considerare mărturisirea lui Paul. Poate că el a descoperit doctrine mărețe, bisericii dar când vine vorba de cei pierduți, el a avut numai două teme:

1. Spunerea mărturiei sale personale.
2. Mesajul evangheliei.

În Fapte, Paul a avut patru viziuni, scoțând în evidență pro-vizia Domnului pentru viața creștină:

1. Pentru convertirea lui (9:3-4).
2. Pentru lucrarea lui (16:9).
3. Pentru întărirea lui (18:9).
4. Pentru păstrarea lui (27:23-24).

Versetul meu favorit din Fapte este deasemenea versetul de semnătură a lucrării noastre. Îl folosim în tractate și încercăm să-l facem tema noastră în practică: *Fiindcă nu m-am ferit niciodată să vă declar sfatul întreg al lui Dumnezeu* (20:27).

Biserica de astăzi are o asemănare izbitoare cu cea a bisericii Laodiceene din Revelația 3. Oamenii astăzi, preocupați de protejarea venitului lor, menținând audiența și evitând necazurile cu orice preț, disecă Biblia cu grijă pentru a se asigura că acele pasaje și doctrine care ar putea să ofenseze pe cineva, nu vor fi menționate niciodată în predarea și predicarea lor. Ca rezultat, lupi cumpliti aduc turmei daune de nespus. Conducerea ego-slujitoare (contrar slujitoare lui Dumnezeu) este cauza acestei condiții spirituale abominabile printre cei care aclamă numele lui Cristos.

Omul trebuie să se hrănească cu FIECARE cuvânt al lui Dumnezeu pentru a trăi viața creștină și pentru a fi în sigu-

ranță față de lume, carne și Diavol. Este timpul ca fiecare predicator, misionar, învățător de școală duminicală și lucrător în adevărata biserică a lui Dumnezeu, să înceapă să predea trupului lui Cristos, în mod sistematic cuvântul lui Dumnezeu, verset cu verset.

Numai atunci când vom proclama TOT sfatul lui Dumnezeu, oamenii noștri vor fi echipați corespunzător pentru slujire, pregătiți pentru greutăți, umblând corespunzător în lumină și fiind pregătiți corespunzător pentru tronul de judecată al lui Cristos. Din nou spun, atunci când avem credința și curajul să spunem TOT adevărul Bibliei, Îl vom vedea din nou pe Dumnezeu binecuvântându-și biserica, așa cum a făcut-o în perioada Faptelor.

Dumnezeu nu s-a schimbat. Biblia nu s-a schimbat. Bărbații și femeile acestei lumi nu s-au schimbat. Tot ce s-a schimbat este atitudinea slujitorilor asupra cuvântului lui Dumnezeu.

Trebuie să ne preocupăm mai mult să Îi facem pe plac lui Dumnezeu decât oamenilor. Trebuie să spunem adevărul deplin, întreg adevărul, și deasemenea nimic altceva decât adevărul.

Dragă prietene predicator, mulțumesc Domnului că nu proclamăm vreo minicună. Dar proclamăm tu TOT adevărul? Este pentru tine speranța câștigării favorurilor temporare de la oameni, o cauză mai mare decât câștigarea favorii eterne a lui Dumnezeu.

Dumnezeu să te păzească! El ne-a dat tot sfatul Lui. Hai să fim credincioși în a purta mărturia lui pe de-antregul.

Capitolul 3

Epistolele Pauline

“ Ținta predicatorului ar trebui să fie aceea de a declara plinătatea harului lui Dumnezeu în Isus Cristos, astfel încât să îi facă pe creștini să fie rușinați de sărăcia vieții lor spirituale și să-i încurajeze să creadă că viața din abundență în plinătatea Spiritului este și pentru ei. ”

Andrew Murray

La începutul acestei secțiuni, haideți să observăm modul interesant în care Duhul Sfânt a dirijat succesiunea cărților Noului Testament. Mi-ar place ca în glorie, să stau de vorbă cu bărbații care au produs al nostru Nou Testament. Mi-ar place să discut cu ei despre cum le-a dirijat Dumnezeu alegerile făcute pentru canonul Scripturii. De asemenea mi-ar place să știu cum au fost ei conduși în aranjarea cărților în ordinea remarcabilă în care le găsim:

- Romani: Această carte este cel mai grozav tractat al lumii. Ea arată calea salvării în noul legământ.
- 1 Corinteni: Apoi Îl avem pe Dumnezeu tratând cu biserică lumească și carnală astfel ca să fim aduși imediat față-n față cu consecințele unui eșec în a-L urma pe Salvatorul tocmai găsit.
- 2 Corinteni: Aici este o privire detaliată asupra slujitorului însuși, focalizându-se pe viața apostolului Paul, astfel încât noi să putem vedea că viața creștină poate fi trăită indiferent de cât de grea ar fi ea.
- Galateni—Tesaloniceni: Acum că suntem salvați (Romani), sfințiți (1 Corinteni) și Îl urmăm pe Domnul (2 Corinteni), putem fi instruiți în esența doctrinei creștine.
- Timotei—Filimon: Fiind mai mult decât epistole pastorale, aceste scrisori descriu în detaliu relațiile corecte între credincioși.

Apostolului Paul i-a fost dat: *revelația misterului, care a fost ținut ascuns de la începerea lumii, Dar este arătat acum și prin scripturile profeților, conform poruncii Dumnezeului cel veșnic* (Romani 16:25-26).

Este important de observat că această revelație a evangheliei nu este exclusivă epistolelor Pauline. Lui Paul nu i-a fost dat un adevăr nedeclarat odinioară, ci un adevăr NEREVELAT odinioară. El a declarat, în versetele de mai sus, că ce i-a revelat Dumnezeu a fost cuprins în scrierile profetice ale Vechiului Testament, dar a fost ascuns de oamenii din acea vreme.

Paul a mărturisit că el era: *Pentru care eu am fost făcut servitor conform administrării lui Dumnezeu, cea dată mie pentru voi, pentru a împlini cuvântul lui Dumnezeu, Chiar misterul care fusese ascuns de secole și de generații, dar acum este arătat pe față sfinților lui: Căroră a voit Dumnezeu să le facă cunoscut care sunt bogățiile gloriei acestui mister printre neamuri; care este Cristos în voi, speranța gloriei: Pe care noi îl predicăm, avertizând fiecare om și învățând pe fiecare om în toată înțelepciunea; pentru a putea înfățișa pe fiecare om perfect în Cristos Isus (Coloseni 1:25-28).*

Observați din nou cuvintele lui inspirate: *Fiindcă v-am predat întâi, ce am primit și eu, cum că Cristos a murit pentru păcatele noastre, CONFORM SCRIPTURILOR, Și că a fost îngropat și că a înviat a treia zi, CONFORM SCRIPTURILOR (1 Corinteni 15:3-4).*

Dacă ar fi să înlăturăm din epistolele Pauline toate citatele sau referirile la pasajele Vechiului Testament, atunci ar mai rămâne foarte puțin din ele.

În cele treisprezece epistole (apostolia lui a fost una excepțională și ca unul născut în afara timpului potrivit și trimis mai degrabă la neamuri decât la iudei, acest număr poartă o semnificație specială) scrise de Paul și însoțitorii lui apropiați, avem revelația doctrinelor salvării Noului Testament.

Astfel, ce era conținut în vechiul, este explicat în noul. Aceasta nu este o zicală banală de la Școala Duminicală ci este o realitate biblică.

Romani

Cartea Romani este cel mai grozav tractat al lumii. Pe când cele patru evanghelii vorbesc despre Salvatorul, Romani vorbește despre salvare. În cele 433 de versete și 9447 de cuvinte (cu amândouă criteriile fiind pe locul doi între epistole), doctrina păcatului și a răscumpărării sunt expuse ca nicăieri altundeva în Biblie.

Cartea poate fi ușor împărțită după cum urmează:

- Nevoia de salvare a omului (1:1-3:20).
- Metoda de salvare a lui Dumnezeu (3:21-5:21).
- Rezultatele salvării (6:1-8:39).
- Efectele salvării Noului Testament asupra legămintelor Vechiului Testament (9:1-11:36).
- Practicarea exterioară a salvării (12:1-16:27).

În prima secțiune Dumnezeu explică, în detalii explicite, de ce este omul pierdut și de ce trebuie el să fie salvat. Primul capitol afirmă că toți oamenii sunt vinovați de violarea conștiinței pe care Dumnezeu a pus-o în ei. Capitolul face clar faptul că cei care-și sfârșesc viața ca desfrânați, au început având o cunoștință despre Dumnezeu (vv. 18-21). Astfel de oameni au știut pe Dumnezeu și au fost sub ochiul priveghetor al lui Dumnezeu, dar când mândria lor a avansat până la rebeliune (vv. 21-22) și rebeliunea a avansat până la idolatrie (v. 23), Dumnezeu a renunțat la ei.

Această acțiune a lui Dumnezeu, prin care El abandonează un om în desfrâu, este expusă ca o chestiune progresivă. Mai întâi, trupul este predat imoralității (v.24); în al doilea rând, sufletul este predat homosexualității (v.26) și în cele din urmă, spiritul este predat ateismului (v.28). Astfel, atinge cineva un punct de depravare totală. Astfel se explică de ce păcătoșii cei mai josnici pe care îi întâlnești par să nu aibă nici o frică sau credință în Dumnezeu. Acestea le-au fost luate de Dumnezeu Însuși.

Capitolul 2, marele capitol despre conștiință, afirmă că toți sunt vinovați, înaintea lui Dumnezeu, de violarea cunoștinței date de Dumnezeu a binelui și răului. Un studiu atent al capitolului rezolvă anticele întrebări privind “păgânii care nu au auzit niciodată”. Dumnezeu îi va chema pe oameni să dea socoteală pentru viețile lor pe baza “luminii” care le-a fost dată. Furia va fi mai întâi asupra iudeului (v.9), datorită luminii mai mari date lui (9:4) și în al doilea rând asupra celui dintre neamuri (v.9), datorită “luminii” scrise pe inima lui (v.15; Ioan 1:5).

Al treilea capitol (vv. 1-20) afirmă cu o claritate de negreșit că indiferent de educație, poziție socială, fundal religios, origine rasială sau națională, fiecare om e pierdut, păcătos vinovat: *Așa cum este scris: Nu este nici unul drept, nici măcar unul* (3:10).

Prima secțiune din Romani nu numai că îl învață pe cel pierdut realitatea condiției sale ci de asemenea vorbește și celui credincios. Dacă trebuie să câștigăm bărbați și femei pentru Cristos, trebuie să începem cu problema păcatului. Dumnezeu tratează cu păcatul înainte să discute despre salvare. Orice altă metodă de mărturisire nu are ordinea necesară și în cele din urmă va face mai mult rău decât bine.

A doua împărțire a cărții Romani începe de la 3:21 la 5:21. Eu cred că aceasta este cea mai importantă secțiune a cuvântului lui Dumnezeu. Dacă oamenii ar înțelege doctrinele expuse în acest pasaj, trezirea ar mișca națiunile.

Aici ne este dată doctrina biblică a salvării din Noul Testament. Aici sunt acele doctrine biblice cruciale ale adevăratei salvări care în zilele noastre nu mai sunt nici măcar menționate, și cu atât mai puțin predate.

Când a fost ultima dată când l-ai auzit pe un slujitor expunând doctrina propițierii, răscumpărării, imputării, etc.? Acestea reprezintă miezul noului legământ, totuși ele nu sunt menționate de slujitorii acestor ultime zile:

- Justificare: Dumnezeu îl declară pe un om drept pe baza lucrării sfârșite a lui Cristos.
- Răscumpărare: Cumpărarea unui păcătos de către Dumnezeu—spirit, suflet și trup. Sângele lui Isus Cristos este prețul de cumpărare.
- Propițiere: Împăcarea sau concilierea dușmăniei dintre Dumnezeu și om prin ofranda lui Isus Cristos.
- Reconciliere: Unirea a două partide ce au fost în război.
- Locuire reciprocă: Credinciosul fiind pus în Cristos și Cristos venind să locuiască în credincios.
- Salvare: Dumnezeu eliberându-l pe om de pedeapsa păcatului (la convertire), de puterea păcatului (zilnic), de prezența păcatului (la venirea Lui).

Dacă aceste doctrine ar fi înțelese și proclamate corect, mulțimi de oameni ar fi salvați. Dacă aceste doctrine ar fi predate credincioșilor, multe doctrine false privind felul salvării ar fi reduse la tăcere. Dacă doar o parte din scripturile sacre poate fi stăpânită bine, atunci aceasta ar trebui să fie acea parte.

A treia împărțire a cărții Romani, constituită din capitolele 6-8, prezintă rezultatele salvării în viața creștinului.

Cel născut din nou nu mai este mort în încălcări și păcate, așa cum este el descris în prima parte. El a devenit beneficiarul întregii lucrări minunate a lui Dumnezeu expusă în a doua parte.

Acum el are două naturi care sunt ferm opuse una față de alta. În aceste capitole Dumnezeu expune pe față realitățile experienței creștine.

În capitolul 6 avem IDEALUL—ce ar trebui să fie creștinul. Aici este starea adevărată a naturii vechi și a celei noi. Una este născută din carne și nu poate face nimic altceva decât să păcătuiască; cealaltă este născută din Dumnezeu și este în totul dreaptă. Cele două nu au NIMIC în comun și sunt în permanență în război. Omul nou, este împuternicit să-l domine pe deplin pe cel vechi, prin supunere completă către Dumnezeu. Aceasta îl face capabil pe creștin să trăiască o viață victorioasă pe deplin. Spiritul domnește asupra cărnii și totul este un triumf plin de bucurie.

În capitolul 7 avem REALITATEA—ce practicăm cei mai mulți dintre noi. Din păcate, toți în afară de foarte puțini creștini, trăiesc în maniera descrisă în acest capitol. Capitolul discută despre cei care fac diferența dintre corect și greșit și dintre

bine și rău. Ei cunosc calea dreptății ca fiind opusă căii păcatului. Oricum, se pare că ei pur și simplu nu “o trăiesc”.

Disperarea acestor credincioși este detaliată în versetele 11-24. Observați preocuparea cu sinele care îl face pe copilul lui Dumnezeu să fie fără putere. Aruncați o privire la aceste versete și veți vedea toate aceste “Eu”-ri cum se holbează la voi. “Eu” se găsește de cel puțin douăzeci și șase de ori în aceste unsprezece versete.

Acest capitol ne învață că problema celui sfânt nu este Satan, nu sunt diavolii sau spiritele necurate. Nu este lumea și lucrurile din ea. Cel mai mare dușman al copilului lui Dumnezeu este “sinele”. Cineva preocupat de sine poate vedea doar moartea ca fiind singura cale spre victorie. (v. 24).

În capitolul 8 avem SPERANȚA. În ciuda slăbiciunilor și a multor eșecuri, credinciosul nu este condamnat fiindcă este în Cristos Isus (v.1). Spiritul vieții (v.2), dreptatea lui Dumnezeu (v.4) și poziția cuiva în Cristos (v.9) toate acestea sunt luate în vedere. Romani 8 îl descrie pe copilul lui Dumnezeu ca fiind ținut de Domnul. Mie personal îmi place faptul că Romani 8 începe fără vreo condamnare și se sfârșește fără nici o despărțire.

Dumnezeu își vede produsul finit, care nu este evident pentru oricine se privește cu ochi carnali. Credinciosul este liber în Cristos, de lege, de păcat, de moarte și de sine. El așteaptă ziua când toate acestea vor fi o realitate împlinită.

Între timp el are pe Duhul sfânt pentru a-i ajuta infirmităților sale (v.26), pe Tatăl care lucrează toate lucrurile împreună pentru binele lui (v.28) și lucrarea lui Cristos care îl ține sigur (vv. 29-39) până ce Domnul se va întoarce (vv. 17-25).

Cel mai grozav tractat al lumii nu se poate mișca direct de la viața credinciosului (6-8) la lucrările credinciosului (12-16), fiindcă doctrina salvării din Noul Testament ridică o problemă importantă. Cum e cu Israelul? S-a sfârșit cu toate legămintele și promisiunile Vechiului Testament? Ce s-a întâmplat cu toate profețiile împărăției și cu felul în care tratează Dumnezeu națiunile?

În Romani 9-11 Dumnezeu explică întoarcerea lui de la Israel la neamuri datorită respingerii lui Cristos de către poporul Său ales. El explică modul în care poporul ales a eșuat să Îl caute pe El prin credință și cum în mod treptat au fost dați la o parte. Apoi El expune respingerea ulterioară a evangheliei de către neamuri și întoarcerea lui înapoi, în zilele de pe urmă, la împlinirea legământului Său cu Israel ca și națiune.

Romani 9-11 este baza a mai multor doctrine false decât orice altă parte a cuvântului lui Dumnezeu. Trebuie să ne dăm seama că aceste trei capitole tratează cu NAȚIUNI, NU CU INDIVIZI. Dacă aceste capitole nu sunt citite în lumina aceasta, adevărul din ele nu va fi văzut niciodată.

Aceste capitole, înțelese corect, distrug de asemenea miturile Israelismului Britanic, a teologiei dominației împărățești și a oricărei alte doctrine bazată pe presupunerea falsă că Dumnezeu a înlăturat pentru totdeauna pe urmașii lui Avraam.

Partea finală a acestei epistole, capitolele 12-16, discută lucrarea practică exterioară a acestei salvări grozave. Când cineva este cu adevărat născut din nou, acesta va începe să capete un caracter asemenea lui Dumnezeu, care să-L onoreze pe Dumnezeu.

Cealaltă temă a acestei părți se găsește în 12:1-2: *De aceea vă implor, fraților, prin îndurările lui Dumnezeu, să prezentați*

trupurile voastre sacrificiu viu, sfânt, plăcut lui Dumnezeu, ceea ce este servirea voastră logică. Și nu fiți conformați acestei lumi; ci fiți transformați prin înnoirea minții voastre, pentru a dovedi voi care este voia lui Dumnezeu, cea bună și plăcută și perfectă.

Printre elementele principale ale acestei părți se mai găsesc și doctrina biblică a relaționării Creștinului la guvernarea temporară (13:1-14), chemarea noastră de a lua în considerare nevoile altora înainte să acționăm (14:1-23) și revelația lui Paul că avea mulți prieteni și ajutoare de-alungul călătoriilor sale pentru Domnul (16:1-23).

Cuvintele cheie din Romani sunt “totul”, “noi” și “declarați drepti”.

Totul:

- *Toți sub păcat* (3:9).
- *Toți au păcătuit* (3:23).
- *Fiul lui Dumnezeu predat pentru noi toți* (8:32).
- *Ca El să ne poată da toate lucrurile gratis* (8:32).
- *Același Domn peste toți* (10:12).
- *Este bogat asupra tuturor care strigă către el* (10:12).
- *Acum Dumnezeul păcii fie cu voi toți* (15:33).

Noi (noi cei din trecut):

- *Noi eram încă fără putere* (5:6).
- *Noi eram încă păcătoși* (5:8).

- *Noi eram dușmani* (5:10).

Noi (noi cei din prezent):

- *Noi avem pace* (5:1).
- *Noi avem acces prin credință...prin care stăm*(5:2).
- *Noi ne lăudăm în încercări* (5:3)
- *Noi de asemenea ne bucurăm în Dumnezeu* (5:11).
- *Noi am primit ungera acum* (5:11).

Noi (noi cei din viitor):

- *Noi vom fi salvați de mânie* (5:9).

Declarați drepti:

- *Declarați drepti în mod liber prin harul Lui* (3:24).
- *Declarați drepti prin credință* (3:28; 5:1).
- *Declarați drepti prin fapte* (4:2).
- *Declarați drepti prin sângele Lui* (5:9).

Învierea lui Cristos este tema centrală din Romani așa cum:

- Declară divinitatea Lui ca fiu (1:4).
- Fundația îndreptăririi noastre (4:24-25).
- Ne asigură învierea noastră dintre morți (6:4,9).
- Ne pune pe noi într-o nouă relație (7:4).
- Trebuie să fie crezută pentru salvare (10:9).

- Dă dovada clară a domniei Lui (14:9).

Acesta este chiar primul verset care mi-a fost dat să-l învăț ca prunc în Cristos: *Nicidecum! Ci Dumnezeu să fie adevărat, și fiecare om mincinos; așa cum este scris: Ca să poți fi declarat drept în cuvintele tale și să învingi când ești judecat* (3:4).

Acesta este versetul pe care l-am citat cel mai des, în care mi-am pus încrederea, pe care l-am folosit în lupta spirituală și în care m-am bucurat.

Acest verset învață că nu putem pune ideile oamenilor mai presus de scriptură sau pe același nivel cu ea. Trebuie să comparăm fiecare carte, fiecare sentiment, fiecare predică, fiecare vers, fiecare privire a ochilor, cu cuvântul lui Dumnezeu. Nu ne putem lipi de tradiție și de revelația Biblică acolo unde cele două diferă. Nu putem ține nici cea mai mică doctrină care eșuează în a se potrivi cuvântului, doar fiindcă a fost stabilită de “un om bun care-L iubește pe Domnul.”

Pentru a ne feri de a fi înșelați în vreun fel, formă sau model, lăsați ca Dumnezeu să fie adevărat și fiecare om mincinos.

1 Corinteni

Aceasta este cea mai lungă epistolă a Noului Testament conținând 437 versete și 9489 cuvinte. A fost scrisă sub inspirația lui Dumnezeu de către Paul și Sostene (1:1). Paul a semnat această scrisoare cu propria lui mână (16:21).

Mulți iau afirmații asemenea celor din versetele de mai sus și construiesc o doctrină a inspirației care nu se găsește în Biblie. Este ceva obișnuit pentru oameni să predea că Paul a fost inspirat și în timp ce el vorbea, anumiți oameni i-au așternut cuvintele. Aceasta face ca inspirația să pară indentică cu așa numitul ”channeling” (nota traducător: canal de intermediere ocult) al mișcării oculte New Age.

Ceea ce spune Biblia cu adevărat este că *toată* SCRIPTURA este dată prin inspirația lui Dumnezeu (2 Timotei 3:16). Nu scriitorii au fost inspirați—scrierile au fost. Unele dintre epistole e posibil să fi fost scrise de mai mult decât un singur scriitor însă Paul le-a introdus și deseori le-a semnat pentru a pune asupra lor sigiliul autorității apostolice. Aceasta nu le face însă a fi cuvintele lui Paul (vezi comentariile de mai încolo la 1 Tesaloniceni).

Sunt deranjat de ceva ce deseori fac pastorii și învățătorii. Când cineva zice: “În acest verset Paul spune...” în mod neintenționat dă ajutor și alinare inamicului. Este mai bine să zici: “În acest verset Dumnezeu spune...” sau “Aici Biblia spune...” și astfel să aperi doctrina inspirației divine.

Aș sugera de asemenea ca noi să arătăm cu atenție reverență când ne referim la Biblie. Ar putea părea că sunt prea pretențios dar eu cred că afirmația: “Biblia spune în Galaten 1:4...” atârână mai mult decât: “Se spune în Galateni 1:4...”. Haideti să înălțăm cuvântul lui Dumnezeu (Psalm 138:2) înaintea oamenilor, astfel ca ei să-l poată înălța în inimile lor. Fiecare capitol discută câte o problemă spirituală serioasă. Dumnezeu a pus această carte în scriptură, nu pentru ca erorile bisericii să poată fi amintite pentru totdeauna ci fiindcă știa că biserica Lui va fi cotropită de aceleași eșuări de-alungul vremurilor.

Tot ce este de valoare vine cu un set de instrucțiuni de întreținere. Pentru biserica locală, acest manual este cartea 1 Corinteni. Citind, studiind și aplicând principiile din 1 Corinteni, putem învăța cum să ne ținem bisericile fără păcat sau cum să le scăpăm de păcat dacă acesta deja a pătruns.

Tema cărții 1 Corinteni este: *Fala voastră nu este bună. Nu știți că puțină dospeală dospește tot aluatul? De aceea, curățați dospeala veche, ca să fiți un aluat nou, așa nedospiți cum sunteți. Căci de fapt Cristos, paștele nostru, a fost sacrificat pentru noi. De aceea, să ținem sărbătoarea nu cu dospeală veche, nici cu dospeala răutății și stricăciunii, ci cu azimele sincerității și ale adevărului (5:6-8).*

Duhul Sfânt ne instruieste aici cu privire la greșeală. Păcatul nu este bun. La început e mic și apoi se răspândește până întinează totul. De aceea, trebuie eliminat de îndată ce este depistat. Astăzi, oamenii permit tot felul de lucruri neduhovnicești să se lipească de bisericile locale. Dorința de a avea mai mulți oameni și bani a condus la așa o coborâre a standardelor încât toate păcatele din Corint pot fi găsite în cele mai multe biserici. Această epistolă trebuie să fie luată în seamă înainte ca să nu mai fie vreodată o trezire.

Haideți să identificăm, capitol cu capitol, problemele cărora se adresează primele cincisprezece capitole din 1 Corinteni.

Capitolul 1: problema spiritului partidelor sau a diviziunii. În 1:12 citim: *Și spun aceasta, pentru că fiecare dintre voi spune: Eu sunt al lui Paul (hiperdispensaționalistul); și eu al lui Apolo (legalistul); și eu al lui Chefas (papistașul); și eu al lui Cristos (individualistul).* Această diviziune le împiedica abilitatea lor de a se ruga și a lucra împreună ca și un trup. „Eu țin cu pastorul” „Eu țin cu diaconii.” „Eu sunt pentru un covor nou.” „Eu sunt împotriva cheltuirii banilor pe un covor nou.” „Mie îmi place de cel ce conduce cântările.” „Eu zic să scăpăm de cel ce conduce cântările.” Vă sună cunoscut?

Carnalitatea a ÎNCEPUT în Corint cu inabilitatea lor de a-L pace pe Domnul Isus Cristos punctul focal al părtășiei lor. Ei nu putea cânta „Binecuvântată fie cravata ce ne leagă”, fiindcă ei nu aveau așa ceva.

Capitolul 2: problema intelectului. Ei înălțau înțelepciunea lumească deasupra simplei credințe în adevărul revelat al lui Dumnezeu. Cineva ar putea citi cuvântul lui Dumnezeu și s-ar putea apropia de el ca și de o altă carte, dar o asemenea abordare nu este profitabilă.

Capitolul 3: problema de a te lua după oameni. Mai degrabă decât a te uita după Domnul Isus și a umbla în pașii Lui, acești prunci carnali I-au urmat pe slujitorii Lui. Aceasta îmbracă astăzi diferite forme:

- Practicarea la extrem a autorității pastorale și a păstoririi.
- Divizarea creștinilor în „clerici” și „laici”, este o ofensă la adresa lui Dumnezeu și contrară creștinismului Nou Testamental.

- Înălțarea unui credincios mai presus de celălalt, e.g., membrii ai bisericii care nu vin atunci când pastorul e plecat din oraș.
- Mimarea de către pastori a vorbirii și acțiunilor a unor slujitori faimoși. Să urmărim exemplul oamenilor evlavioși dar doar dacă ne conduc pe urmele lui Isus Cristos. Ar trebui—da, trebuie—să ascultăm mai mult de Dumnezeu decât de oameni.

Capitolul 4: problema lipsei de respect. Oricât de ciudat ar părea, problema din acest capitol este exact opusul problemei din capitolul precedent. Aici este un eșec manifestat de către credincioși în a respecta pe acei ce le slujesc cu adevărul. Când cei care slujesc cuvântul nu sunt respectați, nu va fi mult până când însuși cuvântul nu va fi respectat.

Capitolul 5: problema imoralității sexuale. În acest capitol Dumnezeu afirmă, în termeni foarte clari, că un curvar ar trebui pus în afara adunării locale. Un curvar caută tovarăș pentru asemenea practici păcătoase. Lăsați-l pe unul ca acesta să-și caute un partener în lume, nu printre oamenii lui Dumnezeu. Acest capitol îl avertizează de asemenea pe curvar că Dumnezeu adeseori dă pedeapsa cu moartea unui astfel de păcătos.

Capitolul 6: problema controverselor nerezolvate. Aici citim despre creștini dându-se unul pe altul în judecată la tribunal fiindcă nu și-au putut rezolva neînțelegerile în dragoste, în jurul paginilor Sfintei Biblii.

De ce bărbați și femei care spun că sunt creștini se duc în fața unui judecător nedrept pentru a câștiga divorțul de partenerul lor? Fiindcă ei știu că dacă vin în fața adevăratei biserici, pastorul și cuvântul lui Dumnezeu nu ar aproba niciodată un

divorț. Oamenii lumești găsesc ajutor pentru scopuri lumești din lume.

Acesta este capitolul lui “nu știți că...”. Capitolul este despărțit în secțiuni după cele cinci locuri în care apare acest termen (vv. 3, 9, 15, 16, 19).

În legătură cu versetul 6:19, înainte Dumnezeu avea un templu pentru oamenii Lui; acum îi are pe oamenii Lui drept templu.

Capitolul 7: problema infidelității. Aici sunt adevăratele întrebări și răspunsuri privitoare la căsătorie, divorț și recăsătorie. Societatea Corinteană nu era mult diferită de a noastră. Puneți toți creveții pe raft! Aceste principii, dacă sunt APLICATE, ne vor face să fim: burlaci fără păcat, căsătoriți fericiți sau reconciliați în mod potrivit.

Capitolul 8: problema nepăsării. Acești credincioși abuzau de libertatea lor în Cristos. Ei se implicau în practici care, deși nu erau strict păcătoase, erau îndoielnice. Ei erau preocupați mai mult de dorințele lor personale, decât de o posibilă ofensă adusă fratelui lor mai slab sau unui om pierdut.

Capitolul 9: problema deposedării slujitorului. Corinteni nu îl plăteau pe pastor astfel ca el să poată fi liber pentru a-i sluji din Cuvântul lui Dumnezeu. Ei se așteptau să fie slujiți spiritual într-o manieră de primă clasă, dar refuzau să dăruiască slujitorului în schimb pentru aceasta.

Capitolul 10: problema lăcomiei la întâlnirile bisericii. În această adunare, sfinții cei bogați se dăduseră lăcomiei, beției și auto-satisfacerii în timp ce sfinții cei săraci erau disprețuiți și neglijați. Ei au transformat cina într-o oportunitate de a servi poftii cărnii.

Capitolul 11: problema femeilor care-și tundeau părul și a bărbaților care îl lăsau să crească prea lung. Acest simbol ex-

terior al rebeliunii era o practică acceptată pe vremea apostolilor. În versetele de la 1-16 Duhul Sfânt îi cheamă pe creștini să trăiască după distincțiile între bărbați și femei, care au fost date de Dumnezeu.

Capitolul 11: problema de a nu discerne trupul Domnului. În a doua jumătate a acestui capitol, sunt corecțai cei care au eşuat să își dea seama că pâinea nu era trupul Domnului. Toți credincioșii născuți din nou constituie trupul Domnului. A înțelege greșit acest principiu biblic, înseamnă să dechizi ușa Roman-Catolicismului, cu doctrina lui falsă despre salvare și despre biserică. În acest capitol ne sunt date șapte puncte private la cina Domnului:

1. Examinarea: *pe el însuși* (v. 28).
2. Participarea: *luați, mâncați* (v.24).
3. Proclamarea: *arătați* (v.26).
4. Continuarea: *ori de câte ori* (v.26).
5. Anticipare: *până vine el* (v. 26).
6. Recolectare: *frânt pentru voi* (v.24).
7. Adorare: *în amintirea mea* (v.25).

Capitolele 12-14: problema darurilor spirituale. Înțelegerea greșită a darurilor spirituale și folosirea lor greșită, i-a condus pe corinteni să creadă că sunt spirituali când de fapt chiar opusul era adevărat. (pentru un comentariu complet la aceste capitole, vezi lucrarea autorului: Signs, Wonders And Miracles).

Capitolul 15: problema înțelegerii greșite a învierii. Eșuarea înțelegerii învierii ca pe o recoltă, cu trei părți separate și distincte, a adus prea multă confuzie și eroare în Corint. Ratarea

realității unei învieri trupești, a diferitelor felurilor de trupuri printre ființele cerești, a siguranței învierii credinciosului, etc., rezultă într-o umblare stagnantă sau coruptă.

O adevărată recoltă constă în primele roade (învierea lui Cristos și înălțarea cu sfinții din Vechiul Testament), recolta principală (luarea bisericii) și strângerea celor rămași (cei luați aproape de încheierea marelui necaz). Cineva trebuie să înțeleagă aceste distincții a primei învieri pentru a evita erorile în părțile profetice ale Bibliei.

În capitolul 16, sfinții din Corint sunt provocați să arate prin acțiunile lor că au primit învățăturile capitolelor de la 1-15. Cartea se termină cu un avertisment că Domnul Isus Cristos vine (Maranata) și că cei care nu Îl iubesc, vor afla ziua aceea pecetluindu-le blestemul (Anatema): *Dacă cineva nu îl iubește pe Domnul Isus Cristos, să fie anatema, maranata!* (16:22).

Acest final spune multe despre adevărata natură a corectării și muștrării biblice. Problemele detaliate în această scrisoare sunt arătate a fi nimic mai mult decât simptome a unei probleme spirituale adânci: lipsa de dragoste pentru Domnul Isus Cristos. Dragostea pentru Isus Cristos va rezolva problemele doctrinale, spirituale și morale a oricărei vieți sau biserici.

Cu siguranță nu sunt singurul care ar alege versetul 15:57 ca și verset favorit din 1 Corinteni: *Dar mulțumiri fie lui Dumnezeu, care ne dă victoria prin Domnul nostru Isus Cristos!*

Contextul remarcilor acestora este mărețul capitol al învierii. Duhul Sfânt prezintă realitatea că învierea lui Cristos o asigură pe a noastră. Aceiași putere prin care El a cucerit păcatul, moartea, iadul și mormântul este și a noastră prin virtutea unirii noastre cu El. Citind despre sămânța destinată să

crească ajungând grâu auriu, mă întreb cum poate așa ceva să fie adevărat pentru mine. Citind despre minunea și gloria trupurilor cerești, mă întreb cum aș putea vreodată spera să mă ridic deasupra înălțimii lor.

Apoi vine acel verset binecuvântat din Biblie „DAR” care așa de des transformă durerea în bucurie și confuzia în înțelegere: *Dar mulțumiri fie lui Dumnezeu, care ne dă (un dar) victoria.* Victoria asupra mortalității noastre și asupra legăturii legilor naturale ale acestui pământ ne este dată nouă de către Dumnezeu. Aleluia!

Oare Dumnezeu așează așa pur și simplu asemenea daruri minunate la întâmplare? Nu. Toate aceste binecuvântări minunate sunt ale noastre PRIN *Domnul nostru Isus Cristos.*

Să presupunem că un om s-ar îneca în mare și un marinar s-ar scufunda în apă ca să îl salveze. Ce act nobil și curajos ar fi acesta. Să presupunem că în timpul salvării, marinarul se îneacă și el. La înmormântarea lui am vorbi despre încercarea sa nobilă, inima lui măreață și curajul lui remarcabil. Dar cuvintele noastre ar fi pline de întristare, știind că el a eșuat în încercarea lui.

Dacă Cristos ar fi venit pe pământ și ar fi făcut o încercare măreață și nobilă de a-l salva pe om de la înecul în Lacul de Foc, și ar fi murit pe parcurs, am putea vorbi despre inima Lui măreață și despre curajul Lui remarcabil, dar noi am fi de asemenea umpluți de mare tristețe, știind că El a eșuat în încercarea Lui. Dar nu acesta este cazul aici:

DIN MORMÂNT A ÎNVIAT,
Cu un triumf măreț asupra dușmanilor Lui,
El a înviat VICTORIOS din întuneric,
Și El trăiește pentru totdeauna pentru a domni CU

SFINȚII LUI,
El a înviat! El a înviat!
Aleluia! El a înviat!

„Cristos a înviat” de Robert Lowry

Numai prin Fiul lui Dumnezeu poate cineva să aibă viață în eternitate. Priviți din nou cuvintele: *prin Domnul nostru Isus Cristos*. Aceasta nu este o înviere generală sau o salvare universală. Numai aceia care L-au primit pe Domnul Isus Cristos ca pe Salvatorul lor personal, au această speranță binecuvântată.

2 Corinteni

Această scrisoare de 257 de versete și 6092 de cuvinte poate fi intitulată: “Autobiografia Apostolului”. În ea se găsește cea mai detaliată relatare a încercărilor cuiva care trăiește pe deplin pentru Domnul. Pe vremea filmului mut era un serial de film intitulat “Pericolele Pauline”. Deși e adevărat că cea mai mare parte venea din lumea divertismentului, tema a fost furată din Biblie. “Pericolele lui Paul” sunt expuse în capitolul 11 al acestei epistole.

Așa cum 1 Corinteni slujește drept manual pentru membrii nedisciplinați ai bisericii, 2 Corinteni slujește pentru a mostra erezia specifică a erei Laodiceene. În ultimele zile oamenii vor presupune câștigul a fi evlavios și că a fi bogat și a-ți vrește bogățiile este un semn de spiritualitate. Evanghelia modernă a prosperității trebuie să ignore 2 Corinteni. În această carte, cel mai grozav urmaș al lui Cristos relatează o poveste îngrozitoare a necazului, greutateii, persecuției, a rugăciunii fără răspuns și a bolii fizice—TOATE FIINDCĂ EL TRĂIA PENTRU CRISTOS.

Capitolele 1-2 se concentrează pe puterea și beneficiile derivate dintr-o viață de suferință pentru Domnul și lucrarea Lui.

Capitolele 3-4 arată viața evangheliei strălucind cel mai tare atunci când oponentii ei sunt cei mai severi și mesagerii ei sunt arătați pe față a fi slabi.

Capitolul 5 declară că viața de acum poartă cu ea speranța viitoare a unui nou trup, în ciuda infirmității vasului din prezent.

Capitolele 6-7 aduc argumente din experiența apostolului Paul. Umblarea lui cu Domnul l-a învățat că separarea de lucrurile lumii aduce adesea suferință de dragul lui Cristos.

Capitolele 8-9 cer ca sfinții să-și dovedească dragostea prin purtarea poverilor financiare ale altora. Sunt unii sfinți dragi ce suferă și sunt săraci. Dumnezeu permite ca unii să sufere pentru a-i face să simtă cu durerile altora.

Capitolele 10-11 prezintă caracterul adevăraților apostoli. Nu numai că aceștia sunt puși în contrast cu slujitori falși și cu prefăcuți satanici dar ei sunt arătați a fi un exemplu pentru credincioși. Exemplul lor nu este unul al bogăției și confortului ci unul al multiplicării pericolelor.

Capitolul 12 expune suferința fizică a lui Paul din care acesta nu avea nicio scăpare prin rugăciune. În schimb lui i s-a dat har să persevereze.

Capitolul 13 conține o exortatie autoritară a cuiva a cărui viață e exemplară pentru tema acestei cărți.

În capitolul 2 și 7 învățăm că această scrisoare a fost scrisă într-o vreme când apostolii erau sub o mare presiune spirituală. Aceasta poate fi atribuită problemelor sale exterioare sau conflictului său interior pentru biserica din Corint. În timp ce muștrările din 1 Corinteni au avut efectele dorite asupra membrilor obedienți, el scrie acum pentru a doua oară să îi aline pe cei care s-au pocăit și să-i avertizeze pe cei care au rămas neobedienți: *Am spus înainte și spun dinainte, așa cum am fost prezent a doua oară; și fiind acum absent, scriu celor ce au păcătuit înainte și tuturor celorlalți, că, dacă vin din nou, nu voi cruța; (13:2). Din această cauză vă scriu acestea fiind absent, ca nu cumva fiind prezent, să folosesc asprime conform cu autoritatea pe care Domnul mi-a dat-o pentru edificare, și nu pentru distrugere. (13:10).*

Este clar faptul că anumiți oameni din biserica din Corint i-au negat autoritatea. În capitolele 10-13 el și-a revendicat cu putere apostolia, mai ales în legătură cu învățătorii falși. Pretenția sa specifică prin care autoritatea lui vine de la Domnul, ocupă o mare parte a scrisorii acesteia. Paul a mai avertizat și despre faptul că dacă va veni își va exercita autoritatea.

Biserica din Corint nu numai că era împovărată cu problemele interne discutate în prima epistolă, ci deasemenea avea mari încercări din exterior. Acesta era ținta atacurilor satanice, și sfinții erau ignoranți cu privire la uneltele lui.

După înfrângerea lui Satan la Calvar (Evrei 2:14-15) și prădarea armatelor lui (Coloseni 2:15), metoda lui de operare s-a schimbat în mod drastic. În scrierile din era bisericii, incluzând și cartea Fapte, citim prea puțin despre posedarea demonică, producând efecte nebune asupra omului, în comparație cu ce este expus în înregistrările evangheliilor. De fapt, nu este nici o învățătură apostolică în vreo epistolă pentru tratarea cuiva posedat. Aceasta este fiindcă puterea lui Satan a fost dezbrăcată la înviere (Matei 28:18). Acum el trebuie să opereze prin furt și înșelăciune mai degrabă decât prin forță directă.

Ca și mulți credincioși de astăzi, corintenii se așteptau la maniaci din Gadara când de fapt ei erau distruși de slujitori: *Fiindcă aceștia sunt falși apostoli, lucrători înșelători, prefăcându-se în apostoli ai lui Cristos. Și nu este de mirare; fiindcă însuși Satan se prefăce într-un înger al luminii. De aceea nu este mare lucru dacă și servitorii lui se prefac ca servitori ai dreptății; al căror sfârșit va fi conform cu lucrările lor* (11:13-15).

Puneți aceste versete împreună cu 1 Timotei 4:1-3 și reieste clar că activitățile lui Satan sunt acum foarte diferite de cele precedente înfrângerii lui de la Golgota. Acum el caută să dis-

trugă prin înșelăciune și viclenie—folosind amvonul, Biblia, vorbirea și straiile lucrătorilor creștini, pentru a proclama doctrina falsă și a face fără efect evanghelia lui Cristos.

De aceea este și acest mare avertisment din 11:3-4: *Dar mă tem, să nu se întâmple cumva, așa cum șarpele a amăgit pe Eva prin viclenia lui, tot așa mințile voastre să fie corupte de la simplitatea care este în Cristos. Căci dacă cel ce vine predică un alt Isus, pe care noi nu l-am predicat, sau dacă primiți un spirit diferit, pe care nu l-ați primit, sau o evanghelie diferită pe care nu ați acceptat-o, ați putea să îl răbdați bine.*

Acești sfinți aveau nevoie să fie avertizați despre un șarpe cu vorbirea fină, nu despre un leviatan furios. Ei aveau nevoie să fie avertizați despre un om de la amvon care avea să altereze textul Bibliei, și nu despre un spirit care îi va arunca în foc.

Astfel, adevăraților sfinți din Corint, îndurerați de păcatul din mijlocul lor și opuși operațiunii slujitorilor lui Satan dintre ei, le-a fost trimisă această scrisoare. Era una despre realitate, înfruntând cu onestitate multele greutăți ce vin asupra vieții de credință. Era una a alinării și a consolării. În fiecare încercare, promisiunea învierii le era întinsă pentru speranță: *Știind că el care a înviat pe Domnul Isus, ne va învia și pe noi prin Isus, și ne va oferi împreună cu voi.* (4:14).

Timotei, care fusese trimis la Corint, a adus vești despre starea săracă a bisericii (1 Corinteni 4:17). Titus a livrat prima scrisoare și apoi a adus înapoi vești care au insuflat a doua scrisoare (7:7-16), pe care tot Titus a livrat-o.

Teoriile privitoare la o scrisoare pierdută sunt doar presupozii. Mulți fac legătură între 1 Corinteni 4:19: *Dar voi veni în curând la voi, dacă Domnul voiește; și voi cunoaște, nu cuvintele celor ce sunt îngâmfați, ci puterea. și Am spus înainte și spun dinainte, așa cum am fost prezent a doua oară; și fiind acum absent, scriu celor ce au păcătuit înainte și tuturor celorlalți, că,*

dacă vin din nou, nu voi cruța; (13:2) și deduc că trebuie să fi fost o altă scrisoare între cele două pe care le avem în Biblie. Sunt ceva indicații că această scrisoare ar fi fost scrisă, dar fără o dovadă reală din textul sacru, nu vrem să speculăm.

Este clar că Paul nu s-a întors înapoi în Corint: Și în această încredere intenționam să vin înainte la voi, ca să aveți un al doilea câștig. Și să trec pe la voi spre Macedonia, și să vin din nou din Macedonia la voi, și să fiu condus de voi spre Iudeea (1:15-16).

El a intenționat să vină la ei ca *un al doilea câștig* (1:15) și apoi, întorcându-se din Macedonia, să-i viziteze pentru a treia oară. Aceste planuri nu s-au materializat și această scrisoare a fost scrisă din Macedonia nu mult după ce Paul a plecat din Asia: *Fiindcă, nu vă voim ignoranți, fraților, despre necazul nostru cel întâmplat nouă în Asia, că am fost apăsați peste măsură, peste puterea noastră, încât noi am pierdut chiar speranța de viață* (1:8).

2 Corinteni este o carte ciudată. Niciodată nu am întâlnit un creștin care să o fi pus în lista cărților preferate. Niciodată nu am cunoscut un credincios care să se considere măcar pe departe familiar cu conținutul ei. Este una dintre cele mai dificil de pins cărți din Noul Testament , și este în mod consecvent cea mai neglijată. Totuși atunci când auzim conversația acelor oameni a căror inimi sunt pline de Spiritul, auzim această carte citată la fel de frecvent ca oricare alta. Acesta este un fenomen remarcabil pentru care pot sugera un singur motiv.

Cartea tratează suferința adâncă a slujitorilor lui Dumnezeu. Ceea ce descoperă Dumnezeu în acele ore de mare nevoie, tinde să lase o impresie de durată. Astfel, acele versete din 2 Corinteni, descoperite în vremuri de nevoie veritabilă, sălășluiesc în inimă și minte vreme îndelungată după uitarea celor citite în momente mai puțin apăsătoare. Aveți în vedere

versete precum: 1:20; 2:11; 3:12; 4:3, 16-18; 5:8, 17; etc. Acestea sunt pasaje bine știute și des citate, și totuși puțini sunt cei ce pot identifica locul lor în Scriptură.

Mângâierea este marea temă a acestei scrisori de la început: *Binecuvântat fie Dumnezeu, chiar Tatăl Domnului nostru Isus Cristos, Tatăl îndurărilor și Dumnezeuul întregii mângâieri; Care ne mângâie în toate necazurile noastre, ca noi să fim în stare să mângâiem pe cei care sunt în orice necaz, prin mângâierea cu care noi înșine suntem mângâiați de Dumnezeu. (1:3-4) și până la sfârșit: În final, fraților, rămâneți cu bine. Fiți perfecti, fiți încurajați, fiți ai unei singure minți, trăiți în pace; și Dumnezeuul dragostei și al păcii va fi cu voi (13:11).*

Motivul pentru aceasta se găsește la mijlocul cărții: *Și Dumnezeu este în stare să facă tot harul să abunde spre voi; ca având totdeauna toată îndestularea în toate, să abundați spre fiecare lucrare bună (9:8). Sursa mângâierii este de asemenea expusă: Și mi-a spus: Harul meu îți este de ajuns, fiindcă puterea mea este făcută perfectă în slăbiciune. De aceea, cu multă plăcere mă voi lăuda mai degrabă în neputințele mele, ca puterea lui Cristos să rămână peste mine (12:9).*

Noi suntem mângâiați ÎN încercări, și nu scoși din ele. Noi îi mângâiem pe alții cu mângâierea cu care și noi SUNTEM MÂNGÂIAȚI. Aceasta aduce nevoia noastră după mângâiere la timpul prezent.

Citind cu atenție prin această epistolă, observăm cum lucrează Dumnezeu în și prin oamenii Lui, pentru a sluji pe alții, în timp ce ei înșiși sunt în mijlocul unor dificultăți inimaginabile:

- Suferințe (1:5-7).
- Necazuri, disperare (1:8).

- Condamnare la moarte (1:9).
- Necazuri, chin, lacrimi (2:4).
- Nici pic de odihnă în spirit (2:13).
- Aroma morții (2:16).
- Un vas de lut (4:7).
- Necazuri, încurcături, trântiți jos, pe moarte (4:8-10).
- Mereu predați la moarte (4:11).
- Moartea lucrează în noi (4:12).
- Omul din afară pierind (4:16).

Asemenea realități ale vieții continuă pe tot parcursul epistolei. Citiți prin scrisoare și notați-le pe hârtie sau însemnați-le cu un pix colorat.

Acum întoarceți-vă și citiți cartea din nou cu atenție. Scrieți sub fiecare suferință sau marcați de desubt cu un pix de o altă culoare, faptul uimitor că în fiecare din aceste afirmații privind greutățile, este și o declarație a unui beneficiu spiritual ce a rezultat de aici.

De exemplu, putem scrie cu un pix albastru: *Fiindcă noi, care trăim, suntem totdeauna predați la moarte pentru Isus, și cu un pix roșu: ca și viața lui Isus să fie arătată în carnea noastră muritoare* (4:11). Sau am putea scrie cu un pix albastru: *dureros, sărac, neavând nimic, și cu un pix roșu: mereu bucuros, făcând pe mulți bogați, având toate lucrurile* (6:10).

Nu e de mirare că i se spune credinciosului să se bucure în orice dificultate, fiindcă 2 Corinteni împarte cunoștința sigură că fără ele nu am putea fi folosiți atât de mult de Dumnezeu.

Un sumar bun al acestor chestiuni se găsește în 6:4-10. În aceste versete este o înșeptire a suferințelor pasive, o înșeptire a auto-negării, o înșeptire a modurilor de îndurare a durerii și un rezultat înșeptit.

2 Corinteni este cartea pentru cei care caută să-L servească pe Dumnezeu în mod acceptabil, în ciuda poverilor care nu vor fi înlăturate. Odată ce prindem tema și conținutul acestei cărți, vom vedea greutățile într-o altă lumină.

Este foarte dificil să alegi un verset favorit din această carte. Mie îmi place simplitatea în Cristos (11:3), mângâierea în necaz (1:3-4) și marea chemare la separare (6:14-18). Dar deasupra tuturor este descrierea glorioasă a adevăratei salvări a Noului Testament în 5:21: *Fiindcă pe cel ce nu a cunoscut păcat l-a făcut păcat pentru noi; ca noi să fim făcuți dreptatea lui Dumnezeu în el.*

Dumnezeu Tatăl L-a făcut pe Dumnezeu Fiul să fie păcat. Aceasta nu vorbește despre o simplă asociere cu păcatul. Nici nu este un ceremonial sau tratament reprezentational pentru păcatul omului. Nu, Fiul lui Dumnezeu a fost cu adevărat făcut păcat—nu un păcătos ci păcatul însuși—pe cruce la Calvar.

În acest verset, Duhul Sfânt reafirmă că Fiul nu a cunoscut nici un păcat. Aceasta înseamnă mai mult decât faptul că El nu a comis nici un păcat. El nu a avut nici o relație cu El! Isus nu a avut nici o natură păcătoasă, nici o legătură de păcat, nici o dorință moștenită de a fi neobedient față de voia Tatălui. Dar pe cruce, Domnul Isus a devenit chiar opusul a ceea ce întot-

deauna a fost: pur, perfect, sfânt, fără pată, neîntinat de trecutul etern fără de început. Domnul Isus a devenit netrebnic, stricat, nenorocit...mă doare să mai continui. Mă simt de parcă aş scrie cuvintele prin care unii ar crede că blasfemiez, dar asta e ceea ce versetul şi mâna SPUN DE FAPT.

Acum, de ce ar fi fost propus un astfel de lucru în inima Dumnezeirii?

Scriptura zice: *Fiindcă pe cel ce nu a cunoscut păcat l-a făcut păcat* PENTRU NOI (5:21). Dumnezeu Fiul, în manifestarea Lui supremă pentru omul căzut, a luat de fapt locul păcătosului pe cruce. Unii pot spune că El a luat locul nostru, El a murit moartea cu care noi trebuia să murim. Prieteni, El nu ar fi murit; da, chiar mai mult, El PUTEA să nu fi murit, fiindcă El nu a făcut păcat. Păcatul aduce moartea. El putea să moară doar pentru noi dacă El devenea păcat pentru noi. Rezultatul va arăta că această doctrină este adevărată: *ca noi să fim făcuți dreptatea lui Dumnezeu în el.* (5:21).

Eu sunt acel netrebnic, stricat, degenerat, pervers care merită să moară datorită rebeliunii mele împotriva cuvântului şi voii Tatălui. Cum aş putea eu să sper să merg în cer? Datorită lui Cristos, așa cum un om a fost făcut păcat, Tatăl poate imputa omului dreptatea lui Cristos.

ÎN EL cineva poate fi ceea ce n-ar putea fi fără El: drept. Fiindcă El a devenit păcat şi a mers la cruce în locul meu, eu pot deveni drept şi intra în cer în El.

O, ce adevăr minunat! Să-i dăm laude eterne lui Dumnezeu pentru adâncimea sacrificiului făcut pentru păcatul nostru. Cine este suficient pentru aceste lucruri?

Galateni

Această epistolă către Galateni, ce conține 149 de versete și 3098 de cuvinte, slujește două scopuri uimitoare. Mai întâi, cartea stabilește odată pentru todeauna disputa cu privire la lege și har în era bisericii. În al doilea rând, arată lucrarea harului în viața copilului salvat al lui Dumnezeu.

Este interesant de observat introducerea acestei scrisori: *Și toți frații care sunt cu mine, bisericilor Galatiei* (1:2).

Aceasta este singura epistolă scrisă de Paul care nu este adresată unei biserici anume, ci mai degrabă tuturor oamenilor și bisericilor dintr-o regiune anume. Acest lucru este semnificativ deoarece sunt câteva versete care par să indice că un creștin poate să nu ajungă la salvarea finală. Aceste versete trebuie să fie citite în contextul scrisorii care a fost scrisă nu numai creștinilor ci tuturor oamenilor din regiunea Galatiei. Aceasta face epistola să fie unică de vreme ce a fost scrisă deopotrivă celor salvați și celor pierduți. Având aceasta în minte, să vedem ce referiri se fac la chestiunii legii versus har.

În 1:6-8 avem o muștrare puternică provocată de învățarea unei doctrine false despre salvare în Galatia. Aceasta este singura epistolă care nu începe cu o expresie de mulțumire lui Dumnezeu pentru aceia cărora se adresează. Numai cineva care a trăit sub litera legii, ca Paul (Saul) care a avut și știa care erau efectele dăunătoare a propriei dreptăți, putea să fie așa de opus legalismului.

Greșeala creștinilor din Galatia de a permite unei alte evanghelii să fie proclamată printre ei, a provocat izbucnirea îndreptățită din 1:9-14.

Aceasta este urmată de înregistrarea dată de el despre primirea evangheliei de la Dumnezeu în Arabia, disputa avută cu cei care îi jefuiau pe sfinții noului testament de libertatea lor și confruntarea față-n față dintre el și Petru, datorită poziției sale de mai târziu față de lege (1:15-2:14).

Se pare că primele două capitole ale acestei cărți sunt o răfală ascuțită de la un Duh Sfânt indignat. Care este cauza? *Știind că un om nu este declarat drept prin lucrările legii, ci prin credința lui Isus Cristos, chiar noi am crezut în Isus Cristos, ca să fim declarați drepecți prin credința lui Cristos, și nu prin lucrările legii; pentru că prin lucrările legii nici o carne nu va fi declarată dreaptă* (2:16).

Odată ce salvarea în era bisericii a fost expusă în mod clar că o chestiune de credință în lucrarea terminată a lui Cristos, atunci lucrările umane nu pot salva. De vreme ce Dumnezeu salvează pe oameni prin harul Său, învățătura cum că faptele omului ar trebui să suplimenteze salvarea lui Dumnezeu pentru a o face completă, este erezie. Orice astfel de învățătură slujește numai pentru a frustra harul lui Dumnezeu (2:21).

Apoi el i-a asemănat pe cei care predică o altă evanghelie (aceea a harului plus fapte) cu cei ce practică vrăjitoria (3:1-5). Apoi a fost făcut un recurs la Avraam (3:6-18) și Dumnezeu a folosit înțelegerea lui cu patriarhul, pentru a arăta că până și tatăl națiunii ebraice a primit binecuvântarea lui Dumnezeu datorită harului, prin credință.

Această explicație remarcabilă a adevăratei salvări menționează credința de zece ori.

Legea a pus pe cineva sub blestem (3:10), nu poate declara drept (3:11), l-a trimis pe Cristos pe cruce (3:13), l-a arătat pe om a fi transgresor (3:19), a ținut pe cineva în robie (3:23) și a slujit pentru a aduce pe cineva la Cristos (3:24).

Evident că cei care caută să obțină sau să mențină salvarea prin ținerea legii, au fost înșelați.

Mai este acum credinciosul sub lege? *Cristos ne-a răscum-părat din blestemul legii, fiind făcut blestem pentru noi; fiindcă este scris: Blestemat este fiecare om ce atârnă pe lemn (3:13). Dar după ce a venit credința, nu mai suntem sub pedagog (3:25).* Evident că nu!

Capitolul 4 prezintă o lecție alegorică. Este important de observat că atunci când Dumnezeu a folosit parabole, El a spus-o (vedeți evangheliile). Acesta este singurul pasaj biblic identificat de Duhul Sfânt ca și o alegorie. Mulți ar învăța că Biblia nu trebuie luată literalmente, însă este clar că atunci când Domnul a intenționat ca ceva să fie luat figurativ, el a spus-o; altfel textul este literal.

Sunt nouă contraste folosite în alegoria din capitolul 4 din Galateni:

1. Isac versus Ismael.
2. Sara versus Hagar.
3. Muntele Sion versus Muntele Sinai.
4. Noul Ierusalim versus Ierusalimul terestru.
5. Femeia liberă versus femeia legată.
6. Unul născut conform promisiunii versus unul născut conform cărnii.
7. Noul testament versus vechiul testament.
8. Copiii promisiunii versus copiii robiei.
9. Harul versus legea.

Toate acestea arată către contrastul dintre copiii salvați ai lui Dumnezeu și Iudeii de sub lege.

Capitolul 5 începe cu un mare avertisment pentru cei care nu s-au lăsat duși de învățătorii falși din Galatia: *De aceea, stați tari în libertatea cu care Cristos ne-a făcut liberi și nu fiți prinși din nou în jugul robiei.* (5:1).

Capitolul acesta constituie o chemare de a jeudeca adevărata natură a ținerii legii. Se ridică întrebarea: “Oare chiar înțelegeți tu legea? Nu putea să o ții înainte să îl întâlnești pe Isus, așa că ce te face să crezi că o poți ține acum? ”.

În partea mai din spre sfârșitul acestui capitol, vedem că cel care trăiește sub har este făcut capabil să trăiască o viață spirituală mai bună decât cel care caută să trăiască după litera legii (5:16-26).

Chiar și remarcile de sfârșit din această epistolă poartă un ton de mânie. Domnul îi mustră pe cei care caută să adauge legalismul la salvare prin arătarea faptului că ei nu țin legea dar caută să o pună asupra altora (6:12-13).

Chestiunea este finalizată în 6:15: *Fiindcă în Cristos Isus nici circumcizia, nici necircumcizia nu sunt în stare de ceva, ci o creatură nouă.*

Acum haideți să ne uităm la cel de-al doilea scop al acestei cărți: acela de a arăta lucrarea harului în copilul salvat al lui Dumnezeu.

O citire atentă a cărții Galateni va arăta scopul lui Dumnezeu pentru care ne-a salvat. Dumnezeu ne-a salvat pentru a ne readuce la părtășia cu El. Noi nu suntem salvați ca să fim duși în cer fiindcă dacă acesta era scopul lui Dumnezeu, noi am fi deja acolo.

Gradul în care noi ne bucurăm de părtășia cu Dumnezeu depinde de măsura conformării noastre imaginii Fiului Său.

Această epistolă arată, celui salvat, viața de libertate în Spiritul care le este disponibilă. Aici găsim întregul umblării creștinului pe pământ, sumarizat în șapte versete:

1. *Fiindcă eu, prin lege, sunt mort față de lege, ca pentru Dumnezeu să trăiesc. (2:19)*
2. *Sunt crucificat cu Cristos; totuși trăiesc, dar nu eu, ci Cristos trăiește în mine; și viața pe care o trăiesc acum în carne, o trăiesc prin credința Fiului lui Dumnezeu, care m-a iubit și s-a dat pe el însuși pentru mine. (2:20)*
3. *Sunteți atât de neînțelepți? Începând în Spiritul, sunteți acum prin carne făcuți perfecți? (3:3)*
4. *Dar acum, după ce ați cunoscut pe Dumnezeu, sau mai bine, sunteți cunoscuți de Dumnezeu, cum vă întoarceți din nou la slabele și sărăcăcioasele principii elementare, cărorora doriți din nou să le fiți în robie? (4:9)*
5. *De aceea, stați tari în libertatea cu care Cristos ne-a făcut liberi și nu fiți prinși din nou în jugul robiei. (5:1)*
6. *Dacă trăim în Spiritul, să și umblăm în Spiritul. (5:24).*
7. *Dar nicidecum nu mă laud decât cu crucea Domnului nostru Isus Cristos, prin care lumea este crucificată față de mine și eu față de lume! (6:14).*

Eu sunt mort fiindcă moartea lui Cristos a devenit moartea mea. Eu sunt viu fiindcă viața lui Cristos a devenit viața mea. Dumnezeu m-a eliberat de păcate, legi, vicii, obiceiuri, etc., prin Duhul lui Sfânt. Iată ce s-a făcut pentru mine când am fost născut din nou. Pe cât îi permit Duhului Sfânt să-mi

controleze viața, pe atât eu rămân liber. Atunci când eu stopez controlul vieții mele, chiar și pentru motive aparent ce-L onorează pe Dumnezeu, eu îmi pierd libertatea și în curând voi fi din nou încurcat. Trebuie să ajung la concluzia că nu numai eu am fost crucificat cu Cristos ci și poftele și plăcerile mele. Când tot ce ține de carnea mea este socotit ca și mort, și viața mea este socotită a fi a lui Cristos, atunci eu mă voi lăuda în cruce și în licertatea care este a mea prin Domnul Isus Cristos.

Galateni mai prezintă cinci aspecte ale crucificării:

1. *Eu sunt crucificat împreună cu Cristos (2:20).*
2. *Isus Cristos a fost dinainte clar descris, crucificat (3:1).*
3. *Și cei ai lui Cristos au crucificat carnea cu pasiunile și poftele ei. (5:24).*
4. *Lumea este crucificată față de mine (6:14).*
5. *Și eu față de lume (6:14)*

Din toate cărțile Noului Testament aceasta este cea mai dificilă pentru a alege un singur verset favorit. Versetul pe care l-am folosit cel mai mult este 6:7. –Cel care a fost cel mai de ajutor pentru consiliere a fost 3:3. Ce bucurie se poate găsi în 3:13! Am fost dus prin multe momente dure prin 4:16.

Dacă ar fi să aleg unul favorit, ar fi un verset pe care carnea mea îl disprețuiește dar căruia spiritul meu își dă consensul. Este așa de clar și plin de forță că stă fără nevoie de comentariu: *Căci dacă cineva crede că este ceva, nimic fiind, se înșală pe el însuși (6:3).*

Efeseni

Cartea Efeseni conținând 155 de versete și 3039 de cuvinte, privește în modul cel mai detaliat din Biblie, asupra adevăratei naturi a bisericii. Capitolul 1 expune binecuvântările spirituale pe care credincioșii născuți din nou le posedă în Cristos Isus.

Capitolul 2 și 3 descoperă marele mister. Unirea Iudilor și Neamurilor într-un singur trup a fost ascunsă de profeții din vechime. Faptul că Isus Cristos este Capul acestui trup.

În capitolul 5 avem o imagine grandioasă despre Cristos și biserica fiind mire și mireasă.

În capitolul 6 vedem biserica în război cu dușmanii ei, îmbrăcând întreaga armură a lui Dumnezeu și stând victorioasă împotriva oricărui rău.

În Romani, Coloseni și Efeseni găsim trei expresii ce caracterizează fiecare epistolă. În Romani 6:8 se spune despre credincioși că sunt *morți împreună cu Cristos*; în Coloseni 3:1 ei sunt *înviați împreună cu Cristos* și în Efeseni 2:6 ei nu numai că sunt înviați împreună ci *așezați împreună în locurile cerești în Cristos Isus*. De aici vedem că Efeseni îl prezintă pe creștin în cea mai înaltă poziție asigurată de harul lui Dumnezeu.

De-alungul aceleiași linii, este interesant de observat că în Romani 7:9 oamenii sunt vii în păcat înainte ca să fie salvați. În Efeseni, pe când oamenii umblă potrivit acestei lumi și poftelor cărnii, se spune despre ei că sunt *morți în greșeli și păcate* (2:1). În Coloseni aceste două gânduri sunt îmbinate (3:7 cu 2:13).

În timp ce capitolul 1 tratează binecuvântările credinciosului, pasajul face să fie foarte clar că Cristos este mai mare decât toate lucrurile bune pe care El le acordă. De fapt, orice lucru bun deținut de credincios este al lor numai datorită poziției acestora în Cristos. Observați cât de deplin este arătat Domnul Isus, în capitolul 1, ca fiind sursa oricărui dar bun și perfect:

- *În Isus Cristos* (1:1).
- *De la Domnul Isus Cristos* (1:2).
- *În Cristos* (1:3).
- *În El* (1:4).
- *Prin Isus Cristos* (1:5).
- *În cel preaiubit* (1:6).
- *În care* (1:7).
- *El a abundat* (1:8).
- *În El Însuși* (1:9).
- *În Cristos, în El* (1:10).
- *În care* (1:11).
- *În Cristos* (1:12).
- *În care* (1:13).

S-ar mai fi putut scrie mult despre toate darurile mari și binecuvântările din aceste versete date credincioșilor. Oricum, tema cărții Efeseni nu este despre binecuvântările credinciosului ci despre CEL CARE BINECUVÂNTĂ pe credincios.

Există sperața învierii? Aceasta a fost lucrată în Cristos (1:20). Există un trup glorios? Este al Lui (1:23). Am primit noi o salvare atât de mare? Noi suntem lucrarea lui (2:10).

Hai-deți ca aceasta să fie gândirea noastră în timp ce citim această epistolă. Despre tot ce suntem și avem se spune a fi în, prin sau datorită lui Isus Cristos.

Gândiți-vă la termenul “lui Cristos” din Efeseni:

- *Sângele lui Cristos* (2:13) îi aduce pe Iudei și Neamuri împreună într-un trup.
- *Misterul lui Cristos* (3:4) este minunea trupului Său, biserica.
- *Bogățiile de nepătruns ale lui Cristos* (3:8) sunt cele pe care noi le predicăm unei lumi falite.
- *Dragostea lui Cristos* (3:19) este dincolo de orice înțelegere a cunoștinței omului.
- *Trupul lui Cristos* (4:12) este uniunea credincioșilor sub căpetenia Lui.
- *Plinătatea lui Cristos* (4:13) este ceea ce lucrează Spiritul și darurile Lui pentru a împlini în noi.
- *Împărăția lui Cristos* (5:5) este viitoarea domnie și glorie ce-i aparține Domnului.

În Efeseni sunt discutate șapte umblări:

1. Lucrarea noastră trecută în greșeli și păcate (2:2).
2. Lucrările bune în care noi ar trebui să umblăm (2:10).

3. umblare demnă care să împlinească vocația și chemarea noastră (4:1).
4. Umblarea lumească a neamurilor nescelte (4:17).
5. Umblarea în dragoste asemenea lui Cristos (5:2).
6. Umblarea strălucitoare ca și copiii ai luminii (5:8).
7. Umblarea circumspectă a unei bune mărturii (5:15).

Paul ne lasă a privi lista lui de rugăciune. În capitolul 1 el se roagă pentru trei de “CARE”:

1. *Care este speranța chemării lui* (v.18).
2. *Care sunt bogățiile gloriei moștenirii lui în sfinți* (v.18).
3. *Care este nemărginita mărimea a puterii lui față de noi care credem* (v.19).

În capitolul 3 el se roagă pentru patru “ca să”:

1. *Ca să vă dea, conform bogățiilor gloriei sale, să fiți întăriți cu putere prin Spiritul lui în omul dinăuntru;* (v.16).
2. *Așa încât Cristos să locuiască în inimile voastre prin credință;* (v.17a).
3. *Pentru ca, fiind înrădăcinați și fundamentați în dragoste,* (v.17b).
4. *Ca să fiți umpluți cu toată plinătatea lui Dumnezeu* (v.19b).

În al doilea capitol din Filipeni citim despre cei șapte pași pe care Domnul nostru i-a făcut coborând de pe tron

la cruce. În 1:20-23 avem cei șapte pași în urcare de la cruce înapoi spre tron.

1. El a înviat din morți (v.20).
2. El este așezat la dreapta lui Dumnezeu în ceruri (v.20).
3. Mult deasupra principalităților și autorităților și puterilor (v.21).
4. Un nume deasupra oricărui nume (v.21).
5. Dumnezeu a pus toate lucrurile sub picioarele Lui (v.22).
6. El este Capul peste toate lucrurile (v.22).
7. El este Capul bisericii (vv. 22-23).

În capitolul 2 avem sumarul contrastului dintre Iudei și Neamuri care acum sunt uniți în Cristos. În timpul trecut Neamurile erau (vv.11-12):

- Fără Cristos.
- Fără Dumnezeu.
- Neavând speranță.
- Odată urâți, necircumciși.
- Odată separați de Cristos.
- Străini de cetățenia lui Israel.
- Străini de promisiunea legământului.

Dar acum (vv.13-19) ambii sunt în Cristos Isus:

- Aduși aproape prin sânge.
- Făcuți una cu toți credincioșii de orice rasă.
- Nemaifiind separați de un perete despărțitor al dușmăniei.
- Creați într-un om nou.
- Reconciliați cu Dumnezeu și unii cu alții.
- Având acces la Tatăl și unul la celălalt.
- Având acces la Tatăl prin Spiritul.
- Concetățeni.
- Ai casei lui Dumnezeu.

Capitolele 4-6 sunt la fel de practice ca și orice altă parte din Biblie în afara cărții Proverbe. După începerea capitolului 4 cu o discuție despre darurile spirituale date pentru maturizarea și perfectarea trupului, restul cărții conține instrucțiuni de bază pentru viața creștină.

Capitolul 4 declară importanța fiecărui membru al trupului pentru restul trupului. Darurile Spiritului, grațiile noii vieți și umblarea obedientă a fiecărui creștin sunt esențiale pentru funcționarea corectă a întregului trup.

Prima jumătate a capitolului 5 face o distincție subliniată dintre viața de păcat trăită înaintea nașterii din nou, și viața sfântă trăită de copiii lui Dumnezeu. A doua jumătate arată uniunea intimă dintre Cristos și biserica Lui și astfel dă modelul pentru toate relațiile de căsătorie.

Efeseni, cum am observat și mai devreme, expune cea mai înaltă poziție a creștinului. Totuși, ar trebui să ne așteptăm la un avertisment despre atacurile lui Satan și în capitolul 6

suntem sfătuiți cu privire la războiul nostru spiritual. Efeseni este pentru Noul Testament, ceea ce este Iosua pentru Vechiul. Deși tot Canaanul i-a fost dat lui Israel de către Dumnezeu, ei trebuiau să-l cucerească și să-l ia în posesie. La fel și nouă ni s-au dat toate lucrurile în Cristos, dar noi trebuie să luptăm lupta cea bună pentru a intra în posesia bogățiilor noastre.

Versetul meu favorit din Efeseni este: *Și fiți buni unii cu alții, compătimitori, iertând unii pe alții, așa cum și Dumnezeu în Cristos v-a iertat pe voi.* (4:32).

Se pare că cel mai greu lucru de făcut pentru noi este să iertăm pe cineva care ne-a greșit sau ne-a rănit. Asta este din cauza supremei noastre dragoste pentru sine.

Se pare că Dumnezeu deseori permite altora să ne facă rău doar pentru a ne arăta cât de mult ne mai iubim noi încă pe noi înșine. Suntem noi la fel de tare răniți când unui frate i se greșește? Simțim noi la fel de multă durere atunci când o soră este defăimată?

Îmi place acest verset pentru că ne forțează să ne punem în-trebarea: “M-a tratat oare cineva la fel de rău cum l-am tratat eu pe Isus?” Răspunsul este evident NU!

Dacă Isus a putut să ne ierte pentru cea mai mare ofensă, atunci cu siguranță Spiritul Lui din noi, ne poate face să iertăm pe altcineva pentru o ofensă mai mică.

Să ierți la fel ca Dumnezeu înseamnă mai mult decât doar să pronunți: “Te iert”. Înseamnă să înlături din inimă și minte toată amintirea răului ce ți s-a făcut.

O, să fim mai mult ca și Tatăl nostru!

Filipeni

Cartea Filipeni cu cele 104 versete și 2002 cuvinte, poate fi cea mai plăcută lectură din Noul Testament. Este o epistolă veselă și bine dispusă ce nu e scrisă pentru a discuta probleme, nici pentru a corecta păcatul sau a mustra ereziile. Tema cărții este bucuria și a te veseli, termeni care se găsesc de șaiszeci de ori.

De asemenea aceasta este o carte a încrederii: *Fiind încredințat de acest lucru, că cel care a început o bună lucrare în voi, o va termina până în ziua lui Isus Cristos. (1:6). Și mulți dintre frații în Domnul, încredințați din cauza lanțurilor mele, sunt și mai cutezători să vorbească fără teamă cuvântul. (1:14). Și având această încredere, știu că voi trăi și voi continua cu voi toți, pentru progresul vostru și bucuria creștinii; (1:25).*

Acești credincioși încrezători și bucuroși sunt cei cărora Duhul Sfânt le poate vorbi despre câștigurile vieții creștine. *A muri este un câștig (1:21)* și a-L cunoaște pe Cristos este superior tuturor câștigurilor pământești (3:7-8). Fără a folosi cuvântul specific “câștig”, există premiul mării chemări a Lui Dumnezeu (3:14), și de asemenea împlinirea tuturor nevoilor temporare (4:19).

De-alungul acestei scrisori găsim mici portrete a celor care au dat un exemplu de urmat pentru sfinții din Filipi:

- Domnul Isus Cristos (2:1-11): pentru mintea mea, aceste versete reprezintă sumarizarea vieții umplute de Spiritul. Au fost multe cărți mari scrise despre viața adâncă, dar nici un alt volum nu conține un portret atât de măreț al adevăratei naturi a lui Cris-

tos. Trecând prin notițele de pe marginea Bibliei mele, urmărind studii pe diferite teme, am trecut prin două pasaje din scriptură mai mult decât prin oricare. Toate studiile doctrinare vor străbate la un anumit moment dat Geneza 3. Toate studiile devoționale vor trece prin aceste versete din Filipeni. Dacă ar trebui să alegem o porțiune din cuvântul lui Dumnezeu pe care să ne construim doctrina despre umblarea credinciosului, acesta ar fi acel pasaj.

- Timotei (2:19-24): Aici este un om care pune în practică exemplul Domnului. Grija lui față de filipeni era mai mare decât grija pentru el însuși. El avea aceiași gândire ca și Paul, fiind un exemplu viu al unității creștine.
- Epafroditus (2:25-30): Acest frate l-a urmat pe Cristos cu o asemenea fervoare și s-a dat pe el însuși așa de deplin pentru a împlini nevoile altora, încât aproape că a murit de oboseală. El s-a făcut cu adevărat servitor și și-a prezentat trupul un sacrificiu viu lui Dumnezeu de dragul altora.
- Paul (3:1-17): Zelul lui trecut, convertirea lui, predarea tuturor lucrurilor sale voii Domnului și dorința lui ca Paul să se manifeste mai puțin și Isus mai mult, toate acestea l-au făcut un om remarcabil și de urmat. El nu a spus: “Am ajuns. Veniți la mine.” El a spus: “Eu sunt pe cale. Veniți cu mine.”

Fie ca noi să trăim viața consacrată expusă în 2:1-11 astfel ca și noi să putem fi un exemplu de urmat pentru alții.

În capitolul 2 citim despre cei șapte pași în coborâre pe care Domnul nostru i-a făcut de la tron spre cruce:

- El a renunțat la renumele Lui (v.7).
- El a luat asupra Sa forma unui servitor (v.7).
- El a fost făcut asemenea oamenilor (v.7).
- El a fost găsit la înfățișare ca un om (v.8).
- El S-a umilit (v.8).
- El a devenit obedient până la moarte (v.8).
- Chiar moarte de cruce (v.8).

În Efeseni învățăm despre trupul al cărui cap este Cristos. Relația ilustrată este aceea a bisericii ca și întreg, unită cu Isus Cristos. În Filipeni învățăm despre relația cu Cristos de care se bucură fiecare membru individual al bisericii Lui.

În capitolul 1 vedem că Isus Cristos este chiar viața noastră: *Fiindcă pentru mine a trăi este Cristos și a muri este câștig.* (1:21). Mulți spun: “Lasă-L pe Cristos să vină în viața ta.” Cineva fără Cristos nu are nici o viață. Mulți oameni spun despre o anumită activitate: “Aceasta este viața”. Dar viața nu este un obiect. Singura viață adevărată din acest univers este persoana Domnului Isus Cristos. *Eu sunt...viața* spune Isus în Ioan 14:6. Isus nu este doar cea mai importantă parte din viața credinciosului, ci El este întreaga viață a credinciosului.

În capitolul 2 vedem că Isus Cristos ar trebui să controleze pe deplin viața gândului nostru: *Lăsați această minte să fie în voi, care era și în Cristos Isus.* (2:5)

Fiindcă așa cum gândește în inima lui, așa este el (Proverbe 23:7a). Dacă cineva are mintea pe deplin predată Domnului Isus Cristos, fiind plină de cuvintele și căile Lui, acest lucru va produce în El o viață ca a lui Cristos.

În capitolul 3 învățăm că Isus Cristos ar trebui să fie dorința și ținta noastră: *Fraților, eu nu mă socotesc pe mine însumi că am prins; dar un singur lucru fac, uitând acele lucruri care sunt în urmă și întinzându-mă spre acelea care sunt înaintea (3:13).*

Pentru ce ne străduim noi? Ce premiu ne așteaptă la finalul nostru de linie? Ce sperăm să realizăm cât timp suntem aici pe pământ?

Noi, ca și David, trebuie să fim după inima lui Dumnezeu. Căutarea fiecărui bărbat și fiecărei femei salvate ar trebui să fie cunoașterea deplină și intimă a persoanei lui Isus Cristos. În capitolul 3 avem exprimată această dorință din nou și din nou:

- *Ca să câștig pe Cristos (v.8).*
- *Ca să-l cunosc pe el (v.10).*
- *Ca să pot ajunge (v.11).*
- *Ca să prind (v.12).*

De ce erau filipenii bucuroși? De ce nu era nici o problemă în mijlocul lor? Ei erau ocupați să alerge cursa—insistând pe maturitatea creștină.

În capitolul 4 suntem învățați că obținerea tuturor scopurilor de mai sus este posibilă prin puterea lui Isus Cristos: *Pot toate prin Cristos, care mă întărește (4:13).* Noi suntem salvați prin puterea Lui. Mințile noastre sunt reînnoite de puterea Lui. Cursa noastră este alergată numai prin împuternicirea Lui. Într-adevăr, fără El nu putem face nimic, dar CU DUMNEZEU toate lucrurile sunt posibile.

O altă notă cheie a acestei mici cărți este cuvântul “tot”. Apare de douăzeci și șase de ori și este interesant de studiat.

Versetul meu favorit din această epistolă este o chemare la încredere. Și ce mai încredere inspiră! *Fiind încredințat de acest lucru, că cel care a început o bună lucrare în voi, o va termina până în ziua lui Isus Cristos.* (1:6).

Dumnezeu Duhul Sfânt de dovedește și ne convinge de păcatul nostru. Dumnezeu Fiul ne atrage la El Însuși. Dumnezeu Tatăl ne dă nouă darul gratuit al vieții eterne. Salvarea este într-adevăr de la Domnul. Cu siguranță noi nu ne salvăm pe noi înșine, așa că ne lăudăm în Dumnezeu, Salvatorul nostru.

Acum vine o afirmație că Același care a început o lucrare bună în noi, va continua acea lucrare bună până la venirea Domnului Isus. Dacă vreun aspect al acestei probleme ar fi fost pus în mâinile noastre, cu siguranță aceasta ne-ar fi făcut să ne temem și să ne îngrijorăm.

Dar binecuvântat fie Dumnezeu, împlinirea acestei mărețe lucrări nu a fost a noastră în trecut, nici nu este a noastră în prezent.

Noi putem lucra pentru Salvatorul nostru, dar niciodată pentru salvarea noastră. EL face asta pentru noi iar noi suntem încrezător de binecuvântați că El va continua să o facă. El și-a dat cuvântul!

Coloseni

În această scurtă epistolă de 95 de versete și 1998 de cuvinte, noi privim la preeminența lui Isus Cristos. În timp ce Efeseni a tratat biserica, trupul căruia Cristos îi este capul, Coloseni pune accentul pe Cristos, Capul trupului.

Versetul cheie este Coloseni 3:11: *Unde nu este grec și iudeu, circumcizie și necircumcizie, barbar, scit, rob sau liber, ci Cristos este TOTUL ȘI ÎN TOATE.*

Cristos este menționat de douăzeci și șase de ori în patru capitole scurte. Cele trei studii principale din această carte sunt :

1. Posesiunile credinciosului ÎN Cristos.
2. Poziția credinciosului CU Cristos.
3. Partea credinciosului DIN CE-I A LUI Cristos.

Posesiunile credinciosului ÎN Cristos:

- În Cristos ni se spune că suntem un sfânt : *Sfinților și fraților credincioși în Cristos care sunt în Colose: Har vouă și pace de la Dumnezeu Tatăl nostru și Domnul Isus Cristos (1 :2).*
- În Cristos noi avem credință : *De când am auzit de credința voastră în Cristos Isus, și de dragostea voastră pentru toți sfinții (1 :4).*
- În Cristos noi suntem reconciliați : *În trupul cărnii lui prin moarte, pentru a vă prezenta sfinți și fără acuzații și ireproșabili înaintea lui (1 :22).*

- În Cristos noi avem răscumpărarea : *În care avem răscumpărarea prin sângele lui, iertarea păcatelor (1 :14).*
- În Cristos noi suntem perfecți : *Pe care noi îl predicăm, avertizând fiecare om și învățând pe fiecare om în toată înțelepciunea; pentru a putea înfățișa pe fiecare om perfect în Cristos Isus(1 :28).*
- În Cristos umblăm noi : *De aceea, așa cum l-ați primit pe Cristos Isus Domnul, umblați în el (2 :6).*
- În Cristos noi suntem compleți : *Și voi sunteți compleți în el, care este capul a toată principalitatea și autoritatea (2 :10).*

Poziția credinciosului CU Cristos :

- Noi suntem morți cu Cristos : *Atunci, dacă sunteți morți cu Cristos față de principiile elementare ale lumii, de ce sunteți supuși rânduielilor, ca și cum ați trăi în lume (2 :20).*
- Noi suntem îngropați cu Cristos : *Fiind îngropați cu el în botez, în care sunteți și înviați cu el prin credința lucrării lui Dumnezeu care l-a înviat dintre morți (2 :12).*
- Noi suntem făcuți vii cu Cristos : *Și pe voi, fiind morți în păcatele voastre și în necircumcizia cărnii voastre, v-a făcut vii împreună cu el, iertându-vă toate greșelile (2 :13).*
- Noi suntem înviați cu Cristos : *Dacă voi așadar, sunteți înviați cu Cristos, căutați acele lucruri care sunt sus, unde Cristos șade la dreapta lui Dumnezeu (3 :1).*

- Noi suntem ascunși cu Cristos : *Fiindcă sunteți morți, și viața voastră este ascunsă împreună cu Cristos în Dumnezeu (3 :3).*
- Noi vom apărea cu Cristos : *Când Cristos, care este viața noastră, va apărea, atunci și voi veți apărea cu el în glorie (3 :4).*

Partea credinciosului DIN CE-I A LUI Cristos :

- DIN CE-I A LUI Cristos suntem slujitori: *Precum ați și învățat de la dragul nostru Epafras, împreună-rob cu noi, care este pentru voi un servitor credincios al lui Cristos (1 :7).*
- DIN CE-I A LUI Cristos îndurăm necazurile Lui : *În trupul cărnii lui prin moarte, pentru a vă prezenta sfinți și fără acuzații și ireproșabili înaintea lui (1 :22).*
- DIN CE-I A LUI Cristos am fost circumciși sau am primit circumcizia Lui : *În care și sunteți circumciși cu circumcizia făcută fără mâini, în dezbrăcarea de trupul păcatelor cărnii prin circumcizia lui Cristos (2 :11).*
- DIN CE-I A LUI Cristos noi suntem parte a trupului Lui : *Care sunt o umbră a lucrurilor care vor veni; dar trupul este al lui Cristos (2 :17).*
- DIN CE-I A LUI Cristos avem cuvântul Lui : *Lăsați cuvântul lui Cristos să trăiască în voi în mod abundent, în toată înțelepciunea; învățându-vă și sfătuindu-vă unii pe alții în psalmi și imnuri și cântări spirituale, cântând Domnului cu har în inimile voastre (3 :16).*

- DIN CE-I A LUI Cristos avem revelația misterului Său : *În același timp rugându-vă și pentru noi, ca Dumnezeu să ne deschidă nouă o ușă a rostirii, pentru a vorbi misterul lui Cristos, pentru care și sunt în lanțuri (4 :3).*
- DIN CE-I A LUI Cristos suntem făcuți slujitorii Lui : *Vă salută Epafras care este dintre voi, rob al lui Cristos, totdeauna luptând cu ardoare pentru voi în rugăciuni, ca să stați în picioare perfecți și compleți în toată voia lui Dumnezeu (4 :12).*

Pe lângă aceste trei studii principale, mai sunt și teme de fond de o importanță egală.

Prima este avertizarea asupra omului. În capitolul 2, sunt date patru avertismente cruciale:

1. *Și spun aceasta, ca nu cumva CINEVA să vă înșele cu vorbe înșelătoare (2:4).* Acesta este un avertisment împotriva celor care-și folosesc abilitățile vorbirii pentru a-i duce pe oameni departe de adevărul biblic.
2. *Aveți grijă ca nu cumva CINEVA să vă ia ca pradă prin filozofie și înșelătorie deșartă, conform tradiției oamenilor, conform principiilor elementare ale lumii, și nu conform lui Cristos (2:8).* Acest verset avertizează împotriva acelor care caută să trateze cu mintea și nu cu inima și despre cei care maschează problemele spirituale. Religiiile construite pe tradiția umană și pe terapiile cu origini umane, pot doar să înmulțească mai mult problemele unei persoane.
3. *De aceea nu lăsați pe NIMENI să vă judece datorită mâncării, sau datorită băuturii, sau în respectarea unei*

sărbători, sau a lunii noi, sau a sabatelor (2:16). Acesta este un avertisment împotriva legaliştilor de orice fel.

4. *Nu lăsați pe nimeni să vă priveze de răsplată într-o umilință voluntară și închinare la îngeri, vârandu-se în cele pe care nu le-a văzut, îngâmfat fără motiv prin mintea lui carnală (2:18). Acesta este un avertisment împotriva celor care au viziuni, visuri, aud voci și altele asemenea. Dacă nu este scriptură atunci nu este scriptural!*

A doua dintre aceste teme minore din Coloseni este aducerea de mulțumiri. Aceasta se poate găsi în 1:3, 12; 2:7; 3:15, 17 și 4:2.

Un al treilea studiu interesant din această carte este Căpetenia lui Isus Cristos:

- *El este Capul trupului (1:18).*
- *El este Capul a toată principalitatea și autoritatea (2:10).*
- *El este Capul fiecărui membru din trupul Lui (2:19).*

Un al patrulea aspect de interes este însuși trupul așa cum este arătat în 1:18, 22, 24; 2:9, 11, 17, 19 și 3:15.

Coloseni 2 este un capitol care confruntă erezia. Dacă vrei să predici sau să predai “împotriva” a ceva care este fals, acesta este capitolul tău de bază. De exemplu :

- *Gnosticismul: creaturi versus creatorului (vv. 8-10).*
- *Legalismul: legea versus har (vv. 11-17).*
- *Spiritismul: diavolul versus dumnezeire (v. 15).*

- Ceremonialismul: umbră versus esență (vv. 18-19).
- Asceticismul: carnea versus spiritul (vv. 20-23).

Pentru a le combate pe acestea, creștinului îi este dată înțelepciunea lui Cristos (vv.1-3) și viața Lui (vv. 4-7).

Coloseni 3:1-4 aduce un studiu demn de considerat:

- Realitatea noii vieți (v.1).
- Caracteristicile noii vieți (v.2).
- Părtășia noii vieți (v.3).
- Viitorul noii vieți (v.4).

În capitolele 3 și 4, observați ordinea potrivită a muștrărilor practice:

- Căsătoria: prima instituție socială rânduită de Dumnezeu (3:18-19).
- Familia: acesta este scopul căsătoriei și stâlpul oricărei societăți (3:20-21).
- Afacerea cuiva: observați că asta vine în spatele căsătoriei și a familiei. Dacă cineva își distruge căsătoria sau își pierde copiii fiindcă afacerea e pe primul loc, aceasta înseamnă neascultare de Domnul (3:22-4:1).
- Relațiile sociale: mulțumește-i lui Dumnezeu pentru prieteni, distracție și părtășie dar bucură-te de acestea numai atunci când toate celelalte îndatoriri sunt îndeplinite (4:2-6).

Noi nu trebuie doar să ascultăm instrucțiunile specifice ale lui Dumnezeu, ci trebuie să observăm ordinea în care au fost ele date.

Când m-am decis asupra versetului favorit din această carte, eu l-am ales pe acela care a fost cea mai mare sursă a mea de bucurie de-alungul anilor: *Ștergând manuscrisul rânduielilor împotriva noastră, care era contrar nouă și l-a luat din cale, pironindu-l pe crucea lui (2:14).*

Mulți oameni au dezvoltat păreri ciudate despre ispășire. Ei dezbat cunoștința lui Dumnezeu despre acțiunile viitoare ale cuiva. Ei discută despre pedeapsa păcatelor comise după salvare. Toate aceste strădanii vin dintr-un eșec al înțelegerii despre cum s-a plătit pentru păcat pe cruce.

La Calvar, decretele ce erau împotriva noastră au fost șterse de sângele lui Cristos. Aceasta implică mai mult decât eșecurile noastre trecute, prezente sau viitoare. Mulți motivează că atunci când vor sta înaintea lui Dumnezeu în ziua judecății, dosarul lor de păcat va fi curat, fiindcă a fost spălat în sângele lui Isus.

Dragă prietene, adevărul este mult mai mareț. Acest verset afirmă că **NU VA FI NICI UN DOSAR!**

Sfântul nu va răspunde la: “ Ai ținut această poruncă? Ai ascultat acest percept? Ai încălcat acest statut?”

Nu prietene. Asemenea cărți vor fi deschise la Marele Tron Alb de Judecată însă la Scaunul de Judecată al lui Cristos nu găsim nicăieri scris despre asemenea cărți.

Cărțile legii lui Dumnezeu care ar fi fost folosite împotriva noastră, s-au dus cu Isus la cruce la Calvar. Sângele Lui prețios a acoperit fiecare pagină, fiecare cuvânt, fiecare iotă și frântu-

ră. Prin sângele Lui, nu există nimic în arhivele cerului, ce ar putea fi folosit pentru a-l acuza de vreun păcat pe credincios. Aleluia!

1 Tesaloniceni

1 Tesaloniceni cu cele 89 de versete și 1857 de cuvinte este o carte foarte binecuvântată. Dacă Filipeni este cartea bucuriei și a veseliei, aceasta este cartea speranței. În cele două epistole tesalonicene sunt douăzeci de referiri distincte la cea de-a doua venire a lui Cristos.

La fel cum era și în Filipi, nici în biserica din Tesalonic nu era vreo problemă majoră din punct de vedere doctrinar sau moral. De aceea, credincioșii puteau fi umpluți cu o anticipare îmbucurătoare a reîntoarcerii Domnului Isus Cristos.

Fiecare capitol se termină cu o remarcă veselă și înfloritoare despre venirea anticipată a lui Cristos:

- *Și pentru a-l aștepta pe Fiul lui din cer, pe care l-a înviat dintre morți, chiar Isus, care ne-a eliberat de la furia care va veni. (1:10)*
- *Fiindcă ce este speranța noastră, sau bucuria, sau coroana bucuriei? Nu sunteți chiar voi în prezența Domnului nostru Isus Cristos la venirea sa? (2:19)*
- *Cu scopul să întărească inimile voastre de neînvinovățit în sfințenie înaintea lui Dumnezeu, chiar Tatăl nostru, la venirea Domnului nostru Isus Cristos cu toți sfinții săi.(3:13)*
- *Fiindcă însuși Domnul va coborî din cer cu un strigăt, cu vocea arhanghelului și cu trâmbița lui Dumnezeu, și morții în Cristos se vor scula primii (4:16-17)*

- *Și însuși Dumnezeuul păcii să vă sfințească complet; și întregul vostru spirit, și suflet, și trup, să fie păstrat ireproșabil până la venirea Domnului nostru Isus Cristos. (5:23)*

Această speranță este pentru toți credincioșii, și se sprijină pe lucrarea terminată a lui Cristos. Oricum, despre o asemenea speranță binecuvântată nu se bucură toți credincioșii. Numai acei care trăiesc în voia lui Dumnezeu speră să fie transferați chiar în prezența Lui.

Credincioșii din Tesalonic aveau toate motivele pentru a fi plini de o asemenea speranță. În capitolul 1 noi învățăm din viețile lor exemplare. În capitolul 2 noi învățăm din slujirile lor exemplare. În capitolul 5 noi învățăm că ei erau ca și adunare, exemple nobile ale credinței creștine.

Observați caracterul unui credincios ideal din capitolul 1:

- Ei au fost convertiți de evanghelie și de Duhul Sfânt (v.5). Nici o doctrină a omului și nici o doctrină a lui Dumnezeu n-au fost date prin mijloacele și energia cărnii.
- Ei au fost umpluți de multă asigurare (v.5). Când cineva înțelege că salvarea este a noastră prin lucrarea sfârșită a lui Cristos, și nu prin lucrarea nesfârșită a credinciosului, atunci rezultă asigurarea binecuvântată.
- Ei au devenit urmași ai Domnului (v.6). O mărturisire de credință ne poate pune pe lista bisericii sau într-un jurnal al succesului în câștigarea sufletelor, dar numai adevărata salvare ne va pune pe drumul cel îngust, urmându-L pe Isus Cristos.

- Ei erau monstre ale credinței (v.7). Convertirea lor a fost veridică și conduita lor a fost exemplară despre lucrarea harului într-o viață.
- Ei au “răsunat” cuvântul (v.8). Nu există o asemenea creatură : creștin în tăcere. Aceia care Îl cunosc pe Cristos, Îl mărturisesc pe El în fața oamenilor. Ei nu “răsună” dogme, crezuri sau afiliere denominaționale; adevărații credincioși proclamă cuvântul.
- Ei s-au întors de la idoli să-L slujească pe Dumnezeu (v.9). Vechea religie, amuzamente lumești, vanități, etc., sunt uitate. Se prea poate ca oamenii să fi încetat să proclame acest lucru, însă Biblia încă învață convertirea.
- Ei așteptau venirea Domnului (v.10). Numai credincioșii ce trăiesc viața reliefată mai sus, trăiesc în anticiparea sperată a întoarcerii Domnului.

În capitolul 2 avem lucrurile pe care să le faci sau pe care să nu le faci care îl caracterizează pe un slujitor exemplar:

CE SĂ FACI:

- Spune evanghelia cu îndrăzneală (v.2).
- Arată grijă plină de afecțiune pentru convertiți (v.8).
- A se deda pe sine în întregime muncii (v.8).
- Lucrează fără încetare (v.9).
- Comportament exteriorizat demn de încredere (vv. 10,12).

- Îndeamnă, încurajează și a aduce mărturie credincioșilor (v.11).

CE SĂ NU FACI:

- Nu folosi înșelăciunea (v.3).
- Să nu fii necurat (v.3).
- Nu căuta să plăci mai mult omului decât lui Dumnezeu (v.4)
- Nu folosi cuvinte care flatează (v.5).
- Nu fii pofticios (v.5).
- Nu urmări gloria de sine (v.6).

Domnul să fie îndurător și să ne dea cel puțin un astfel de om în fiecare comunitate de-alungul acestei națiuni și în jurul lumii. Fericit este creștinul cu o asemenea conducere care-L onorează pe Cristos.

În capitolul 5 vedem că atunci când credincioșii exemplari se adună sub o lucrare exemplară, congregația lor este de asemenea exemplară.

Ei aveau o stimă înaltă pentru autoritatea dată de Dumnezeu (vv. 12-13).

- Ei erau în pace între ei (v.13).
- Ei l-au avertizat pe cel în neregulă (v.14).

- Ei l-au alinat pe cel slab de minte (v.14).
- Ei l-au susținut pe cel slab (v.14).
- Ei erau răbdători față de toți oamenii (v.14).
- Ei nu întorceau rău pentru rău (v.15).
- Ei au urmărit ceea ce era bine pentru toți oamenii (v.15).

Un alt motiv pentru care oamenii lui Dumnezeu așteaptă întoarcerea Lui este necazul și persecuția pe care ei o îndură în lume. Cei mai buni sfinți sunt adesea cei mai urâți de către copiii mâniei. Acesta era și cazul sfinților din Tesalonic și al apostolului Paul:

- Creștinii se întâlnesc prin încercări mari (1:6).
- Ei sunt tratați în mod rușinos (2:2).
- Ei au suferit de mâna oamenilor din propria țară (2:14).
- Ei suferă încercări (3:3).
- Și adesea sunt în necaz (3:7).

Prima parte a capitolului 5 aduce un contrast excelent între cei care veghează la întoarcerea Domnului și cei care nu veghează:

CEI CARE VEGHEAZĂ:	CEI CARE DORM:
Știu că Domnul vine ca un hoț în noapte (v.2).	1) Așteaptă pace și siguranță (v.3).
Sunt pregătiți să obțină salvarea finală (v.9).	2) Găsesc distrugere deodată, travaliu, nici o scăpare (v.3).
Sunt veghetori și treji (v.6).	3) Sunt adormiți și beți (vv. 6-7).
Au credință, speranță, dragoste, salvare și alinare (vv. 8,11).	4) Nu au nimic.
Sunt copii ai zilei și ai luminii (v.5).	5) Sunt copii ai nopții și ai întunericului (v.5).

Versetul meu favorit este 2:13: *Din această cauză și mulțumim noi lui Dumnezeu neîncetat, deoarece, când ați primit cuvântul lui Dumnezeu pe care l-ați auzit de la noi, ați primit nu cuvântul oamenilor, ci așa cum este în adevăr, cuvântul lui Dumnezeu, care lucrează eficace și în voi care credeți.*

Biblia stă pentru eternitate și va dura când cerurile și pământul vor trece. Nu este cuvântul omului, ci cuvintele lui Dumnezeu înregistrate de instrumente umane. Scripturile sunt adevărate chiar dacă nu toți le cred.

Acest verset declară că efectivitatea Cuvântului lui Dumnezeu este dependent de condiția inimii ascultătorului.

Când o persoană aude adevărul Bibliei dar le dă la o parte, nu va fi nici un rezultat în viața aceluia ascultător. Pe de altă parte, când o persoană primește cuvintele Bibliei ca pe chiar cuvintele lui Dumnezeu, atunci va fi un efect în viața auditorului.

În zilele noastre avem nenumărați membrii ai bisericii care mărturisesc cum că ei cred Biblia dar lucrurile pe care ei le mărturisesc a le crede nu au adus nici o diferență efectivă în viața lor. Acest verset declară că o asemenea mărturisire este falsă și că o asemenea credință este vană.

Acțiunile cuiva vor declara adevăratele credințe ale lui. Fiecare pom este cunoscut după roadele lui.

Observăm de asemenea că, cuvântul lui Dumnezeu lucrează dinspre interior spre exterior. Cineva se poate conforma unui standard anume al îmbrăcăminteii sau a conduitei exterioare fără ca să fie în mod necesar supus cuvântului lui Dumnezeu. Dar când cineva crede cu adevărat scripturile, acestea se vor prinde de omul interior și vor lucra în mod efectiv „ÎN” ei, cei care cred.

2 Tesaloniceni

Tema celor 47 de versete și a celor 1042 de cuvinte din 2 Tesaloniceni este să nu renunți căci în curând vei fi prins și tras în sus. Păstrează această binecuvântată speranță în fața ta. Încalță-te cu ghețele spirituale și dă-i lui Dumnezeu munca ta cea mai bună din zi, până El va veni după tine.

Când au primit prima scrisoare, credincioșii din Tesalonic erau necăjiți, crezând că au fost duși în eroare. Erau unii ce au venit între ei și i-au învățat că ziua Domnului a trecut deja și că ei erau acum în perioada necazului cel mare.

Chiar și în era apostolilor, a bisericii timpurii, oamenii aveau mari dificultăți în a înțelege salvarea numai prin har. Ca și rezultat, lor le-a fost deseori dificil să facă diferențierea dintre venirea Domnului după biserica Lui înainte de perioada NECAZULUI LUI IACOV (Ieremia 30:7) și venirea Domnului pentru a întemeia împărăția Sa pe pământ.

Nu este uimitor că la aproape două mii de ani după ce a fost scrisă 2 Tesaloniceni pentru îndreptarea acestor probleme, acestea încă sunt două dintre cele mai fierbinte dezbătute subiecte printre credincioși?

Așa cum am observat în partea din 1 Tesaloniceni, creștinii din Tesalonic sufereau mult. Domnul le-a reamintit în 1:4 că persecuțiile și necazurile erau sorți căzuți pentru sfinți pe pământ. În 1:5 li s-a spus că Dumnezeu a permis această suferință pentru a-i face pe ei potriviți pentru împărăția lui Dumnezeu (nu împărăția pământească a cerului). În 1:6 este afirmația că marele necaz (la singular, timpul marelui necaz) va fi pedeapsa lui Dumnezeu asupra celor care au pus mari

necazuri (plural, 1:4) asupra sfinților Săi. În revelație (1:7, nu prinderea), răzbunarea lui Dumnezeu va fi împlinită asupra dușmanilor evangheliei Lui (1:8-10). Observați focul înflăcărat, îngerii, prezența, gloria și puterea. Toate sunt termene ale celei de-a doua veniri. Observați de asemenea că glorificarea sfinților din versetul 10 este evidentă unui grup de credincioși care nu sunt recunoscuți printre ei. Aceasta arată spre mireasă și spre prietenii mirelui.

Acești sfinți au fost tulburați (1:7) și zguduți în minte (2:2) de o învățătură cum că învierea din morți trecuse deja. Credința lor a fost răsturnată de acești învățători falși. În 1 Tesaloniceni o biserică bucuroasă locuia în așteptarea bucuroasă a revenirii Domnului. Învățătura falsă cum că biserica era așteptată de un timp de mare încercare, le-a furat bucuria și le-a micșorat credința. Vai celor a căror învățături false au același efect asupra sfinților de astăzi!

În această a doua scrisoare, li se spune să nu fie tulburați (2:2) căci vor fi adunați pentru Cristos (2:1), căci trupul lui Cristos (EL-ul din 2:7) este luat înainte de revelația anticristului (2:8a) și de revelația lui Isus Cristos (2:8b).

Capitolul 2 prezintă progresul răului în ultimele zile:

- Îndepărtarea (v.3).
- Lucrarea misterului nelegiurii (v.7).
- Revelația celui Stricat (v.8).
- Înșelarea celor care nu au iubit adevărul, prin folosirea de către Satan a semnelor și minunilor (vv. 9-12). Este asta o alinare? Nu cred. Este oare o consolare timpurl în care domnește anticristul și teroarea? Nu poate fi! Muștrarea din vv. 13-17 îi ridică pe sfinți realizând

bucuroși că ei vor scăpa de toate aceste lucruri prin Domnul Isus.

Capitolul 3 este un îndemn minunat și este ceea ce eu numesc „Capitolul Domnului”:

- *Cuvântul Domnului* (v.1).
- *Domnul este credincios* (v.3).
- *Noi avem încredere în Domnul* (v.4).
- *Domnul conduce inimile* (v.5).
- *În numele Domnului* (v.6).
- *Îndemnați de Domnul nostru* (v.12).
- *Domnul păcii* (v.16).
- *Domnul fie cu voi* (v.16).
- *Harul Domnului nostru* (v.18).

Cum se spune împrejurul mesei de cină la întâlnirea de părtășie: “Asta merge predicat”.

Dacă ar fi să comentez asupra versetului meu favorit din 2 Tesaloniceni, ar trebui să scriu o altă carte. Spațiul nu va permite remarcile necesare asupra versetului 3:10. Așa că haideți să ne punem asupra celui de-al doilea favorit al meu: *Dar voi, fraților, nu fiți obosiți în facerea binelui.* (3:13)

Dificultățile, opozițiile, lipsa rezultatelor, întunecimea zilei și slăbiciunea cărnii, toate conspiră împotriva slujitorului credincios al Domnului. Ținta lui Satan este să ne epuizeze.

Adversarul nostru va face tot ce-i stă în putere să ne determine să renunțăm. Satan nu ne poate lua salvarea însă el ne poate ține de la a duce vestea cea bună, altora. Lumea nu ni-L poate fura pe Cristos din suflete, dar ne poate fura bucuria noii vieți pe care El ne-a dat-o din suflete. Carnea nu-L poate distruge pe Duhul Sfânt care locuiește în noi, dar cu siguranță Îl poate stinge sau întrista.

Hai deți să continuăm și să fim perseverenți. Hai deți să ne uităm în sus și să ne încurajăm între noi în Domnul. Hai deți să ne luăm vitaminele spirituale și să ne hrănim cu Cuvântul. Hai deți să bem multă apă vie, să ne odihnim în Domnul și să practicăm faptele bune. Hai deți să ne păstrăm în condiție fizică foarte bună astfel ca noi să nu ajungem în punctul în care suntem tentați să renunțăm, fiindcă ne-am saturat să Îl slujim pe Domnul.

1 Timotei

Apostolul Paul a fost un evanghelist. În cuvântul lui Dumnezeu un evanghelist nu era un om care mergea din oraș în oraș și făcea o campanie întemeind o biserică pentru câteva zile și apoi se muta de la una la alta. Un evanghelist biblic era un om care se ducea într-o comunitate, oraș sau regiune unde nu era nici o mărturie a evangheliei, nici o biserică locală și stătea în acel oraș câștigând bărbați sau femei pentru Isus Cristos. El îi instruia pe cei convertiți, îi aduna împreună într-o adunare și apoi lăsa biserica locală întemeiată, unuia cu darul de la Duhul Sfânt ca să păstorească turma. El se ducea apoi într-o altă zonă și o lua de la capăt.

Astăzi, cel mai apropiat de evanghelistul biblic este misionarul care merge pe un câmp străin sau local și plantează o Biserică ce crede Biblia acolo unde nu a fost niciodată vreuna.

Timotei și Titus erau oameni chemați de Dumnezeu pentru a păstori bisericile ce au fost întemeiate de apostolul Paul. Ca și rezultat, aceste scrisori sunt cunoscute ca și scrisori pastorale.

În 1 Timotei, o scrisoare de 113 versete și 2269 de cuvinte, Paul i-a scris unui tânăr dându-i instrucțiuni și direcții despre ghidarea bisericii peste care el era pastor. Prin păstrarea acestei scrisori în canonul scripturii, Duhul Sfânt ne-a lăsat instrucțiuni detaliate despre cum trebuie să fie condusă o biserică.

Timotei a avut opt probleme speciale cu care se confrunta, și despre fiecare dintre ele se face referire în această scrisoare:

1. El era un tânăr lăsat cu responsabilitatea de a-i conduce pe oameni mai în vârstă. În consecință el trebuia

să dea atenție specială trăirii unei vieți exemplare și la felul în care se purta. Observați combinația dintre corectitudinea spirituală și socială: *Nu lăsa pe nimeni să disprețuiască tinerețea ta; ci fii un model al credincioșilor, în cuvânt, în comportare, în dragoste creștină, în spirit, în credință, în puritate. Până voi veni, dă atenție la citire, la îndemnare și la doctrină.* (4:12-13) *Nu mostra un bătrân ci imploră-l ca pe un tată; pe tineri ca pe frați; Pe femeile bătrâne ca pe mame; pe cele tinere ca pe surori, cu toată puritatea.* (5:1-2). Poate că cineva știe și declară adevărul, dar să faci astfel fără dragoste și bunătate va face mesajul să se întoarcă fără roade.

2. El era copleșit de singurătate și dorea să renunțe. Mentorul lui a trebuit să îl cam implore ca să îl determine să stea în Efes: *Așa cum te-am implorat să rămâi pe loc în Efes, când am plecat în Macedonia, ca să poruncești unora să nu predea o doctrină diferită* (1:3). Așa cum am experimentat și mulți dintre noi, cineva poate să fie înconjurat de sfinți și totuși să înseteze după părtășie. Timotei era epuizat dăruind în mod constant și tânjea să fie hrănit și încurajat.
3. El era predispus a neglija datoriile lui pastorale și să fie nepăsător față de viața lui personală de devoțiune: *Poruncește și predă acestea. Nu lăsa pe nimeni să disprețuiască tinerețea ta; ci fii un model al credincioșilor, în cuvânt, în comportare, în dragoste creștină, în spirit, în credință, în puritate. Până voi veni, dă atenție la citire, la îndemnare și la doctrină. Nu neglija darul care este în tine, care ți-a fost dat prin profeție, cu punerea mâinilor prezbiterilor. Meditează la acestea; ocupă-te*

în totul cu ele; pentru ca progresul tău să fie arătat în toate. Fii atent la tine însuși și asupra doctrinei; continuă în ele; într-adevăr, făcând aceasta te vei salva și pe tine însuși, și pe cei ce te ascultă (4:11-16). Dacă ar fi înțeles bisericile lui Dumnezeu că nu pot să aibă ambele căi! Un om care-și petrece tot timpul în taverna ta nu poate fi un bun slujitor al adevărului Biblic. Noi trebuie să permitem celor ce ne hrănesc din cuvânt, să aibă timp destul cu Dumnezeu și cu scripturile, cât și suficientă lejeritate să se roage și să mediteze asupra cuvântului. Munca lui Timotei îl îndepărta de timpul lui în particular cu Dumnezeu. În schimb aceasta îi diminuea munca. Au fost numai câțiva de Paul, în istoria bisericii, care au fost făcuți capabili de către Dumnezeu să călătorească pentru săptămâni și luni cu o singură seară de hrană spirituală. Fie ca orice slujitor să-L caute pe Domnul și fiecare congregație să-l lase să facă acest lucru.

4. El a luat niște decizii pripite, în special cu privire la cei din conducerea bisericii și asta i-a adus ceva necazuri. Era o disensiune aparentă și ceartă în biserică datorită numirilor nejuste. Tânărul pastor este sfătuit să nu se grăbească să pună oameni în poziții de conducere: *Bătrânii care conduc bine să fie socotiți demni de o dublă onoare, în special cei ce muncesc în cuvânt și doctrină. Fiindcă scriptura spune: Nu lega gura bouului care treieră grâne. Și, Demn este lucrătorul de plata sa. Împotriva unui bătrân să nu primești o acuzație, decât în fața a doi sau trei martori. Pe cei ce păcătuiesc, muștră-i în fața tuturor, ca și restul să se poată teme. Te adevăresc*

înaintea lui Dumnezeu și a Domnului Isus Cristos și a îngerilor aleși, ca să ții acestea fără să preferi pe unul altuia, nefăcând nimic prin favoritism. Nu pune mâinile în grabă peste nimeni, nici nu fi părtaș păcatelor altora: ține-te pe tine însuși pur. (5:17-22).

5. El avea o tendință spre asceticism și spre disciplinarea extremă a trupului, într-atât încât aceasta chiar îl rănea: *Fiindcă exercițiul trupesc este de puțin folos, dar evlavia către toate este folositoare, având o promisiune a vieții care este acum, și a celei care vine (4:8). Nu mai bea doar apă, ci folosește puțin vin din cauza stomacului tău și a frecventelor tale îmbolnăviri. (5:23).* Predicatorilor, luați aminte. Exercițiul aduce beneficiu. Nu este oare amvonul de preferat mai degrabă decât patul spitalului? Acele ulcere și probleme stomacale arată că în anumite privințe bisericile noastre continuă să manifeste caracteristicile erei apostolice, căci Timotei le avea și el.
6. Lui Timotei îi era teamă de o posibilă cădere dacă ar fi impus ordinea rânduită de Dumnezeu pentru bărbat și femeie în adunare. El trebuia să fie îndemnat să le pună pe femei să păstreze liniștea în adunare și să își ia locul dat de Dumnezeu, acela al supunerii care este pentru propria lor protecție: *Femeia să învețe în tăcere, cu toată supunerea. Dar nu permit femeii să predea, nici să exercite autoritate asupra bărbatului, ci să stea în tăcere. Fiindcă întâi a fost format Adam, apoi Eva. Și nu Adam a fost înșelat; ci femeia, fiind înșelată, a ajuns în transgresare. Totuși ea va fi salvată prin nașterea de copii, dacă vor stăruii în credință și dragoste creștină și sfințenie cu sobrietate. (2:11-15).*

7. El a fost îndemnat pentru a fi curajos în a-i face să tacă pe învățătorii falși. Avem de a face cu aceasta în întreg capitolul 1 din 1 Timotei.
8. El avea nevoie de sfaturi pentru administrarea treburilor bisericii. La aceasta se adresează capitolele 3 și 5. Este responsabilitatea PASTORULUI, în acest caz fiind Timotei, să ordoneze și să recunoască conducerea spirituală în biserică. El trebuia să ordoneze o conducere cu două părți ce conținea episcopi (acesta este titlul poziției; bătrân este titlul dat individului ce are această poziție) și diaconi (3:1-13). Episcopul trebuie să supravegheze nevoile spirituale ale adunării în vreme ce diaconul trebuie să se ocupe de treburile temporare. Observați că “trebuie” îndeplinite calificările cerute. Acesta este același “trebuie” din Ioan 3. Poate un om să intre în ceruri fără să fie născut din nou? Cu siguranță că nu! El TRBUIE să fie născut din nou. Poate un om să dețină adevărata poziție de episcop sau diacon fără a îndeplini aceste calificări? Cu siguranță că nu! Timotei a dat de bucluc atunci când a pus în poziții pe “cei mai buni oameni disponibili” în loc să aștepte ca Domnul să dezvolte niște oameni cu acele calificări. Este interesant de observat că poziția de episcop cere ca un om să se califice în șaisprezece cerințe, în vreme ce poziția de mai jos de diacon cere doar opt.

Timotei trebuia să fie un exemplu de credință. Este valabil pentru toți credincioșii. Exemplul pe care noi ar trebui să îl dăm este detaliat în 4:12-16.

Felul cum trăiește cineva (v.12):

- În cuvânt.

- În modul de comportare.
- În dragoste creștină.
- În spirit.
- În credință.
- În puritate.

Felul cum predă cineva (v.13):

- Citind (Vedeți Neemia 8:1-8; Luca 4:16; Fapte 13:15).
- Predicând.
- Predând.

Felul cum perseverează cineva (vv. 15-16):

- Meditând la adevăr.
- Dedicare datoriei.
- Continuarea în doctrină sănătoasă.

Această carte tratează de asemenea lucrurile ce îl vor depărta pe cineva de la adevărata credință:

- Sfera personală (1:19-20): Aici sunt bărbați care glumesc cu conștiința și își distrug mărturia.
- Sfera bisericii (4:1-4): Aici sunt bărbați seduși de doctrinele diavolului.
- Sfera domestică (5:8): Aici sunt hoinarii leneși care nu vor să lucreze ci să trăiască din munca altora.

- Sfera socială (5:13): Aici sunt bârfitorii carnali care nu au altceva de făcut decât să ducă bârfele lor diabolice din casă-n casă.
- Sfera afacerilor (6:9-10): Aici dorința de a fi bogat și dragostea de bani l-a depărtat pe om de Dumnezeu către altarul Mamonei.
- Sfera intelectuală (6:20): Aici sunt bărbați care resping cuvântul lui Dumnezeu în favoarea teoriilor științifice care vor fi expirate și dezaprobatate înainte ca să se mai poată tipări o a doua tranșă din aceste cărți de știință.

Acesta este un cuvânt de încredere și demn de toată acceptarea: Cristos Isus a venit în lume să salveze pe păcătoși; dintre care primul eu sunt (1:15). Acesta este un alt verset care probabil e favorit multora. Observați faptul că Cristos nu a venit pentru prima dată ca să întemeieze o împărăție. Aceasta este o chestiune secundară la Dumnezeu.

El a venit pentru prima dată ca să salveze păcătoșii. Omul L-a uitat pe Dumnezeu și este preocupat să salveze pământul. Dumnezeu va continua să lovească pământul dar este preocupat să salveze omul.

Vestea cea bună este că păcătoșii pot fi salvați. Cât de departe ai căzut? Te-ai înstrăinat ?

Aici este speranță. S-ar putea ca tu să nu-L cauți pe Dumnezeu, dar la fel ca și cu Adam în grădină, Dumnezeu te caută pe tine. El nu te caută ca să te pedepsească sau să te distrugă ci ca să te salveze de la distrugere.

Ai încredere. Dacă harul Său salvator a fost suficient pentru “șeful” păcătoșilor, cu siguranță va fi îndeajuns pentru cei “viteji”.

2 Timotei

A doua epistolă a lui Timotei este cartea timpurilor noastre. În cele 83 de versete și 1703 de cuvinte ale sale, caracteristica proeminentă a acestei cărți este depărtarea de la adevăr a bisericii. Dacă există o carte a Noului Testament căreia ar trebui să îi dăm o ascultare mai specială în zilele noastre, ea este cea de față. Parabolele lui Isus și scrisorile către cele șapte biserici din Revelația, arată o creștere a apostaziei de-a lungul erei bisericii. Așadar, această scrisoare are o importanță aparte pentru cei care cred că trăim în zilele din urmă.

În 2 Timotei vedem că nu doar persoanele individuale ci regiuni întregi întorceau spatele adevărului evangheliei: *Știi aceasta, că toți cei ce sunt în Asia s-au întors de la mine; între care sunt Figel și Hermogen.* (1:15).

Învățătorii falși au prins rădăcini și devorau viața bisericii precum cancerul distruge trupul fizic: *Și cuvântul lor va roade ca gangrena, dintre aceștia sunt Himeneus și Filetus* (2:17).

Nemernicii spirituali, care aveau faimă lumească și recunoaștere, erau angajați în mod activ în opunerea față de adevărul cuvântului lui Dumnezeu: *Și chiar așa cum Ianes și Iambres s-au împotrivit lui Moise, tot așa se împotrivesc și aceștia adevărului, oameni ai minților corupte și respinși referitor la credință.* (3:8).

Membrul obișnuit al bisericii era mulțumit să asculte la povești și religii inventate de om mai degrabă decât adevărul Biblic consolidat: *Și își vor întoarce urechile de la adevăr, și vor fi abătuți spre fabulații* (4:4).

Nu sunt oare fiecare dintre aceste puncte, caracteristici ale zilelor noastre? De-alungul pământului aflăm că popoare și regiuni care erau odată dedicate adevăratului creștinism, nu mai au acum nici măcar o biserică ce proclamă adevărul scriptural.

Aproape orice biserică mare din zona noastră are unul sau mai mulți diaconi sau învățători de școală duminicală care sunt eretici deschiși.

În zilele de odinioară, oamenii proeminenți pur și simplu ignorau scripturile, dar în această generație astfel de oameni își folosesc marea lor avere și influență pentru a ataca credința în mod deschis.

Joseph Smith, Mary Baker Eddy, Russell și Rutheford, L. Ron Hubbard, Garner și Herbert Armstrong și mulți alții ca ei au inventat povești pe care le cred milioane de oameni, încercând să umple golul spiritual ce îl au datorită respingerii lui Cristos.

În această scrisoare nu este nici o îndrumare apostolică pentru conducerea bisericii sau pentru administrarea ei. Odată ce o biserică a atins apostazia într-o regiune sau națiune, se mai pot face doar trei lucruri:

1. *Predică cuvântul; fii prompt la timp și nelatimp; muștră, ceartă, îndeamnă cu toată îndelunga răbdare și doctrina (4:2).* Nu cădea alături de apostatați. Așa cum a făcut Ieremia în zilele lui, proclamă adevărul lui Dumnezeu, fără compromis, până când vine ora judecății.
2. *Și cele ce ai auzit de la mine printre mulți martori, încredințează acestea oamenilor credincioși, care vor fi în stare să învețe și pe alții. (2:2).* Antrenează-i pe alții,

nu contează cât de puțini ar fi ei, pentru a continua lucrarea adevăratei evanghelii.

3. *Dar tu veghează în toate, îndură necazuri, fă lucrarea unui evanghelist, fă deplin dovada serviciului tău (4:5). Începe din nou. Atât de mulți oameni și-au irosit ani de zile și energie încercând să navigheze o corabie în scufundare. Dacă acea congregație nu vrea să audă sau să asculte adevărul Bibliei sau nu vrea să îl slujească pe Domnul, du-te și câștigă un nou grup de oameni pentru Isus Cristos și ia-o de la început. Fie ca un slujitor mort să îngroape o congregație moartă.*

În 2 Timotei avem avertismentul accentuării vremurilor de pierzare: *Dar să știi aceasta, că în ultimele zile vor veni timpuri periculoase (3:1). Fiindcă va veni timpul când nu vor suporta doctrina sănătoasă; ci, după poftele lor proprii, își vor îngrămădi învățători, având urechi de gădilă (4:3).*

Termenul cheie este din 2 Timotei este fraza “a lui Dumnezeu”:

- Voia lui Dumnezeu: *Paul, apostol al lui Isus Cristos prin voia lui Dumnezeu, conform cu promisiunea vieții care este în Cristos Isus (1:1)*
- Darul lui Dumnezeu: *Din această cauză, îți aduc aminte să reaprinzi darul lui Dumnezeu, care este în tine prin punerea mâinilor mele (1:6)*
- Puterea lui Dumnezeu: *De aceea, nu fi rușinat de mărturia Domnului nostru, nici de mine, prizonierul lui, ci fii părtaș al suferințelor evangheliei, conform puterii lui Dumnezeu (1:8)*

- Cuvântul lui Dumnezeu: *În care sufăr necaz, ca un făcător de rău, chiar până la lanțuri; dar cuvântul lui Dumnezeu nu este înlănțuit (2:9).*
- Fundația lui Dumnezeu: *Totuși, fundația lui Dumnezeu stă tare, având acest sigiliu, Domnul cunoaște pe cei ce sunt ai lui. Și, Să se despartă de nedreptate oricine care rostește numele lui Cristos. (2:19).*
- Cei care Îl iubesc pe Dumnezeu: *Trădători, impulsivi, îngâmfați, iubitori de plăceri mai mult decât iubitori de Dumnezeu (3:4).*
- Inspirația lui Dumnezeu: *Toată scriptura este dată prin suflarea lui Dumnezeu, și folositoare pentru doctrină, pentru mustrare, pentru îndreptare, pentru educare în dreptate (3:16).* (Vedem acest tipar în aranjarea epistolelor: Doctrină în Romani; Mustrare în 1 și 2 Corinteni; Îndreptare în Galateni și Educare în Efeseni—Tesaloniceni).
- Omul lui Dumnezeu: *Ca omul lui Dumnezeu să fie perfect, deplin înzestrat pentru toate lucrările bune. (3:17).*

Observați titlurile date credinciosului în capitolul 2:

- Fiu (v.1).
- Om credincios (v. 2).
- Soldat (v. 4).
- Soț (v. 6).
- Ales (v. 10).

- Lucrător (v. 15).
- Vas (v. 21).
- Slujitor (v. 24).

Versetul meu favorit din 2 Timotei este de fapt o combinație de versete: *Consideră ce spun; și Domnul să îți dea înțelegere în toate (2:7). Învățând tot timpul, și neputând niciodată să vină la cunoașterea adevărului (3:7). Și pentru că de copil ai cunoscut sfințele scripturi, care sunt în stare să te facă înțelept pentru salvare prin credința care este în Cristos Isus (3:15).*

Aceste versete ne învață că până și un copil poate cunoaște adevărul cuvântului lui Dumnezeu într-o măsură în care să obțină salvarea.

Noi mai învățăm din aceste versete că cineva poate învăța adevăruri și câștiga cunoștință dar încă să nu prindă adevărul.

Deci trebuie să depindem de Dumnezeu pentru a înțelege lucrurile scrise în scripturi.

El nu va arăta adevărul unui om mândru dar El îl va revela unui copilaș.

O, fie ca noi să ne apropiem de cuvântul lui Dumnezeu cu o credință asemenea unui copil și în dependență umilă față de Autorul acestuia.

Titus

Titus, a treia epistolă pastorală are 46 de versete și 921 de cuvinte. Cheia aceste epistole este că harul salvator produce fapte bune. Aceasta reiese din 1:1; 2:3; 7, 10, 12, 14; 3:1, 8 și 14. Multe alte versete dau instrucțiuni cu privire la faptele bune.

Titus a fost lăsat pe insula Creta să lucreze cu câțiva oameni foarte dificili: *Fiindcă sunt mulți neobedienți și vorbitori în van și înșelători, în special dintre cei ai circumviziei; Ale căror guri trebuie să fie astupate, care răstoarnă case întregi, dând învățături ce nu ar trebui, de dragul unui câștig murdar. Unul dintre ei, un profet de-al lor a spus: Cretanii sunt totdeauna mincinoși, fiare rele, pântece leneșe. Această mărturie este adevărată. Din această cauză muștra-i aspru, ca ei să fie sănătoși în credință (1:10-13).*

Cum poate cineva să aibă o lucrare de succes printre astfel de oameni?

- Cineva trebuie să găsească niște oameni umpluți de Spiritul pentru a-i ajuta în lucrare (1:5-9).
- Apoi, trebuie făcuți să tacă acei care predau lucruri false sau cei care predau câștigul financiar. Cu aceștia nu trebuie să se coopereze sau să fie tolerați în vreun fel. Ei trebuie să fie opriți (1:10-11).
- Trebuie muștrați aceia care au o făcut o mărturisire de credință dar nu au o viață corespunzătoare de sfințire și aceia care pun tradiția pe același nivel cu scripturile (1:12-16).

- Din orice clasă ar fi bărbații și femeile, ei trebuie să fie învățați care e locul lor și datoria lor de creștini (2:1-10).

Cretanii trăiau vieți oribile și se pare că până și cei din biserică care spuneau că îl cunoșteau pe Domnul nu umblau în lumină.

Astfel noi învățăm că același har ce salvează (2:11) învață o trăire duhovnicească (2:12) și că Salvatorul ce a venit (2:13) ne-a răscumpărat pe noi de la nelegiuirea de față (2:14), și de pedeapsa eternă pentru păcat. Acest pasaj învață într-un mod minunat că harul salvator nu dă dreptul LA PĂCAT până ce se întoarce Cristos, ci acel har ne-a dat nouă eliberarea DE PĂCAT ca noi să lucrăm pentru El până la împlinirea acestei speranțe binecuvântate.

Capitolul 3 recapitulează aceste chestiuni. Justificarea și salvarea sunt văzute ca a fi prin harul lui Dumnezeu. Scopul lui Dumnezeu prin salvare este să-i asigure păcătosului salvat o casă în ceruri după moarte și o viață a faptelor bune înainte de moarte. În Titus învățăm că aceste fapte bune sunt împiedicate dacă se dă ascultare învățătorilor falși. Astfel, ereticii trebuie să fie muștrați odată și încă odată și apoi respinși pe față (3:10).

Exprimarea din Titus servește ca una dintre cele mai puternice dovezi din Biblie pentru dumnezeirea lui Cristos. Nimeni nu poate citi Titus și să nege că Isus Cristos este Dumnezeu. Din Isaia 45:21 știm că este doar un singur Salvator: *Spuneți, și aduceți-i aproape; da, să facă sfat împreună: cine a declarat aceasta din vechime? cine a spus aceasta din acel timp? nu eu*

DOMNUL? și nu este alt Dumnezeu în afară de mine; un Dumnezeu drept și un Salvator; nu este altul în afară de mine. Observați exprimarea alternativă din următoarele versete:

- *Dumnezeu Salvatorul nostru* (1:3).
- *Domnul Isus Cristos Salvatorul nostru* (1:4).
- *Dumnezeu Salvatorul nostru* (2:10).
- *Salvatorul nostru Isus Cristos* (2:13).
- *Dumnezeu Salvatorul nostru* (3:4).
- *Isus Cristos Salvatorul nostru* (3:6).

Nimeni nu poate citi Titus și să nege că Isus Cristos este Dumnezeu. Este interesant de studiat cele patru “zicale credincioase” din epistolele pastorale. Acest termen nu se găsește nicăieri în scriptură:

1. 1 Timotei 1:15.
2. 1 Timotei 4:9.
3. 2 Timotei 2:11.
4. Titus 3:8.

Versetul meu favorit din Titus este o bijuterie splendidă într-o carte despre fapte bune. Este o reamintire că faptele bune ce îi plac lui Dumnezeu urmează după ce El a împărțit salvarea prin har: *Nu din cauza lucrărilor pe care noi le-am făcut în dreptate, ci conform milei sale el ne-a salvat, prin spălarea regenerării și înnoirea Duhului Sfânt* (3:5).

Deși suntem salvați pentru fapte bune, cu siguranță nu suntem salvați PRIN fapte bune. Nimic din ce am făcut pentru Dumnezeu nu ne dă siguranța salvării noastre, ci ceea ce a făcut Dumnezeu în mila Lui pentru noi ne dă această siguranță.

Filimon

Această scrisoare scurtă de 25 de versete și 445 de cuvinte, formează un pod între epistolele Pauline și cartea Evrei. Această epistolă scurtă este o piesă din viața reală zugrăvind tot ce a fost învățat de la Romani până la Titus.

Aici avem un om pierdut, un fugar de legile lui Dumnezeu și ale omului. Vedem cum evanghelia salvatoare schimbă o viață. Această carte mică prezintă suferința și întemnițarea unui adevărat sfânt ca fiind folosită pentru gloria lui Dumnezeu. Avem aici un om care a fost escrocat și căruia i se cere să-l iubească și să-l ierte pe cel care l-a rănit. Este adusă în fața noastră o viață atât de schimbată încât toate relațiile lui pământești sunt acum total diferite.

Filimon pune în aplicare învățăturile epistolelor Pauline.

Această carte este semnificativă din altă cauză. Eu cred că adevărurile pe care le conține sunt neglijate spre pieirea bisericilor și civilizației noastre. Dacă eu m-aș implica într-o campanie de salvare a Americii, predicând ceva evanghelie socială sau încercând să îndrept greșelile societății, această carte ar fi tema mea.

Mulți tratează această epistolă ca și cum nu ar fi scrisă sub inspirația Duhului Sfânt. În vreme ce conținutul ei poate fi neplăcut pentru unii din societatea noastră capricioasă, ea este o porțiune a cuvântului lui Dumnezeu la fel de veritabilă ca și restul scrisorilor Pauline.

Această epistolă a fost scrisă de mâna unui sclav care a fugit. În scrisoare, apostolul îl instruia pe stăpân să-l primească pe sclav din nou în slujire. Servitorul a fost sfătuit să se întoarcă

la viața lui de robie și să servească cu credincioșie ca o bună mărturie pentru Isus Cristos.

Unde se afla scrisoarea lui Filimon în toată propaganda răspândită de slujitorii din Statele Unite ale Americii din 1840 până în 1860? Unde era cartea lui Filimon când toți “reverenții” predicau așa-numitele predici din timpul Mișcării Drepturilor Civile din America după o sută de ani mai târziu?

În această scrisoare Dumnezeu declară că dacă cineva este un sclav în robie, este datoria și responsabilitatea lui, pentru o bună conștiință față de Dumnezeu și om, să servească cu credincioșie și acceptare cu tot ce-i stă în putere toate zilele vieții lui. Știind și crezând că Dumnezeu îl va onora și răsplăti în viața de după, el trebuie să-și dea toată sârguința stăpânului său.

De ce nu a scris Paul Coliba Unchiului Filimon ? De ce nu a pornit el o cale ferată subterană pentru a-i smulge pe sclavi din imperiul Roman? De ce nu a început el revolte prin Estul Mijlociu cerând drepturi egale pentru toți?

Drepturile civile sunt un semn al apostaziei vremurilor din urmă. Ultima din cele șapte biserici este în Laodicea. Această lume este derivată dintr-o combinație a cuvintelor “Laos” care înseamnă “oamenii” și “dike”, ce înseamnă “drepturi sau dreptate bătătoare la ochi”. Nimeni care a urmărit politica civilizației din vest începând din 1950 nu ar putea să nu vadă legătura.

Aceste cuvinte nu au nimic de a face cu rasa. De-a lungul istoriei sunt și au fost sclavi de orice rasa sau culoare.

Cum s-a descurcat Iosif cu sclavia lui din Egipt? Ar mai fi fost posibilă păstrarea națiunii ebraice fără supunerea lui umilă față de voia lui Dumnezeu?

Cum au făcut față Neemia și Daniel captivității lor? Am mai fi știut noi numele lor dacă ei ar fi condus o revoltă împotriva celor ce i-au capturat, în loc să se supună jignirii de dragul Domnului?

Nu a ajuns Paul fiind în lanțuri, la oameni la care niciodată nu ar fi ajuns în libertate?

Închisoarea a produs prin inima lui John Bunyan cartea Călătoria Peregrinului. În timp ce Samson făcea muncă forțată, atunci puterea lui de la Dumnezeu i-a fost redată. Dacă nu ar fi fost o sclavă care cu bucurie își asculta stăpânul, Naaman Sirianul ar fi murit de lepră.

Oamenii din generația aceasta sunt prea neglijenți în apropierea lor față de cuvântul lui Dumnezeu. Drept urmare civilizația lumii este într-o derută totală. Filimon este la fel de mult cuvântul lui Dumnezeu cum este și Ioan 3:16. Nu încercați să explicați sau să scuzați cumva prin a spune că acesta este un prejudiciu adus de Paul. Acestea sunt cuvintele lui Dumnezeu.

Lecția Biblică e destul de clară: este de departe mai bine să fii liber în Cristos și să fii în robia omului decât să fii liber față de om și să nu Îl cunoști pe Cristos.

“Glorie! Glorie! Aleluia! Adevărul Lui merge înainte!”

Filimon mai este semnificativ și pentru un alt motiv. Este un măreț document din Biblie despre iertare. Acestui bărbat i s-a spus că ar trebui să dea la o parte toate daunele din trecut și să se bucure că Onisim a fost născut din nou. O altă ilustrație grozavă a acestui lucru a fost atunci când Anania l-a numit pe Saul, fratele lui (Fapte 9:17), după tot răul pe care Saul l-a făcut bisericii.

Versetele mele favorite sunt: *Iar dacă te-a nedreptățit sau îți datorează ceva, pune aceasta în contul meu. Eu Paul am scris cu mâna mea, eu voi plăti deplin; ca să nu îți spun că, peste toate, pe tine însuși te datorezi mie.* (1:18-19).

De-alungul acestor scrisori Paul a folosit des sarcasmul. El le-a scris Corintenilor care învățau o teologie a domniei Împărăției, și care credeau că ei domneau fără ca Isus Cristos să se fi întors, și el le-a spus: *Aș fi dorit pentru Dumnezeu ca voi să domniți* (1 Corinteni 4:8).

Aici el îi spune lui Filimon că el nu-i va aduce aminte că Filimon îi datorează viața, dar spunând asta tocmai a menționat acest lucru.

În Biblie este mult umor dar nu oricine îl va recunoaște oricum, ci doar dacă cineva este în căutarea lui.

Aceste versete învață de asemenea că dacă un om îți arată calea salvării și te aduce la Cristos, tu îi datorezi aceluia om chiar viața ta.

Capitolul 4

Evrei

*Nu mai e sânge, nici altar acum,
Sacrificiul s-a sfârșit
Spre cer nu se înalță nici flacără nici fum,
Mielul nu se mai junghie acum.
Dar sânge mai bogat a curs din vene nobile
Pentru a elibera sufletul de vină
Și pentru a curăța cele mai adânci pete.*

Anonim
Dintr-o carte veche de imnuri
Plymouth Brethren

EVREI

Am pus înadins cartea Evrei cu cele 303 versete și 6913 cuvinte, separat de epistolele Pauline care o preced și de epistolele generale ce urmează după ea, deoarece ea stă cu adevărat de una singură în canonul scripturii. Un motiv pentru care este atât de multă dezbateră despre cine e autorul cărții, este că ea nu se potrivește cu motivul tematic al lui Paul, Iacov sau oricare scriitor al Noului Testament.

Evrei, “sfânta sfintelor” din cărțile Noului Testament, arată în mod glorios cum a împlinit Domnul Isus Cristos legile, tiparele și umbrele scrierilor Vechiului Testament.

Înainte să începem a-i vedea conținutul, permiteți-mi să-mi pun părerea mea de doi bani (Luca 21:2) în ce privește autorul cărții.

Nu uitați că titlurile puse deasupra diferitelor cărți ale Bibliiei, au fost puse acolo de către editori. Ei nu sunt parte din textul inspirat. Dacă Paul a scris această scrisoare, Dumnezeu a lăsat-o înadins fără un nume de identificare. O citire cu atenție a Faptelor arată că ceva scris de Paul nu ar fi fost cu siguranță bine primit de Evreii zilelor lui, și nici Ioan, Iacov și Petru nu erau pre iubiți de concetățenii lor. Astfel, scrisoarea ar fi căpătat cu siguranță o circulație mai largă dacă era trimisă ca și anonimă.

Astăzi noi începem o scrisoare cu numele cititorului. Întotdeauna am văzut asta ca fiind ciudat, de vreme ce cititorul își cunoaște propriul nume. El trebuie să știe numele celui care-i scrie. Noi punem asta la sfârșitul corespondenței. În vremuri

Biblice, scriitorul epistolelor se făcea cunoscut pe el cititorului de la bun început.

În fiecare din epistolele (Romani-Filimon) scrise de Paul, el își spunea identitatea lui și a co-scriitorilor la începutul scrisorii. (Vedeți Romani 1:1; 1&2 Corinteni; etc.). Iacov, Petru și Iuda își încep fiecare scrisorile în aceeași manieră. Ioan s-a identificat în Revelația 1:4 ca și scriitor al acelei cărți și este indentificat din interiorul epistolelor care îi poartă numele.

Acum uitați-vă cu atenție la introducerea cărții Evrei: *Dumnezeu, care în multe dați și în diferite moduri a vorbit în vechime taților prin profeți, În aceste ultime zile ne-a vorbit prin Fiul* (1:1-2a). Dacă urmărim modelul acceptat al identificării care se observă prin toate epistolele Noului Testament, Evrei este lucrarea lui *Dumnezeu...prin Fiul său*.

Domnul Isus Cristos le-a vorbit celor doi însoțitori de călătorie de pe drumul spre Emaus: *Și începând de la Moise și de la toți profeții, le-a explicat în toate scripturile cele referitor la el însuși* (Luca 24:27). Acest verset sumarizează în mod minunat cartea Evrei. Legea, sacrificiile, tații și patriarhii, tabernacolul și preoția sunt cu toate arătate în Evrei a fi umbre premergătoare ale Domnului Isus. În Evrei, ceea ce a fost expus ca tipar în Vechiul Testament atinge gloria deplină în persoana Fiului lui Dumnezeu.

Luând în considerare conținutul cărții, într-o atitudine rugativă, comparând declarația ei introductivă și luând în considerare înregistrarea din Luca 24, m-am întrebat adeseori dacă oare Evrei nu a fost scrisă de Domnul Isus Cristos în timpul celor patruzeci de zile dintre învierea Lui și înălțare, și dacă nu o fi lăsat-o unui apostol care a atașat ceva remarci de încheiere și care apoi a distribuit scrisoarea. Aceasta este pură speculație din partea mea. La fel cum toate celelalte teorii despre autor

sunt doar teorii, și eu mi-am luat libertatea de a sugera o idee în plus de a fi luată în considerație.

Pe lângă faptul de a-L arăta pe Isus Cristos ca pe acela spre care ne îndreaptă tiparele Vechiului Testament, cartea Evrei îl vede de asemenea pe credincios într-un aspect unic, diferit de alte scrieri ale Noului Testament.

O lectură atentă a cărții Efeseni îl arată pe creștin șezând cu Cristos în locurile cerești. Sfântul este văzut cum umblă pe pământ în diferitele relații ale vieții, respectând poziția lui cerească. Deși copilul lui Dumnezeu nu este eliberat de pe pământ, Dumnezeu îl vede astfel.

În 1 Ioan credinciosul este privit așa cum este el văzut de către Dumnezeu. În acea epistolă, copilul lui Dumnezeu este văzut pe pământ din punctul avntajos al cerului. Din nou, este considerată aprecierea dată de Domnul.

Oricum, în Evrei credinciosul este prezentat cum începe de pe pământ, ca răspuns al unei chemări cerești și merge înainte spre lucrurile ce îl așteaptă. Evrei îl arată pe Creștin ca fiind pe calea spre cerul pregătit pentru el de către Dumnezeu—NU CA FIIND DEJA ACOLO.

Astfel cartea abundă în avertizări și îndemnuri pentru a continua mișcarea, și a înainta în călătorie, pentru a-i lua în considerare pe cei care au trecut înainte pe această cale și pentru a avea grijă a nu te îndepărta.

Mulți înțeleg greșit cartea Evrei, gândind că ea predă salvarea ca fiind condiționată de lucrări. Pentru a preda asta, trebuie să separi anumite versete sau pasaje din ansamblul contextual al cărții. Evrei tratează starea credinciosului, nu poziția lui. Ea se adresează locului credinciosului și nu poziției lui. În loc să îndepărtăm cartea Evrei ca fiind una Iudaică sau a o consemna unei anumite perioade care l-ar ușura pe sfântul actual de

datoria de a-i asculta cuvintele, această carte trebuie luată ca și un sfat practic.

Evrei nu este doar un tratat remarcabil despre lucrarea terminată a lui Isus Cristos ci este de asemenea și un discurs energetic pentru a-l îndemna pe copilul lui Dumnezeu să continue în credință.

Considerând comparația lui Cristos din Evrei cu Vechiul Testament, observăm mai întâi că El e mai bun decât tot ce a fost mai înainte:

- Domnul Isus e arătat a fi mai bun decât îngerii (capitolul 1).
- El e arătat a fi mai bun decât Moise (capitolul 3).
- Cristos e arătat a fi mai bun decât Iosua (capitolul 4).
- Isus e arătat a fi mai bun decât Aron (capitolul 7).
- Salvatorul nostru e arătat a fi mai bun decât legea (capitolul 10).

Uitați-vă la cele șapte lucruri “mai bune” din Evrei:

1. Această carte compară legea cu și fără Isus Cristos, Mesia. Învățăm că Isus Cristos este o speranță mai bună: *Fiindcă legea nu a făcut nimic perfect, ci aducearea unei speranțe mai bune, prin care ne apropiem de Dumnezeu (7:19).*
2. El aduce promisiuni mai bune: *Dar acum el a obținut un serviciu nespus mai bun, prin aceea că este de asemenea mijlocitorul unui legământ mai bun, care a fost fondat pe promisiuni mai bune (8:6).*

3. El este un sacrificiu mai bun: *De aceea, era necesar ca modelele lucrurilor în ceruri să fie purificate cu acestea; dar lucrurile cerești, ele însele, cu sacrificii mai bune decât acestea (9:23).*
4. Salvarea noastră este o avere mai bună: *Fiindcă ați avut compasiune față de mine în lanțurile mele, și ați primit bucuroși jefuirea bunurilor voastre, știind în voi înșivă că aveți în cer o avere mai bună și durabilă (10:34).*
5. Noi căutăm o patrie mai bună: *Dar acum, ei doresc o patrie mai bună, care este cerească; de aceea Dumnezeu nu este rușinat a fi chemat Dumnezeul lor; fiindcă le-a pregătit o cetate (11:16).*
6. Oamenii Domnului anticipează o mai bună înviere: *Femeile au primit prin înviere morții lor; iar alții au fost torturați, neacceptând eliberarea, ca să obțină o înviere mai bună (11:35).*
7. E mai bine să-ți trăiești viața pentru Domnul: *Dumnezeu pregătind dinainte ceva mai bun pentru noi, ca nu cumva ei să fie făcuți perfecți fără noi (11:40).*

În Evrei Îl avem de asemenea prezentat pe Domnul Isus Cristos ca pe un nou ordin preoțesc. El este arătat a fi mediatorul perfect spre care au arătat preoțiile Aronice și Melhisedece:

- El este văzut a fi ÎNALTUL preot: *Pentru aceasta, frați sfinți, părtași ai chemării cerești, luați aminte la Apostolul și Înaltul Preot al mărturisirii noastre, Cristos Isus (3:1).*
- El este văzut ca și MARELE preot: *Văzând atunci că avem un mare înalt preot, care a trecut în ceruri, Isus*

Fiul lui Dumnezeu, să ținem strâns mărturisirea noastră (4:14).

- El este văzut ca un preot SFÂNT: *Fiindcă un astfel de înalt preot era cuvenit nouă, care este sfânt, lipsit de răutate, neîntinat, separat de păcătoși și făcut mai înalt decât cerurile (7:26).*
- El este văzut ca un preot MILOS și CREDINCIOS: *Prin urmare, în toate a trebuit să fie făcut la fel cu frații săi, ca să se facă un înalt preot milos și credincios în ce privește cele către Dumnezeu, pentru a face reconciliere pentru păcatele poporului (2:17).*
- El este văzut ca un preot ÎNȚELEGĂTOR: *Fiindcă nu avem un înalt preot, care nu poate să simtă compasiune pentru neputințele noastre; ci în toate a fost ispitit ca noi, totuși, fără păcat (4:15).*
- El este un preot care este ÎNTRONAT în gloria cerului: *Iar suma celor despre care am vorbit este că: Avem un astfel de înalt preot, care s-a așezat la dreapta tronului Maiestății în ceruri (8:1).*

Pe lângă o privire în urmă la Vechiul Testament , această carte are multe de spus despre viitor:

- O lume ce va veni: *Și din nou, când aduce în lume pe primul-născut, spune: Și să se închine lui toți îngerii lui Dumnezeu (1:6) Fiindcă nu îngerilor a supus lumea ce are să vină, despre care vorbim (2:5).*
- O salvare ce va veni: *Nu sunt toți spirite servitoare, trimise să servească pentru cei ce vor fi moștenitori ai salvării (1:14)? Tot așa, Cristos a fost oferit o singură dată, pentru*

a purta păcatele multora; și celor ce îl așteaptă va apărea a doua oară fără păcat pentru salvare (9:28).

- O supunere a tuturor lucrurilor lui Cristos, care vine: *Dar vedem pe Isus, care a fost făcut puțin mai prejos decât îngerii, pentru suferirea morții, încoronat cu glorie și onoare; pentru ca, prin harul lui Dumnezeu, el să guste moartea pentru fiecare om (2:9).*
- Odihna de sabbat ce va veni: *De aceea, rămâne o odihnă sabatică pentru poporul lui Dumnezeu. Fiindcă cel ce a intrat în odihna lui, s-a și oprit de la propriile lucrări, așa cum Dumnezeu s-a oprit de la propriile lucrări. Așadar, să ne străduim să intrăm în acea odihnă, ca nu cumva cineva să cadă după același exemplu al necredinței (4:9-11).* Aceasta arată spre a șaptea zi a scopului lui Dumnezeu pentru om pe pământ, ce va dura o mie de ani.
- O eră ce va veni: *Și au gustat cuvântul bun al lui Dumnezeu și puterile lumii ce va să vină (6:5).*
- Un legământ ce va fi făcut în viitor între Dumnezeu, poporul Israel și tribul lui Iuda se găsește detaliat în capitolul 8.
- Lucruri bune ce vor veni: *Dar Cristos, fiind venit înalt preot al lucrurilor bune ce vor veni, printr-un tabernacol mai mare și perfect, nu făcut de mâini, altfel spus, nu din această clădire (9:11).* Fiindcă legea, având o umbră a lucrurilor bune ce vor veni, și nu chiar imaginea lucrurilor, nu poate niciodată să facă perfecți pe cei ce se aproprie cu acele sacrificii pe care le-au oferit neîncetat an după an (10:1).

- O socoteală pe care orice om o va da lui Dumnezeu: *Și după cum oamenilor le este rânduit să moară o singură dată, iar după aceasta, judecata* (9:27).
- Scuturarea în viitor a cerului și a pământului: *Aveți grijă să nu refuzați pe cel ce vorbește. Fiindcă dacă nu au scăpat cei ce l-au refuzat pe cel ce vorbea pe pământ, cu atât mai mult nu vom scăpa noi, dacă ne abatem de la cel ce vorbește din cer; A cărui voce a clătinat pământul atunci, dar acum a promis, spunând: Eu clatin încă o dată, nu doar pământul, ci și cerul. Și această spusă: Încă o dată, arată îndepărtarea acelor lucruri care sunt clătinate, ca a lucrurilor care sunt făcute, pentru ca să rămână acele lucruri care nu pot fi clătinate* (12:25-27).
- Împărăția de nestrămutat ce va veni: *De aceea, primind noi o împărăție care nu poate fi clătinată, să avem har prin care să servim plăcut lui Dumnezeu, cu reverență și teamă evlavioasă* (12:28).
- O cetate ce va rămâne: *Fiindcă nu avem aici o cetate statornică, ci căutăm pe aceea care vine* (13:14).

Capitolele de mai târziu din Evrei sunt cele mai interesante datorită accentului pus de ele pe sânge. Citiți capitolele 9-13 și observați că tot timpul sângele taurilor și al caprelor este pus în contrast cu sângele lui Isus Cristos.

Pe lângă cele șapte lucruri “mai bune”, cartea Evrei mai prezintă și șapte lucruri “mari”:

- O salvare mare: *Cum vom scăpa dacă neglijăm o salvare așa de mare? Care, întâi a început să fie vorbită prin*

Domnul și a fost confirmată printre noi prin cei ce l-au auzit (2:3).

- *Un mare înalt preot: Văzând atunci că avem un mare înalt preot, care a trecut în ceruri, Isus Fiul lui Dumnezeu, să ținem strâns mărturisirea noastră (4:14).*
- *Un mare om: Dar pricepeți ce mare a fost acesta, căruia chiar patriarhul Abraham i-a dat a zecea parte din prăzi (7:4).*
- *O mare luptă: Dar aduceți-vă aminte de zilele de dinainte, în care, după ce ați fost iluminați, ați îndurat o mare luptă a suferințelor (10:32).*
- *O mare recompensă: De aceea, nu lepădați cutezanța voastră, care are o mare recompensă a răsplății. (10:35).*
- *O mare mulțime de martori: De aceea, văzând că și suntem înconjurați cu un nor așa de mare de martori, să lăsăm noi deoparte fiecare greutate și păcatul care ne copleșește așa de ușor, să alergăm cu răbdare cursa care este pusă înaintea noastră (12:1).*
- *Un mare păstor: Iar Dumnezeuul păcii, care a adus înapoi dintre morți pe Domnul nostru Isus, acel mare păstor al oilor, prin sângele legământului veșnic (13:20).*

În Evrei sunt două cuvinte cheie: Unul este “credință”, care apare de treizeci și două de ori (cel mai frecvent în capitolul 11, cunoscut și ca “Apelul la Credință”). În acest capitol, Dumnezeu scoate în evidență pe marii bărbați și femei din dispensațiile trecute și identifică lucrurile care i-au făcut mari. În fiecare caz, tră-

sătura cea mai proeminentă a vieților lor era credința lor în ceea ce le-a revelat Dumnezeu. Acesta este un capitol foarte important fiindcă el arată adevărata natură a credinței. Adevărata credință este să acționezi pe baza cuvântului lui Dumnezeu.

Este de asemenea important de înțeles că direcțiile date de Dumnezeu acestor bărbați și femei erau diferite, dar întotdeauna cerința Lui rămânea aceeași: a crede.

Un alt cuvânt cheie este “vino”. Ni se spune să:

- Venim la tronul de har în vremuri de nevoie (4:16).
- Venim la Dumnezeu pentru mijlocire (7:25).
- Venim la Dumnezeu prin credință, crezând (11:6).

Noi trebuie să luăm în considerare:

- Lucrurile bune ce vor veni (10:1).
- Că Isus va veni în scurt timp (10:37).
- Că noi nu am ajuns la pământescul Munte Sinai (12:18) dar vom veni la cerescul Munte Sion (12:22).

Ne-am aștepta ca o carte ce compară legămintele noi și vechi, să îl menționeze pe Moise, și se vorbește despre el de unsprezece ori în Evrei. “Milă” apare de douăzeci și opt de ori. Din acestea, douăzeci și trei sunt asociate cu Dumnezeu. Mila este propria caracterizare a lui Dumnezeu despre Sine.

Evrei arată de asemenea cum comunică Cristos eternitatea existenței tuturor lucrurilor pe care El le atinge:

- Tronul Lui este pentru totdeauna (1:8).
- Salvarea Lui este eternă (5:9).
- Preoția Lui este neschimbabilă (7:24).

- Răscumpărarea Lui este eternă (9:12).
- Moștenirea lui este eternă (9:15).
- Împărăția Lui nu poate fi strămutată (12:28).
- Legământul Lui dăinuiește pe vecie (13:20).
- El este la fel și ieri și azi și mâine (13:8).

Evrei vorbește despre multe binecuvântări eterne. Printre lucrurile pe care “noi le avem” sunt:

- Un înalt preot (4:14; 8:1).
- ancoră a sufletului (6:19).
- moștenire mai bună și mai durabilă (10:34).
- Un altar (13:10).

Așa cum s-a afirmat și mai devreme, această carte tratează credinciosul pe pământ ce înaintează spre cer. La fel, îi ține în fața copilului lui Dumnezeu multe adevăruri despre cer, prin care noi am putea fi încurajați pe calea noastră. Prima dată când e menționat Cristos în carte, El stă la *dreapta Maiestății celei înalte* (1:3). În Evrei, Domnul Isus este arătat a fi ceresc (1:13;8:1;10:12;12:2).

În Evrei citim despre o/un:

- Chemare cerească (3:1).
- Darul ceresc (6:4).
- Lucrurile cerești (8:5).
- Țară cerească (11:16).
- Ierusalim ceresc (12:22).

- Biserică cerească (12:23).

Evrei prezintă o imagine destul de rigidă a deteriorării spirituale prin cinci exemple și avertismente:

- Devierea de la cuvântul lui Dumnezeu prin neglijare: *Din această cauză, ar trebui să dăm cea mai mare atenție lucrurilor pe care le-am auzit, ca niciodată să nu le lăsăm să treacă pe lângă noi. Căci dacă cuvântul vorbit prin îngeri a fost neclintit, și fiecare transgresare de lege și neobediință a primit o dreaptă recompensă a răsplătii, Cum vom scăpa dacă neglijăm o salvare așa de mare? Care, întâi a început să fie vorbită prin Domnul și a fost confirmată printre noi prin cei ce l-au auzit, Dumnezeu aducând lor de asemenea mărturie, deopotrivă cu semne și minuni, și diferite miracole și daruri ale Duhului Sfânt, conform voii sale (2:1-4).*
- Îndoirea față de cuvântul lui Dumnezeu prin asprimea inimii: Acest pasaj ține de la 3:7-4:13. Este unul dintre cele mai negative pasaje din Biblie; *Nu vă împietriți (3:8). Ei n-au știut (3:10). Ei nu vor intra în odihna mea (3:11). Ca nici unul dintre voi să se împietrească (3:13). Deoarece se spune: Astăzi, dacă veți auzi vocea lui, nu vă împietriți inimile (3:15). Ei nu au să intre în odihna Lui (3:18). Ei nu pot intra datorită necredinței (3:19). Nefiind amestecat cu credința (4:2). Nu au intrat ain cauza necredinței (4:6). Nu vă împietriți inimile (4:7).*
- Nedeslușirea cuvântului lui Dumnezeu prin apatie: Acest pasaj ține de la 5:11 la 6:20. Cineva începe prin a neglija cuvântul lui Dumnezeu. Aceasta conduce la îndoială față de cuvânt, inima fiindu-i împietrită. Odată ajuns să se îndoiască de cuvânt, următorul pas

este să devină leneș și nepăsător față de viața spirituală. Aceasta rezultă în nedeslușirea cuvântului lui Dumnezeu. În acest moment, cineva poate auzi predicarea cuvântului dar acesta nu mai are nici un efect asupra acțiunilor. Cineva poate citi Biblia și să nu mai rezulte fiori de binecuvântare sau lacrimi de pocăință.

- Disprețuirea cuvântului cu voie: Această porțiune ține de la 10:26-39. Dumnezeu tratează cu cel care greșește în har și milă. El nu îl lovește, pe pământ pe cel neobedient nici nu îi ia în mod imediat toate posesiunile materiale. O asemenea manifestare a bunătății lui Dumnezeu va conduce la pocăință pe cineva cu o conștiință activă. În cazul celui deteriorat spiritual, se va abuza de harul lui Dumnezeu. Un astfel de om va merge un pas mai departe cu rebeliunea și păcatul, manifestând disprețul inimii față de cuvântul lui Dumnezeu prin păcat cu voia și transgresiune.
- Neascultarea cuvântului prin refuzul de a-l auzi: Acest pasaj ține de la 12:14-29. Participarea la biserică este uitată. Biblia este izgonită. Apelurile de la prietenii creștini nu capătă răspuns și nici nu sunt întoarse.

În remarcile noastre de introducere, noi am scos în evidență că Evrei este o carte provocatoare pentru cei care răspundeau unui apel ceresc. Observați încurajările de pretutindeni în scrisoare ce conțin “Să ne”:

- *Să ne temem așadar* (4:1).
- *Să lucrăm* (4:11).
- *Să ținem strâns mărturisirea noastră* (4:14).
- *Să ne apropiem așadar în mod cutezător de tron* (4:16).

- *Să mergem spre perfecțiune (6:1).*
- *Să ne apropiem cu o inimă adevărată (10:22).*
- *Să ținem strâns mărturisirea (10:23).*
- *Să avem grijă unii de alții (10:24).*
- *Să lăsăm noi deoparte orice greutate (12:1).*
- *Să alergăm cu răbdare (12:1).*
- *Să avem har (12:28).*
- *Să ieșim de aceea la el (13:13).*
- *Să oferim sacrificiul laudei lui Dumnezeu (13:15).*

De asemenea sunt expuse trei apariții ale lui Cristos:

1. Trecută: El a apărut ca să dea la o parte păcatul (9:26).
2. Prezentă: El apare acum în prezența lui Dumnezeu pentru noi (9:24).
3. Viitoare: El va apărea pentru a-i primi pe ai Săi (9:28).

Evrei dă de asemenea trei lucruri esențiale:

1. Fără sânge, păcatele cuiva nu pot fi remise (9:22).
2. Fără credință calea cuiva nu poate plăcea lui Dumnezeu (11:6).
3. Fără sfințenie, cineva nu poate vedea pe Dumnezeu (12:14).

Cred că nimeni nu poate preda așa cum trebuie cartea Evrei până când nu s-a predat de la Geneza până la Iosua. În lectura mea am găsit că adâncimea înțelegerii ce e necesară pentru a prinde cartea Evrei, este mai mare decât cea de care e nevoie pentru a prinde învățătura cărții Revelația.

Versetul meu favorit din Evrei este 4:15-16: *Fiindcă nu avem un înalt preot, care nu poate să simtă compasiune pentru neputințele noastre; ci în toate a fost ispitit ca noi, totuși, fără păcat. Să ne apropiem așadar în mod cutezător de tronul harului, ca să obținem milă și să găsim har pentru a ajuta în timp de nevoie.*

Într-o zi va veni o încercare așa de mare încât nimeni nu ne va putea ajuta. Va veni o criză în viețile noastre prin care nici un prieten pământesc nu ne va putea ajuta. Va veni o zi întunecată în care nici o rudă zâmbitoare nu ne va putea însenina. Va veni o povară prea grea pentru a o purta.

În acea zi noi am putea căuta un slujitor de încredere care își va da toată înțelepciunea de care dispune. S-ar putea să ne întoarcem la un tovarăș drag care ne va pune o mână pe umăr și ne va împărtăși lacrimile. Dar în adâncul inimilor noastre vom auzi ca un ecou tristul adevăr: "Ei pur și simplu nu știu cum mă simt". Dar cineva știe! Chiar slăbiciunile noastre Îl ating pe El. Fragilitatea cărnii noastre este simțită de inima Lui. El a cunoscut durerea noastră, a purtat mâhnirea noastră, a dus necazurile noastre. Nu există nici o încercare cu care noi ne confruntăm și cu care El să nu se fi confruntat. Nu există nici o vale întunecată prin care noi trecem și prin care El să nu fi trecut înainte. Nu există întunecime mai mare decât cea pe care El a învins-o. El a întâmpinat fiecare ispită; El a văzut

fiecare atracție deșartă. În fața Lui i-a fost așezată fiecare oportunitate de a dispera. El a înfruntat totul fără păcat.

Așadar haideți să venim la El. La tronul Său este har. Acolo găsim harul care ne dă ce avem nevoie dar care nu cumpără. Este milă la tronul Său. Acolo găsim mila care reține răul pe care îl merităm.

În ora celei mai mari nevoi, vom găsi că Cel mai mare ne este cel mai mare prieten. Isus domnește cu supremație în vremea nevoii noastre cea mai mare.

Capitolul 5

Epistolele Generale

Nici un om nu poate avea pentru o perioadă îndelungată, o față când e singur și o altă față în fața oamenilor, fără ca în cele din urmă să fie zăpăcit neștiind care e cea adevărată.

Nathaniel Hawthorne
Din scrisoarea lui Scarlet

Cele șapte epistole scurte (Iacov—Iuda) sunt categorisite de Co varietate de denumiri în funcție de înclinația teologică a celor ce au dat denumirile. Mulți prezentatori le numesc Epistolele Ebraice-Creștine de vreme ce biserica timpurie era în mod principal formată din Iudei convertiți. Ei învață cum că aceste scrisori au fost scrise pentru acei credincioși.

Câteva probleme mai mari cu acest punct de vedere sunt: mai întâi, o asemenea privire dirijează o treime din Noul Testament (aceste șapte epistole , alături de Matei și Evrei) spre o competiție de la care Dumnezeu a început să se întoarcă (vezi comentariul din Fapte). În al doilea rând elimină revelația că în Cristos nu mai sunt Iudei și Neamuri. Dacă diferențele rasiale nu se aplică în problemele spirituale, atunci nu se poate insista pe faptul că anumite cărți biblice sunt exclusiv pentru o anumită rasă de oameni.

Alții le numesc epistolele Necazului cel Mare al Iudeilor. Ei discută faptul că de vreme ce Paul a fost apostolul neamurilor, orice parte din Noul Testament care nu a fost scrisă de Paul, trebuie că este doar pentru evrei. De vreme ce aceste scrisori au fost evident scrise după evenimentele din Fapte 7-9, aceia care susțin acest punct de vedere le împing mai înainte în timp și le pun în mod exclusiv în timpul marelui necaz. Sunt cinci probleme cu acest punct de vedere:

1. O lectură atentă a Faptelor îl arată pe Petru slujind neamurilor și pe Paul petrecând o mare parte din slujirea lui având de a face cu iudeii. A te agăța de declarația lui Paul că el era apostolul neamurilor și apoi a ignora faptele reale ale lucrării lui, înseamnă a mânui greșit cuvântul adevărului.

2. Cei 144000 de martori ai Domnului din timpul marelui necaz, vor predica evanghelia împărăției la națiuni, nu în mod exclusiv iudeilor.
3. Conținutul scrisorilor le arată ca fiind în acord cu doctrina Paulină. De fapt, scrierile lui Paul, Iacov, Petru, Iuda și Ioan nu diferă cu mult de scrierile lui Matei, Marcu, Luca și Ioan. Cele patru evanghelii au aceeași temă generală dar cu un accent diferit. La fel este și cu epistolele Pauline și ne-Pauline.
4. Aceiași oameni îi atribuie lui Paul scrierea cărții Evrei în timp ce resping epistole cu o tentă aparent ebraică, deoarece acestea nu sunt Pauline. Nu poți să le ai pe ambele.
5. Dacă Duhul Sfânt ar fi fost să dea șapte cărți pentru a trece în revistă o dispensație cum ar fi perioada necazului lui Iacov (aceasta nefiind prea probabil), ne-am aștepta ca să se menționeze ceva despre acest fapt. O lectură a profeților Vechiului Testament, Matei 24 și 25, etc., nu lasă nici o urmă de îndoială despre perioada de timp avută în vedere. Oricum, în aceste epistole nu găsim nici o mențiune directă despre perioada marelui necaz.

Noi alegem termenul de “Epistole Generale”. Paul a înregistrat DOCTRINELE ce guvernează biserica Noului Testament și în aceste scrisori sunt presărate îndemnuri pentru trăirea vieții creștine. Epistolele Generale au înregistrat ÎNDEMNURI PENTRU TRĂIREA vieții creștine și sunt presărate cu doctrinele ce guvernează biserica Noului Testament:

- Iacov a menționat credința ca pe o doctrină dar a scris pentru a-l forța pe individ să-și examineze credința.
- Ioan a notat doctrina salvării prin credința în Domnul Isus Cristos dar tema lui a fost mărturisirea individuală și veritabilă a lui Cristos ce este manifestată prin trăirea lui.
- Petru a vorbit despre a fi născut din nou dar a cerut să trăim ca cineva făcut nou.
- Iuda a intenționat să scrie despre salvarea obișnuită însă a fost constrâns să îi mustre pe cei care nu o aveau.

Epistolele Generale sunt mult mai aspre decât scrierile Pauline. Ele se desprind de pe pagină și dau față-n față cu cititorul.

Aceste cărți scurte cer pocăință de orice pretexte și spectacole deșarte și să fie manifestat un creștinism autentic:

- Paul a scris că Isus a plătit totul și salvarea este pe deplin darul lui Dumnezeu. Nici o lucrare umană nu poate adăuga sau lua din salvarea dată gratuit aceluia care cred.
- Iacov spune că dacă mărturisim că avem această salvare, noi ar trebui să trăim astfel ca alții să o vadă ieșind în evidență.
- Ioan spune că dacă mărturisim că avem această salvare, noi ar trebui să o manifestăm prin a-L iubi pe Domnul și pe frații noștri.
- Petru a spus că dacă mărturisim că avem această salvare, noi ar trebui să îndurăm suferințele.

- Iuda a spus că dacă această salvare nu este arătată, noi suntem înșelați sau suntem înșelători.

Epistolele Pauline spun unui creștin ce să creadă. Epistolele Generale asigură un material pentru auto-examinare.

“Dacă ești salvat și o știi, atunci viața ta o va arăta cu siguranță” este mai mult decât doar un refren pentru copii. Este un adevăr biblic—un adevăr accentuat în Epistolele Generale.

Iacov

Epistolele Generale încep cu cartea Iacov ce conține 108 versete și 2309 cuvinte. În epistolele Pauline suntem învățați că cel drept va trăi prin credință. Iacov este o carte a credinței în care este explicată viața de credință.

Contrar multor opinii, această carte nu învață salvarea prin fapte. Mai degrabă, ea expune prostia gândirii că cineva poate convinge pe altul că posedă salvarea fără fapte bune ca și dozezi susținătoare.

Cartea Iacov învață că dacă o persoană are credință, aceasta ar trebui să fie evidentă. Noi putem spune că suntem salvați, putem simți că suntem salvați, putem să îi convingem pe alții că suntem salvați, putem găsi și un slujitor al Domnului care să ne spună că suntem salvați—DAR să nu fie nici o dovadă în viețile noastre? Iacov spune: nu-mi zice, ci ARATĂ-MI.

Primul capitol din Iacov explică adevărata natură a ispitei, adevărata sursă de înțelepciune și daruri și felul adevăratei religii. Poate fi schițată în felul următor:

- Încercarea credinței (vv. 1-4).
- Exersarea credinței (vv. 5-8).
- Prioritatea credinței (vv. 9-12).
- Testarea credinței (vv. 13-17).
- Dovada credinței (vv.18-27).

Acestea sunt două binecuvântări din acest capitol:

1. Binecuvântat este omul care îndură ispita (v.12).

2. Cei care fac lucrarea sunt binecuvântați în faptele lor (v.25).

Există trei semne ale celor care spun că sunt salvați dar care nu sunt împlinitori ai cuvântului:

1. Ei sunt auto-înșelați și cred în mod onest că fac ceea ce e bine (v.22).
2. Ei sunt auto-obișnuiți, fiind obișnuiți cu starea lor spirituală jalnică și mulțumiți cu ea (v. 24).
3. Ei sunt auto-satisfăcuți și nu-și vor schimba căile nici chiar când sunt confrunțați cu adevărata lor stare (v.25).

Iacov ne învață că cel care crede cu adevărat cuvântul va face fapte bune. Observați acțiunea ce o implică a crede cuvântul:

- Împlinitori ai cuvântului (v.22).
- Împlinitor al cuvântului (v.23).
- Împlinitor al lucrării (v.25).

Capitolul 2 este deseori o problemă controversată dar numai pentru aceia care eșuează să îl citească în contextul întreg.

În versetele 1-13 adevărata credință îi vede pe toți tratați în același fel indiferent de partea lor în viață. Credința falsă se uită la factorii externi, devine judecătoare și pune pe o persoană mai presus de alta.

Versetele 14-26 sunt mânia multor creștini care cred Biblia. Aceasta n-ar trebui să fie așa. Prea mulți fundamentalști merg atât de departe în a ține sus doctrina salvării prin har, încât ei sunt incapabili să mânuiască în mod corect vreun pasaj din scriptură care pare să învețe altceva.

Aceste versete nu sunt un plan al salvării. Cineva nu face fapte bune pentru a obține viața eternă. Mai degrabă, pasajul acesta este un punct în care cineva se poate auto-examina să vadă dacă este sau nu în credință.

Pasajul este un avertisment pentru aceia care spun că sunt salvați fără să fie salvați:

- Argumentul: *Dacă un om SPUNE că are credință* (v.14).
- Ilustrația: Manifestă el dragostea lui Dumnezeu față de alții (vv. 15-16)?
- Concluzia: Asemenea credință e moartă (v.17).
- Argumentul: *Un om poate SPUNE* (v. 18).
- Ilustrația: Simplul consimțământ intelectual față de fapte nu este îndeajuns (v.19).
- Concluzia: O asemenea credință este moartă (v.20).

Dracii cred! Fiecare din cei care au vorbit în Noul Testament au recunoscut verbal că Isus Cristos era Cel care pretindea că este. Cunoștința lor despre asta și mărturia lor despre asta nu era un semn al unei credințe salvatoare.

Scriitorul ne dă apoi caracterul adevăratei credințe salvatoare. Avraam a fost justificat (declarat drept) când el l-a crezut pe Dumnezeu și dreptatea lui Dumnezeu i-a fost imputată lui. Aceasta este expusă în pasajul despre salvare din Romani 4:1-5. Avraam a primit această dreptate imputată din Geneza 15:6.

Cum putem noi să fim siguri că Avraam l-a crezut pe Dumnezeu? Fiindcă în Geneza 22 el și-a arătat credința prin a-l oferi pe Isaac (fapte)!

Avraam a fost justificat în Geneza 15 atunci când el a crezut. Justificarea lui a fost DOVEDITĂ prin lucrările lui. El nu a făcut doar o mărturisire sau confesare ci a avut o posesiune a credinței salvatoare care a PRODUS fapte bune în viața lui.

Mulți, căutând să exagereze distincția dintre Iacov și Paul, se focalizează pe referirile frecvente ale lui Paul la credință și la accentuarea pe lucrări a lui Iacov. Totuși Paul vorbește despre “bogați în lucrări” (1 Timotei 6:18) în timp ce Iacov vorbește despre “bogați în credință” (2:5).

În capitolul 3 vedem că adevărata credință controlează limba—credința falsă nu poate să o facă. Sunt patru modalități prin care limba poate băga pe cineva în bucluc:

1. Predând (v.1).
2. Ofensând (v.2).
3. Ghidând și controlând (vv. 3-4).
4. Fălindu-se (v.5).

În versetele 9-12 ni se reamintește că nu există duplicitate în natură. Un om salvat, oricum ar fi, este supranatural—el are două naturi în conflict.

Restul capitolului arată cum se folosește limba în mod corect. Cineva poate să predea cuvântul lui Dumnezeu și să îl aplice numai la lucrurile carnale. Cuvântul poate fi declarat într-un mod încât să nu-i zidească pe ascultători în lucrurile spirituale. Îngerii de lumină predică pentru a stimula sentimentele și simțurile (v.15).

Cineva poate preda cuvântul ca și un supraveghetor, ca și unul care dezbate, ca și un domn ce dorește să-și încarce ascultătorii cu poveri grele. Și asta este ceva fals (v. 16).

Impactul cuvintelor unui învățător este legat în mod direct de gradul în care el reflectă prin vorbirea lui, caracterul lui Isus Cristos. (vv. 17-18).

Capitolul 4 este ușor de schițat. Absența credinței (vv. 1-5) are ca urmări:

- Război (v.1).
- Nesatisfacere (v.2).
- Poftă (v.3).
- Secularism (v.4).
- Invidie (v.5).

Supunerea credinței (vv. 6-10) are ca urmări:

- Dare de har (v.6).
- Oponerea față de un dușman (v.7).
- Apropiere de Dumnezeu (v.8).
- Curățire și puritate (v.8).
- Solemnitate (v.9).
- Renunțarea la sine (v.10).
- Restaurare (v.10).

Contrazicerea credinței (vv. 11-12) este vizibilă prin:

- Critică rea (v.11).
- Evaluare improprie (v.11).
- Aroganță dizgrațioasă (v.12).

Bazele credinței (vv. 13-17) sunt văzute ca:

- Presupunere evitată (vv. 13-14).
- Încredere și obediență (vv. 15-17).

În capitolul 5 credința este pusă într-un loc greșit—încrederea este în bogăție (vv. 1-6):

- Vaiurile bogățiilor (v.1).
- Corupția și distrugerea bogățiilor (v.2).
- Coroziunea și otrava bogățiilor (v.3).
- Strigătul lucrătorului împovărat (v.4).
- Condamnarea omului bogat (v.5).
- Opresarea celui drept (v.6).

Răbdarea credinței (vv. 7-12) are trei exemple:

1. Exemplul soțului (v.7).
2. Exemplul profeților (v.10).
3. Exemplul lui Iov (v.11).

Trei lucruri sunt sigure:

1. Întoarcerea Domnului (vv. 7-8).
2. Că judecățile Lui sunt drepte (v.9).
3. Că sfârșitul Lui e mai bun (vv. 10-11).

Adevărata credință este descoperită prin folosirea corectă a limbii (vv. 12-16):

- Să nu juri (v.12).
- Să te rogi (vv. 13, 17-18).
- Să cânti (v.13).
- Să chemi (v.14).
- Să mărtursești (v.16).
- Să convertești (vv. 19-20).

Este remarcabil de câte ori Iacov, face aluzie sau reflectă cuvintele Domnului Isus Cristos. Cuvintele Salvatorului sunt folosite de patrusprezece ori:

1. 1:4 Din Matei 5:48
2. 1:5 Din Matei 7:7
3. 1:6 Din Marcu 11:23
4. 1:22 Din Matei 7:24-26
5. 1:25 Din Ioan 13:17
6. 2:5 Din Luca 6:20
7. 2:13 Din Matei 6:14-15
8. 3:12 Din Matei 7: 16-20
9. 4:8-9 Din Luca 6:24-25
10. 4:10 Din Matei 23:12
11. 4:11-12 Din Matei 7:1
12. 5:1 Din Luca 6:24

13. 5:9 Din Matei 24:33

14. 5:12 Din Matei 5:34-37

În ciuda tuturor acestor referiri la cuvintele Domnului, este interesant că Iacov Îl menționează pe Dumnezeu de șaptesprezece ori și pe Isus numai de două ori.

Ilie era un om cu aceleasi sentimente ca noi; si s-a rugat insistent sa nu ploaie (5:17a). Aceasta este jumătatea de verset preferată de mine din cartea Iacov. Câtă alinare mi-au adus aceste cuvinte de-alungul anilor! Dorința inimii mele este să fiu tot ceea ce Domnul vrea ca eu să fiu pentru onoarea și gloria Lui. Și totuși de câte ori mă găsesc căzînd atât de departe de semn. În vremuri de încercare și testare, eu eșuez. În diverse situații ce apar, mă văd prea des cum răspund sau reacționez în carne.

Este foarte descurajator să vezi câte de pământești suntem noi cu adevărat. Noi ne dorim adesea să fim ca marii oameni ai credinței din Biblie. Când ne gândim la Ilie ne gândim la curaj și tărie, la controlul și puterea lui Dumnezeu. Ne gândim la bătălia de pe muntele Carmel, la miracolele și înălțarea la cer în carul de foc.

Dar uitați-vă din nou cum el fuge fiindu-i frică, așa cum e copleșit de oboseală, cum disperă în peșteră și cum îi cere lui Dumnezeu să-i ia viața. Cât de tragice pot părea aceste scene, ele sunt o sursă de mare alinare pentru copiii lui Dumnezeu.

Noi suntem ca Ilie. Sau mai bine spus, Ilie era ca și noi. Personajele proeminente din cuvântul lui Dumnezeu nu erau superoameni. Dacă erau puțin mai presus decât cei obișnuiți erau doar pentru că s-au predat pe ei înșiși mai deplin în con-

trolul Domnului. În afara lucrării lui Dumnezeu din viețile lor, ei erau oameni obișnuiți.

Trec uneori prin viețile noastre îndoiala, frica, mânia, nerăbdarea și îngrijorarea? Putem găsi un personaj biblic ce a fost necăjit de toate acestea.

Nici unul dintre oamenii din Biblie nu erau grozavi în și de la ei înșiși. Singura lor măreție a venit prin predarea lor sub controlul Domnului. Când vedem viețile lor în controlul lui Dumnezeu, ei erau la fel de măreți ca oricine altcineva care a trăit vreodată. Când îi vedem pe ei preluându-și singuri controlul, chiar și pentru cea mai scurtă durată, îi găsim la fel de slabi și de compătimit ca și cei mai răi dintre oameni.

Încurajați-vă preaiubiților, nu pune la socoteală pentru măreție ceea ce suntem noi prin natura noastră, ci ceea ce îi permitem lui Dumnezeu să facă din noi.

1 PETRU

Prima epistolă scrisă de Petru reverberează tema de ansamblu a Epistolelor Generale. Este o provocare să supui testului mărturisirea de credință a cuiva. În acest caz, testul este însuși felul în care cineva răspunde la suferință. În cinci capitole scurte, 105 versete și 2482 de cuvinte, această carte vorbește despre suferință de șaptesprezece ori.

Introducerea este dată în 1:1-5. Această scrisoare este adresată celor ce au:

- Ascultat evanghelia.
- Fost despărțiți de păcatul lor prin Duhul Sfânt.
- Fost stropiți de sângele lui Isus Cristos.
- Fost cumpărați de Cristos.
- Pus speranța lor pentru înviere în baza Lui.
- O moștenire în cer rezervată pentru ei.
- Fost păstrați prin puterea lui Dumnezeu și nu prin propriile lor fapte.

Cei care nu acceptă această epistolă ca fiind aplicabilă sfinților erei bisericii, nu au citit cu atenție versetele. Numai o pânză de musculițe ar putea găsi vreun conflict între afirmațiile versetelor 1-5 și doctrinele salvării înregistrate de către Paul.

Cartea este sumarizată în 1:6-9. Ni se spune că adevăratul credincios are o inimă care se bucură chiar și în greutăți și că încercările temporale sunt pentru a ne dovedi credința. Dum-

nezeu ne arată că atunci când se vor sfârși toate încercările, noi avem salvarea pentru sufletele noastre. Acest adevăr prețios este de o mare valoare, de vreme ce el ne însoțește prin toate greutățile.

Însemnătatea salvării este expusă în 1: 10:25. În această parte învățăm mai întâi că salvarea Noului Testament a fost scrisă de autorii Vechiului Testament, dar că Dumnezeu nu a vrut să le reveleze adevărata natură a scrierilor lor (vv. 10-12). Această salvare a fost cumpărată pentru noi cu sângele lui Isus Cristos (v. 19). Noi primim salvarea crezând că Dumnezeu s-a atins de învierea lui Cristos (v.21) așa cum este înregistrat în cuvântul lui Dumnezeu (vv. 23,25).

Semnele noului-născut sunt detaliate în 2:1-10. Când cineva a primit cu adevărat salvarea lui Dumnezeu, atunci acolo va fi:

- O întoarcere hotărâtă de la păcatele vieții celei vechi (v.1).
- O foame continuă pentru cuvântul lui Dumnezeu (v.2).
- O viață oferită lui Isus Cristos (vv. 3-4).

Unui asemenea nou-născut îi vor fi date:

- Un loc în casa lui Dumnezeu (v.5).
- O numire în preoția Noului Testament (v.5).
- Un loc în familia (generația) lui Dumnezeu (v.9).
- O nouă naționalitate (vv. 9-10).

Despre costul unei conduite corecte se discută în 2:11-25. În aceste versete credinciosul este îndemnat să umble onest și drept, și să îi trateze pe toți oamenii cu bunătate, onoare și respect. Creștinul este avertizat că aceasta nu îi va garanta si-

garanța, ci datorită stricăciunii oamenilor îl poate face chiar obiectul urii și abuzului. În cazul în care se va întâmpla asta, credinciosul este îndemnat să calce pe urmele lui Isus și să îndure cu har o asemenea suferință.

A suferi pentru motivele corecte este tema versetelor 3:1-22. Acest capitol începe cu o femeie care trebuie să sufere pentru că soțul ei este neobedient cuvântului lui Dumnezeu. Apoi avertizează că a-L urma pe Cristos poate duce la a fi rănit de cuvântul altora.

Schingiuirea limbii este evidentă de-alungul capitolului. Copilul lui Dumnezeu va fi confruntat cu folosirea zeflemitoare a limbii pentru rău, acuzațiile false și altele asemenea lor.

Creștinul ar trebui să răspundă cu un spirit liniștit (v.4), cuvinte respectuoase (v.6), politete (v.8), binecuvântări (v.9), răspunsuri blânde (v.15) și rugăciune (v.12).

Ca și în capitolul 2, Domnul Însuși este exemplul nostru. În versetele 18-22 ni se arată adâncimea suferințelor pe care El le-a suportat de dragul nostru.

Mentalitatea suferinței este expusă în 4:1-19. Acest capitol este pentru oricine are un trup bolnav sau oricine e preocupat de cineva drag într-o astfel de stare. Aceste versete vor avea un înțeles special pentru cei ce-L slujesc pe Dumnezeu în teritorii periculoase, unde dușmanii crucii sunt destul de îndrăzneți.

Capitolul începe cu motivul pentru care Dumnezeu permite suferința în viața sfinților Săi. În versetele 1-7 învățăm că suferința în carne, nu îl va îndepărta, pe adevăratul credincios, de Dumnezeu ci de păcat. Dificultățile în carne îl aduc pe copilul lui Dumnezeu mai aproape ca niciodată de Tatăl.

În a doua parte a capitolului ni se spune că dacă suferințele noastre sunt pentru dreptate, atunci noi:

- Nu suntem singuri: așa sunt aleșii lui Dumnezeu (v.12).

- Trebuie să ne bucurăm: asta fiind dovada că suntem una cu Cristos (v.13).
- Trebuie să fim bucuroși: căci îndurarea noastră cu răbdare a suferinței pe nedrept îi aduce glorie Tatălui (v.14).

1 Petru este pe drept numită Iov-ul Noului Testament. Principiile din versetele 12-19 pot fi înțelese numai în lumina cărții Iov.

Oamenii drepecți vor suferi de mâna oamenilor răi atât timp cât va mai fi lumea asta rea. Dumnezeu permite acest rău cu scopul de a-Și purifica și a-Și întări sfinții prin a-i aduce la abandonarea încrederii de sine, astfel aducându-le inima într-o stare în care să-I glorifice numele Lui. Dumnezeu este glorificat atunci când Satan și toată oastea răului privesc cum o persoană ar suferi mai degrabă tot felul de răutăți în carne, decât să se dezică de Domnul Dumnezeu sau să nu îi ascute cuvintele. Reacția noastră corectă la suferință, este cea mai puternică mărturie a bunătății lui Cristos și a harului lui Dumnezeu.

Concluzia fericită a problemei este dată în 5:1-14. Dumnezeu va da har celui încercat (v.5), îl va înălța atunci când suferința lui nedreaptă se va fi sfârșit (v.6) și va purta povara credinciosului (v.7).

Tema cărții este reinițiată în versetele 8-10: Fiți treji, fiți vigilenți; pentru că adversarul vostru diavolul, ca un leu care rage, umblă împrejur căutând pe cine să devoreze; Căruia să îi rezistați tari în credință, știind că aceleași suferințe sunt împlinite în frații voștri care sunt în lume. Dar Dumnezeuul întregului har, care ne-a chemat la a sa eternă glorie prin Cristos Isus, după ce ați suferit puțin timp, va face perfecți, neclintiți, întăriți, fundamentați.

Pe lângă suferință, un cuvânt cheie în 1 Petru este “prețios”:

- Încercarea credinței noastre este mai prețioasă decât aurul (1:7).
- Sângele lui Cristos este prețios (1:19).
- Piatra vie este prețioasă (2:4).
- Piatra unghiulară a fundației este prețioasă (2:6).
- Pentru credincios, Cristos este prețios (2:7).

Această scrisoare ce poartă numele apostolului Petru, ar trebui să nimicească pentru totdeauna erezia că acest discipol era piatra pe care Isus și-a clădit biserica. Petru se referă la Domnul Isus Cristos ca și la piatra sau stâncă de cinci ori în această epistolă:

1. *Ca la o piatră vie* (2:4).
2. *O piatră unghiulară a fundației* (2:6).
3. *Piatra pe care constructorii au respins-o* (2:7).
4. *O piatră de cădere* (2:8).
5. *O stâncă de poticnire* (2:8).

Sunt câteva porțiuni din cuvânt care par să apară din nou și din nou în predicarea și consilierea mea. Una din ele este 2:21-23: *Fiindcă pentru aceasta ați fost chemați, pentru că și Cristos a suferit pentru noi, lăsându-ne nouă un exemplu, ca să urmați pașii lui. Care păcat nu a făcut, nici nu a fost găsită viclenie în gura lui, Care, când a fost defăimat, nu a defăimat în schimb;*

când a suferit, nu a amenințat; ci s-a încredințat aceluia ce judecă cu dreptate.

În aceste versete Domnul Isus Cristos ne arată cum să ne raportăm la maltratare. Întreaga epistolă tratează suferința celui drept. Noi nu învățăm numai că vom suferi și de ce, ci și cum să suferim într-un mod acceptabil în fața lui Dumnezeu. Observați în versetul 23 că Isus nu a intrat niciodată într-un schimb de strigăte cu cei ce strigau la El. El nu a justificat niciodată folosirea vorbirii rele sau profane unii față de alții, prin faptul că ei l-au vorbit astfel. El nu a tratat greșit niciodată pe cineva folosind scuza: “Ei au început-o”. Dacă am putea să ne amintim acest gând că nu sunt responsabil de cum te porți tu, ci eu sunt responsabil pentru felul în care mă port eu, atunci am fi mult mai mult asemenea lui Cristos în reacția noastră față de rău.

Observați că El nu l-a încredințat pe ofensator Tatălui Său, ci s-a încredințat pe Sine Celui care judecă drept. Dacă noi am învăța, la fel ca și David cu Șimei, că acei care blestemă, își bat joc și înjură sub voia permisivă a lui Dumnezeu, atunci noi am accepta altfel maltratarea. Domnul permite adesea ca oamenii să ne abuzeze ca noi să putem fi aduși într-o părtășie mai intimă cu suferințele lui Cristos, astfel ca puterea învierii Lui să se odihnească asupra noastră într-o mai mare măsură.

2 Petru

Între cele două epistole ale lui Petru, tonul și accentul sunt diferite în mod incontestabil. În prima, el a scris ca un apostol și și-a folosit poziția dată de Dumnezeu pentru a adăuga crezare chemării lui de a suferi binevoitor. În a doua, el este Simon Petru, arătând două naturi. El este și servitor și apostol. Acest fel de auto-prezentare este cel mai semnificativ.

În 2 Petru accentul nu se pune pe suferințele celui drept ci mai degrabă pe învățătura falsă și învățătorii falși care i-ar distruge pe oamenii lui Dumnezeu. Astfel, el s-a raportat la credincioșii reamindu-și lui și cititorilor lui că el era posedat de două naturi. El era preocupat de frații lui, fiindcă a înțeles cât de ușor poate fi cineva condus pe o cale greșită. Și el a fost cândva atras în greșeală și a trebuit să fie muștrat de fratele său, Paul (Galateni 2:11-14).

Petru a mai declarat că pe lângă deținerea unei poziții de apostol, el a mai și trăit o viață de servire pentru Domnul. Astfel, muștrările din această epistolă trebuie să fie ascultate, și avertismentele trebuie acceptate fiindcă acestea vin de la unul care a învățat să practice ceea ce predica.

Mai sunt și alte contraste uimitoare între cele două epistole ale lui Petru:

- 1 Petru folosește titlul Salvatorului ce a suferit, “Cristos” și a accentuat suferințele Lui.
- 2 Petru folosește titlul Conducătorului ce va veni, “Domnul” și scoate în relief gloria ce va urma.

- 1 Petru este o carte de consolare, încurajându-i pe oamenii Domnului să aibă speranță și curaj în fața încercărilor dureroase.
- 2 Petru este o carte de avertizare, implorându-i pe oamenii Domnului să aibă cunoaștere prin care să combată greșeala.

În cele 61 de versete și 1559 de cuvinte din 2 Petru, punctul cheie este cunoașterea:

- Cunoașterea lui Dumnezeu (1:2).
- Cunoașterea Celui care ne-a chemat (1:3).
- Adăugați cunoașterea la virtute (1:5).
- Cunoașterea Domnului nostru (1:8).
- Deși voi îi cunoașteți (1:12).
- Știind că în curând eu trebuie (1:14).
- Noi v-am făcut cunoscut (1:16).
- Știind mai întâi aceasta (1:20).
- Domnul știe cum (2:9).
- Prin cunoașterea Domnului (2:20).
- Știind mai întâi aceasta (3:3).
- Căutând ca voi să știți aceste lucruri (3:17).
- Creșteți în har și în cunoaștere (3:18).

Versetul cheie este 3:17: *De aceea, voi, preaiubiților, văzând că știți dinainte aceste lucruri, păziți-vă, ca nu cumva fiind ademeniți*

cu rătăcirea celor nelegiuiți, să cădeți din statornicia voastră. Noi învățăm de aici că cineva va fi păzit de greșeală prin cunoaștere, doar dacă aceasta este aplicată în mod diligent.

Introducere (1:1-2) arată că această epistolă aparține credinciosului din era bisericii și nu trebuie să fie atașată unei alte dispensații. Celor cărora de adresa Petru au fost salvați prin aceeași credință în care stătea și el.

Primul pas pentru a obține adevărata cunoaștere este să înțelegi că învățarea se face progresiv. Noi nu învățăm totul dintr-odată, nici măcar în tărâmul spiritual. Noi trebuie să adăugăm câte o virtute dobândită, una după alta până când devenim creștini maturi. Observați din aceste versete faptul că, credincioșia cuiva este în corelație directă cu asemănarea lui cu Cristos.

Ascultând îndemnurile din (1:10-15) va:

- Feri pe cineva de la cădere.
- Întemeia pe cineva în adevărul prezent.
- Da cuiva o moștenire abundentă în împărăția ce va veni.

Acestea au fost puse în scris și păstrate în canonul scripturii pentru a fi amintite după plecarea apostolilor.

Apoi vine problema autorității în viața credinciosului (1:16-21). Noi nu urmăm poveștile sau religiile inventate ale falsificatorilor ci ne odihnim pe mărturia oculară a propriilor apostoli ai Domnului. Dincolo de mărturia lor, avem cuvintele pe care Dumnezeu Însuși le-a vorbit lor, în mod auzibil din ceruri. Mult deasupra acestora, noi totuși avem o mai mare autoritate—scripturile scrise. (vedeți comentarii extinse, pagina 183, în 1:19).

Intră învățătorii falși (2:1-2): Ereziile lor îi blestemă pe auditorii lor și îi distrug pe ei înșiși. Nu numai învățăturile lor sunt perverse, ci și ei sunt stricați în trăirea lor. Cuvântul “ruinatoare” (v.2) înseamnă: a avea calitatea de a ucide, distruge și răni.

Sfârșitul acestor învățători falși este descris în continuare (2:3-9). Îngerii căzuți, lumea înneacă din zilele lui Noe și ploaia de foc peste cetățile câmpiei, sunt toate exemple ale distrugerii sigure ai acestor slujitori falși.

Scăparea celor neclătinați de acești oameni stricați, este arătată și ea în acest pasaj. Nu toți îngerii au căzut în rebeliunea lui Satan; Noe și familia lui au supraviețuit potopului; chiar și sârmanul Lot a fost eliberat din Sodoma.

Caracterul personal al acestor învățători falși este descris în 2:10-16. Acești răi sunt carnali, necurați, rebeli, aroganți, animale, destrăbalați, iubitori de plăceri, poftitori și invidioși. Ceea ce crede un om, în mod sigur îi va afecta modul în care trăiește.

Dumnezeu a spus că un asemenea om va fi pedepsit (v.9), va pieri complet (v.12), vor fi răsplătiți pentru stricăciunea lor (v.13), sunt blestemați (v.14) și vor fi distruși (v.12).

În 2:17-22 suntem învățați că adevărata libertate eliberează pe cineva de păcat. Acești oameni promit eliberare spirituală, însă ei înșiși sunt sclavii poftelor lor.

Capitolul 3 este unul dintre cele mai uimitoare discursuri, ce se găsesc în cuvântul lui Dumnezeu, despre timpurile din urmă.

Ultimile zile vor fi caracterizate prin așa-numiții intelectuali care ridiculizează pe față Creștinismul Biblic (v.3), râzând de doctrina celei de-a doua veniri a lui Cristos (v. 4a) și ignorând adevărata istorie geologică a planetei (v. 5a).

Dumnezeu avertizează că la fel de sigur cum a înecat totul sub cel de-al treilea cer, la rebeliunea lui Satan (vv. 5b-6) este și faptul că El va trimite din nou o mare judecată distrugătoare. Renovarea pământului ce va veni, prin foc, este expusă în termeni foarte clari în vv. 7-12.

Vedem că numai bunătatea-iubitoare și mila lui Dumnezeu a reținut această mare judecată, dar că este sigură și că va veni cu siguranță. În vederea acestei mărețe mâinii a lui Dumnezeu împotriva păcatului, noi suntem îndemnați să trăim vieți sfinte și să fim în pregătire permanentă pentru venirea Domnului.

De ce trebuie un creștin să crească în har? De ce trebuie un creștin să fie “îngust la minte” și “dogmatic” în respingerea tuturor învățăturilor și a tuturor învățătorilor care sunt falși? *Fiindcă celui ce îi lipsesc acestea este orb, și nu poate vedea departe, și a uitat purificarea de vechile lui păcate. (1:9). Și a scăpat pe dreptul Lot, chinuit în comportarea lascivă a celor stricați, (Fiindcă acel bărbat drept locuind printre ei, prin vedere și auzire, și-a chinuit zi de zi sufletul lui drept cu faptele lor nelegiuite) (2:7-8). Căci dacă scăpând de contaminările lumii prin cunoașterea Domnului și Salvatorului Isus Cristos, sunt din nou ademeniți în acestea și învinși, starea lor ultimă este mai rea decât prima. Fiindcă ar fi fost mai bine pentru ei să nu fi cunoscut calea dreptății, decât, după ce au cunoscut-o, să se întoarcă, ieșind din sfânta poruncă dată lor. (2:20-21). De aceea, voi, preaiubiților, văzând că știți dinainte aceste lucruri, păziți-vă, ca nu cumva fiind ademeniți cu rătăcirea celor nelegiuți, să cădeți din statornicia voastră. (3:17).*

Petru a fost salvat etern, dar Simon nu. Omul din interior este reînnoit în fiecare zi dar omul din exterior se trece zilnic. Noi suntem avertizați în aceste versete că a trăi după carne este a umbla după dezastrul în viața aceasta.

Doar un cuvânt despre asemănarea izbitoare dintre 2 Petru capitolul 2 și Iuda. Decât să credem că unul a copiat după celălalt, noi susținem punctul de vedere că Duhul Sfânt a vrut atât de esențial ca un avertisment să fie întemeiat pe gura a doi martori (Deuteronom 19:15; Matei 18:16).

Versetul meu favorit din 2 Petru este o altă afirmație clasică despre ea însăși, Biblia: *Și avem un mai sigur cuvânt al profeției; căruia bine faceți că îi dați atenție, ca unei lumini ce strălucește în-tr-un loc întunecat, până ce răsăritul zilei și steaua dimineții se ridică în inimile voastre (1:19).*

Toate mulțimile pământului sunt religioase. Credințele abundă și sunt la fel de variate ca și oamenii ce le dețin. Multe povești incredibile despre invențiile umane au fost făcute obiectele credințelor a milioane de oameni. Ni se spune în acest verset că, credința noastră are o fundație sigură. Încrederea noastră este pusă în mărturia înregistrată a oamenilor care au fost martori oculari ai lucrării glorioase a Fiului lui Dumnezeu (1:16).

Mai învățăm din aceste remarci că acești oameni erau ghidați de Duhul Sfânt, astfel ca înregistrarea la care ei s-au dedicat să o scrie, să conțină exact cuvintele pe care Dumnezeu le vroia păstrate. Lor nu li s-a permis să își adauge sentimentele lor, impresiile sau opiniile, cuvintelor pe care Domnul le-a dat lor ca să le înregistreze.

Acești martori oculari au avut imensul privilegiu de a fi pe muntele transfigurării atunci când Domnul Isus Cristos s-a manifestat în toată gloria și splendoarea lui eternă. Pe lângă asta, pe când erau ei pe acest munte, Dumnezeu Tatăl a vorbit din ceruri cu o voce auzibilă.

Gândiți-vă la asta! Acești simpli oameni muritori, în mijlocul celor mai remarcabile experiențe a vieților lor, chiar L-au auzit pe Dumnezeu Cel Atotputernic vorbind din ceruri. Mulți creștini ar socoti o asemenea experiență ca și punctul maxim al vieții lor.

DAR noi avem UN MAI SIGUR CUVÂNT AL PROFETIEI. Ni se spune în versetul 19-20 că acest cuvânt mai sigur este scriptura. Cât de incredibil poate părea, noi ne putem pune mai multă încredere în cuvântul scris al lui Dumnezeu decât ne-am putea pune în auzirea vocii lui Dumnezeu vorbind din ceruri.

Lăsați-i pe oamenii carnali să caute senzații religioase. Ei nu vor găsi niciodată pe cineva să se potrivească lui Petru în compania lui Isus pe sfântul munte. În timp ce ei fac asta, haideți să ne bucurăm noi în ceva mai sigur și splendid: Biblia.

Să nu subestimați niciodată puterea și importanța cuvântului scris al lui Dumnezeu!

1 Ioan

Această epistolă de 105 versete și 2523 de cuvinte este atât de deschisă și de revendicativă încât mulți creștini nu știu ce să facă cu ea. Unii caută să examineze viețile altora în lumina afirmațiilor ei revendicative privind viața eternă și pe parcurs devin judecătorii hidoși ai fraților lor.

Alții își închină fiecare gând și acțiune în fața punctelor ei de control și cad atât de adânc în “mlaștina descurajării” încât nu pot fi scăpați.

Totuși, alții găsesc că 1 Ioan stabilește un standard de sfințenie atât de ridicat încât ei o atribuie unei alte ere dispensaționale deoarece nu sunt dornici să trăiască la nivelul perceptorilor sale.

Toate aceste probleme ar fi putut fi evitate dacă epistola ar fi fost văzută pe de-antregul. Așa cum am văzut adesea, a separa versetele de contextul întreg al oricărei cărți a Bibliei, va face pe cineva incapabil să înțeleagă întreaga carte.

În această epistolă, Duhul Sfânt l-a pus pe Ioan să înregistreze un document unic. În această scrisoare îl vedem pe cel salvat, credinciosul născut din nou, așa cum îl vede Dumnezeu pe acel individ.

Aici nu este sfântul ce se examinează pe el însuși. Acesta nu este copilul lui Dumnezeu așa cum este el văzut de un frate sau de o soră în Cristos. Aici nu este un creștin ce este cântărit de un vecin pierdut. Dacă cineva citește 1 Ioan din punctul de vedere: “Eu sunt salvat prin harul lui Dumnezeu și așa mă vede Dumnezeu”, cartea devine destul de clară.

De exemplu, cineva nu poate reconcilia 1 Ioan 3:8-9 cu Romani capitolul 7 decât dacă este înțeleasă tema fiecărei epistole. În Romani îl avem pe creștin văzut pe dinafară, de el însuși sau de către alt om. El trebuie să recunoască sincer că este legat de un trup cu o carne păcătoasă. Dar în 1 Ioan, Dumnezeu nu-l vede pe omul dinafară ci pe omul dinlăuntru căruia El i-a dat o naștere din nou. În vreme ce omul dinafară, născut din Adam, nu poate face ceea ce este drept (Romani 7:15-24), omul dinlăuntru, născut din Dumnezeu, nu poate comite păcat.

A citi 1 Ioan în această lumină va face epistola destul de clară.

Acestea fiind spuse, n-ar trebui să neglijam natura foarte practică a cărții. Tema ei este părtășia și scriitorul este foarte empatic vorbind despre ceea ce ar trebui să facem. Sunt cinci motive pentru scrierea cărții 1 Ioan:

1. Ca să putem avea părtășie: Părtășia noastră este cu Tatăl și cu Fiul Său Isus Cristos: *Ce am văzut și am auzit vă anunțăm, pentru ca și voi să aveți părtășie cu noi, și părtășia noastră este în adevăr cu Tatăl și cu Fiul său Isus Cristos (1:3).*
2. Ca bucuria noastră să fie deplină: *Și vă scriem acestea ca bucuria voastră să fie deplină (1:4).*
3. Ca să nu păcătuim: *Copilașii mei, acestea vi le scriu, ca să nu păcătuiți. Și dacă cineva păcătuiește, avem un mijlocitor lângă Tatăl, pe Isus Cristos cel drept (2:1).*
4. Ca să fim conștienți de cei amăgitori: *V-am scris acestea referitor la cei ce vă amăgesc (2:26).*
5. Ca noi să știm că avem viață eternă: *V-am scris aceste lucruri vouă care credeți în numele Fiului lui Dumne-*

zeu; pentru ca voi să știți că aveți viață eternă, și să credeți în numele Fiului lui Dumnezeu (5:13).

În primele două capitole ale acestei epistole sunt șase puncte pentru auto-examinare. Fiecare începe cu “dacă spunem” sau “cel care spune”:

1. Un om nu trebuie doar să mărturisească că este în lumină ci trebuie să și umble în lumină (1:6).
2. Un om trebuie să fie onest cu privire la adevărata natură a păcatului (1:8).
3. Un om trebuie să dea față cu realitatea unui trecut pătat de păcat (1:10).
4. Un om trebuie să dovedească o relație cu Dumnezeu ca și Tată prin obediența față de poruncile lui (2:4).
5. Un om trebuie să fie asemeni lui Cristos în umblarea lui de zi cu zi (2:6).
6. Un om trebuie să aibă o dragoste veritabilă pentru frați (2:9).

Acestea fac destul de clar faptul că o simplă mărturisire de credință sau simple răspunsuri potrivite la întrebări doctrinare, nu sunt o dovadă a salvării. Atunci când cineva a primit viața eternă, aceste calități se vor manifesta în el.

- Noi știm că vom fi ca Cristos la venirea Lui (3:2).
- Noi știm că El a fost arătat ca să ne ia păcatele (3:5).
- Noi știm că am trecut de la moarte la viață (3:14).
- Noi știm că nici un ucigaș nu are viață eternă (3:15).

- Noi știm că suntem din adevăr (3:19).
- Noi știm că El trăiește în noi (3:24).

Dumnezeu nu ne-a lăsat să ne întrebăm sau să avem îndoieli despre adevărata natură a relației noastre cu El. O cunoaștere a cuvântului aduce cu ea o cunoaștere a unirii noastre cu Dumnezeu sau a lipsei acesteia.

Capitolul 4 este împărțit în secțiuni “preaiubite” la versetele 1, 7 și 11. În primul dintre acestea, suntem avertizați despre duhul greșelii. În cel de-al doilea, suntem avertizați despre lipsa adevăratei dragoste creștine. În cel de-al treilea, suntem avertizați despre a gândi că suntem într-o relație bună cu Dumnezeu, când de fapt nu suntem într-o relație bună cu frații și surorile noastre în Cristos.

1 Ioan 3:20 trebuia să fie versetul meu favorit din această epistolă : *Pentru că, dacă inima noastră ne condamnă, Dumnezeu este mai mare decât inima noastră și cunoaște toate lucrurile.*

De cele mai multe ori copiii lui Dumnezeu nu se simt ca și cum ar fi decât la o distanță de o bătaie a inimii de străzile de aur. Adesea, încercările și poverile vieții nu prea ne fac să ne simțim ca și moștenitori ai tuturor lucrurilor. Acuzațiile aduse de oameni și de diavolul, îl copleșesc până și pe cel mai bun creștin uneori și ne fac să ne întrebăm dacă într-adevăr avem vreo relație cu Dumnezeu. În aceste momente de disperare, în vremuri de dureri și vină auto-inflamată, ne îndoim de totul.

Atunci sfântul încercat trebuie să ia în considerare destul de atent ceea ce a spus Dumnezeu. Nu mai contează o inimă care condamnă. Ce a spus Domnul în cuvântul Lui?

Relația noastră cu Dumnezeu nu depinde de sentimentele schimbătoare ale inimilor noastre sau de pendulul dispozițiilor noastre. Dumnezeu este mai mare decât inima noastră.

Dacă Dumnezeu ne-a declarat iertați prin harul Său, spălați în sângele Lui, sigilați cu Spiritul Său, așezați cu Cristos în locurile cerești și păstrați până în ziua răscumpărării, nu mai contează cum ne SIMȚIM noi. Inima noastră este disperat de rea. Este înșelătoare. S-a înșelat atât de des încât noi nu mai îndrăznim să ne încredem în ea pentru călăuzire.

Așadar, atunci când inima noastră îndrăznește să ne condamne în fața faptelor afirmate în cuvântul lui Dumnezeu, noi putem să ignorăm în siguranță, condamnarea ei nefondată. Dumnezeu este mai mare!

2 Ioan

Aceasta este cea mai scurtă carte din Biblie (13 versete). Numai 3 Ioan conține mai puțin decât cele 303 cuvinte ale ei. Oircum, această scrisoare scurtă este o afirmație puternică a adevărului practic. Această scrisoare a fost adresată unei familii de oameni salvați (v.1) care aveau adevărul trăind în ei (v.2) și a căror salvare era eternă (v.2b). Aici, vedem din nou, la fel ca în fiecare din celelalte epistole generale, o cădere de acord cu doctrinele salvării Noului Testament.

Acești sfinți umblau în obediență față de adevărul lui Dumnezeu (v.4) și căutau să trăiască după porunca cea mare a Domnului nostru (v.5). Versetul 6 prezintă un sumar minunat al întregii învățături biblice despre lege și har. Chiar de la început, toate poruncile lui Dumnezeu au fost împlinite prin dragoste. Dacă un om va umbla în dragoste, acesta va umbla întotdeauna în obediență față de poruncile Domnului.

În acest punct vine un avertisment despre un pericol grav. Acești buni creștini au fost avertizați despre o mare groapă care a prins în cursă pe mulți oameni ai lui Dumnezeu de-a lungul veacurilor.

Mulți înșelători anti-creștini sunt răspândiți prin lume. Ei pot fi identificați prin negarea absolută a dumnezeirii lui Isus Cristos. Unii afirmă că El a fost doar un om și nu Dumnezeu. Alții afirmă că era atât de mult ca Dumnezeu încât cineva poate în siguranță să Îl numească Dumnezeu, deși în esență El era o entitate separată. Sunt și acei care spun că El era Dumnezeu, dar nu același Dumnezeu ca și Tatăl. Totuși, alții spun că Dumnezeu a venit asupra lui Isus la botezul Lui, și L-a părăsit

pe cruce, astfel că El era divin în timp ce preda și făcea miracole, dar era un simplu om când a murit. Toți aceștia sunt înșelători și anticriști.

Isus Cristos este EU SUNT (vezi Ioan), Creatorul (vezi Coloseni), Alfa și Omega (vezi Revelația), Dumnezeu cu noi (vezi Matei), etc. Al doilea capitol din Filipeni face ca un lucru să fie sigur: DUMNEZEU A DEVENIT OM. Isus Cristos nu era un om ce era ca Dumnezeu sau care a devenit Dumnezeu pentru o perioadă sau care a devenit Dumnezeu pentru totdeauna. El a fost întotdeauna Dumnezeu. El a luat asupra Lui forma unui om dar niciodată nu a încetat să fie Dumnezeu. El este Dumnezeu acum, și va fi Dumnezeu pentru eternitate.

Oricine neagă aceasta este un înșelător. Oricine se opune acestui adevăr este un anticrist. Oricine predă altora că Isus Cristos nu este Dumnezeu ieri, azi și pentru totdeauna, este un înșelător. A nega doctrina dumnezeirii lui Cristos înseamnă a-ți mărturisi starea de om pierdut (v.9).

Cei care au negat dumnezeirea lui Cristos au mers din casă-n casă, căutând să aibă intrare pentru a-i convinge pe alții să îl nege pe Domnul (v.10). Credinciosul este avertizat a nu primi astfel de persoane (v.10a) sau a le arăta vreo formă de încurajare sau să îi asiste în vreun fel (v. 10b).

A arăta vreo simpatie sau susținere unor astfel de dușmani ai crucii, înseamnă să îi asिști în munca lor (v.11). Isus a învățat că până și un pahar de apă rece dat unuia din slujitorii Lui, îi va da cuiva o răsplată în ziua judecării. Asta fiindcă orice asistență sau încurajare îl întărește pe cel ce lucrează. De aceea, să asिști în vreun fel pe cei ce se opun Domnului și doctrinei Lui înseamnă să îi încurajezi. Asta îl face pe un om părtaș la faptele lor rele.

Avertismentul din 2 Ioan este vital. La fel de sigur cum cineva va fi răsplătit pentru asistarea adevăraților slujitori ai cuvântului lui Dumnezeu, la fel cineva își poate PIERDE răsplata pentru asistarea celor care i se opun (v.8).

Nu este posibil ca cineva să își piardă relația cu Domnul (v.2) dar cineva își poate pierde toată răsplata câștigată de-alungul anilor de slujire Domnului. În aceste ultime zile, suntem martori la mulți care odată au stat fermi pentru adevăr și au căzut cu cei înșelători. Drept urmare, ei vor pierde acele lucruri pe care EI le-au lucrat.

Domnul a lucrat pentru noi o salvare care nu poate fi pierdută. Oricum, ceea ce oamenii au lucrat pentru Domnul poate fi pierdut.

Avertismentul din 2 Ioan este să nu dăm nici un loc Diavolului și să nu facem nici un compromis cu cei care se opun, în vreun fel, doctrinei dumnezeirii lui Cristos.

Versetul meu favorit este al optulea: *Uitați-vă la voi înșivă, ca să nu pierdem cele ce am lucrat, ci să primim o răsplată deplină.* Cheia este aici “uitați-vă la voi înșivă”.

Avertismentul acestei epistole ar trebui luat în mod personal. Dacă suntem atât de ocupați cu ceea ce fac alții, vom eșua să ne păzim propria noastră umblare. Dacă devenim atât de ocupați cu a căuta culte, a privi viețile altora care spun că sunt creștini sau a examina eșecurile și căderile fraților din biserică, noi vom fi în pericol de a ne pierde răsplata.

Ce trebuie să facem este să ne uităm la noi înșine. Noi trebuie să ne păzim viețile de falsitate. Trebuie să ne asigurăm că nu suntem neobedienți față de cuvântul lui Dumnezeu.

Să nu uităm niciodată că la tronul de judecată al lui Cristos, noi vom da socoteală de propriile acțiuni—nu pentru acțiunile altora.

3 IOAN

A treia epistolă scrisă de Ioan este cartea cea mai scurtă din Noul Testament. Ea conține numai 294 de cuvinte și 14 versete. După 2 Corinteni, ea este dintre cele mai neglijate cărți ale Noului Testament.

Înainte de a privi îndeaproape tema acestei epistole, observați cum părțile ei susțin declarațiile introductive în ceea ce privește Epistolele Generale. De trei ori apare o referință către biserică, care exclude posibilitatea ca aceasta să fie o epistolă a „necazului”.

Cuvântul cheie în aceasta epistolă scurtă este ”adevăr”. Apare de șase ori în 14 versete (vv.1,3,4,8,12).

Cele trei epistole ale lui Ioan au o legătură definită una de cealaltă:

- În 1 Ioan citim despre viața obișnuită a copiilor lui Dumnezeu.
- În 2 Ioan citim despre viața de familie a copiilor lui Dumnezeu.
- În 3 Ioan citim despre viața bisericii a copiilor lui Dumnezeu.

În toate cele trei epistole, viața credinciosului este asaltată:

- În 1 Ioan credinciosul este în fața pericolului mărturisirii false de credință.
- În 2 Ioan credinciosul este în fața pericolului învățaturii false.

- În 3 Ioan credinciosul este în fața pericolului părtășiei nescripturale.

În fiecare epistolă vedem că ceva carnal ia locul a ceva divin. Privind specific la această carte vedem două cuvinte amenințătoare: „noi” și „ei” (v.9). Aceasta este alarma fatală care semnalizează pericolul în orice părtășie a oamenilor lui Dumnezeu. Nu există nici o schismă în trupul lui Cristos, dar acolo unde oamenii nu strigă către Dumnezeu, ei vor crea diviziuni între ei înșiși. Patru oameni sunt caracterizați în această scrisoare:

1. Ioan, fratele afectuos:

- El este iubitor (vv. 1, 2, 5, 11).
- El este rugativ (v.2)
- El este bucuros (vv. 3-4)
- El este în părtășie cu lucrătorii lui Dumnezeu (vv.5-8)
- El este împotriva tuturor formelor de mândrie (v.10)
- El este un consilier al sfinților

Ioan este un model pentru creștini. El impune un exemplu care este de admirat. Acest bărbat este de asemenea caracterizat de aprecierea lui față de misionari și asocierea lui cu misionarii. Oh, fie ca Dumnezeu să ne dea mai mulți astfel de lideri în adunările noastre locale.

2. Gaius, fratele activ:

- El este iubit de apostol (v.1)

- El este obedient în trăirea lui (vv.3-4)
- El este un lucrător credincios (v.5)
- El este cunoscut în biserică din cauza dărnicii (v.6).
- El este un partener al misionarilor (vv.6-8)

În Gaius noi avem un creștin practicant care arată un exemplu de părtășie care ar trebui acceptat de toți sfinții ca și standard adecvat de conduită. Nici o biserică locală nu poate supraviețui prea mult fără persoane ca acestea care să întrețină o fermitate morală.

3. Diotref, fratele arogant:

- El are o dorință egoistă să fie stăpân ori o formă de autoritate peste copiii lui Dumnezeu (v.9).
- El are o neapreciere rușinoasă față de supravegheatorii ordinați de Dumnezeu în biserică (v.9)
- Acțiunile lui sunt păcătoase(v.10)

În Diotref avem un creștin mândru al cărui caracter este oribil. Acest bărbat nu era în mod necesar vinovat de erezie doctrinară ci de o ambiție personală. El a spus cuvinte defăimătoare și a avut un spirit dezbinător. Slava Domnului pentru Biblie, așa minunat de completă. Dacă un oarecare slujitor ar citi Biblia de la un capăt la celălalt și nu ar găsi un Diotref, el s-ar întreba dacă cu adevărat a avut Cuvântul lui Dumnezeu în mâinile lui. Oricum, de vreme ce toți slujitorii au avut de a face cu astfel de oameni, Dumnezeu ne-a dat cartea 3 Ioan. Există cineva care vine printre voi și care nu este mulțumit decât dacă toți ochii sunt ațintiți spre el? Există cineva în mijlocul vos-

tru care vorbește numai de rău despre conducătorii bisericii în speranța de a-și atrage lui ucenici? Există cineva printre voi care se împotrivesc misionarilor și oaspeților bisericii cu un comportament certăreț? Dacă nu aveți un astfel de om astăzi, ați avut ieri unul sau veți avea mâine unul. Sunt mii de comunități în jurul lumii cu nici o biserică locală care crede Biblia. Lui Diotref nu-i pasă de așa ceva. Nu are nici o inimă pentru oameni și nici o dorință de a munci. El caută truda spirituală a unui alt om și atentează la strângerea roadelor pentru el însuși. La fel ca și Absalom, el îi sărută pe sfinți la ușă, se plânge că ei nu vin la el și ține întâlniri secrete pentru a racola suporteri. Dacă nu este controlat, el îi va conduce pe unșii Domnului în pustietate și va prelua el conducerea. Dragă creștine, Dumnezeu spune să nu urmezi pe un astfel de om căci el *nu a văzut pe Dumnezeu* (v.11).

1. Demetrius, fratele cel dovedit, aprobat:

- El are o mărturie bună de la oamenilor și de la Dumnezeu (v.12).
- El este un misionar acreditat (v.12).

În Demetrius noi avem un creștin vrednic de laudă a cărui fidelitate este de apreciat.

Lecciónile acestei mici cărți sunt grozave. Cele mai importante trei, sunt:

1. Creștinismul este o relație de dragoste (vv. 4-6).
2. Creștinismul este o părtășie păzită (vv. 10-11).
3. Creștinismul este o administrare privilegiată (vv. 6-8).

Versetul meu favorit din această epistolă este: *Nu am bucurie mai mare decât să aud despre copiii mei că umblă în adevăr* (v.4).

Ai fost vreodată folosit de Dumnezeu să conduci un suflet pierdut la o credință salvatoare în Domnul Isus Cristos? Dacă da, știi că este o mare bucurie și binecuvântare.

Ai văzut pe unul din aceștia eșuând să continue în umblarea creștină datorită vreunei ofensări sau a cuiva ce valora mai mult pentru acel convertit decât însuși Cristos? Dacă da, știi atunci că asta este o mare durere a inimii și întristare.

Ai cunoscut vreodată bucuria de a te uita de la amvon sau peste biserică și să vezi pe unul pe care tu l-ai condus la Cristos cu mulți ani în urmă, și care merge credincios cu Isus? Ești de acord că nimic pe acest pământ nu se compară cu satisfacția de a ști că acest copil în credință a ajuns la maturitate? Poate ceva să se compare cu bucuria când viața vreunui convertit este folosită de Dumnezeu să-ți vorbească inimii și să-ți reamintească că truda ta nu a fost în zadar?

Observă acel zâmbet din timpul unui imn. Ascultă acel "Amin" din timpul predicării. Simte acea strângere caldă de mână spre ieșire. Vezi acel nerostit "mulțumesc" din ochii ce lucesc. În aceste momente noi cunoaștem cea mai mare bucurie pe care cineva o poate cunoaște de această parte a cerului.

Iuda

Iuda este o rafală înfocată împotriva falșilor mărturisitori ai creștinismului. Introducerea (vv. 1-3) acestei scurte (25 de versete, 613 de cuvinte) epistole descrie adevărata natură a inspirației divine. Mult timp și spațiu este irosit de către învățați și comentatori care discută personalitățile, proveniența și procesul de gândire al scriitorilor biblici. Iuda a spus că a avut un scop în minte atunci când s-a așezat să scrie, dar că Duhul Sfânt a intervenit și că l-a condus să înregistreze, nu ceea ce intenționa el ci ceea ce Dumnezeu dorea să fie scris. E chiar atât de simplu!

O revedere a comentariilor noastre introductorii despre Epistolele Generale arată cum versetele din deschiderea cărții Iuda, susțin punctul de vedere că aceste scrisori nu le contrazic pe cele ale lui Paul. Salvarea noastră comună despre care se vorbește în versetul 3 își are explicația biblică în Efeseni 2. Salvarea Iudeilor și a Neamurilor prin același sacrificiu și așezarea lor în același trup este miezul doctrinei Pauline. Decât să repete această doctrină, Iuda a scris pentru a-i muștra pe cei care-i revendică binecuvântările fără să fi fost regenerați.

Iuda este o carte de reală controversă. A controversa înseamnă a te strădui să te opui, a te întrece, a disputa, a rivaliza. Dacă se găsește vreo controversă în cuvântul lui Dumnezeu, aceasta o găsim în cele douăzeci și cinci de versete din Iuda.

Obiecții acestui asalt sunt acei “anumiți oameni” prezentați în versetul 4. Faptul că ei sunt subiecții de-antregul cărții se vede prin următoarele:

- Acești (v.8).

- Dar aceștia (v.10).
- Pentru că (ei) au (v.11).
- Acestea (v.12).
- Aceștia (v.16).
- Aceștia (v. 19).

Sunt douăzeci și patru de caracterizări negative ale acestor oameni în versetele 4-19:

1. *Furișați în ascuns* (v.4).
2. *Oameni neevlavioși* (v.4).
3. *Schimbând harul Dumnezeului nostru în desfrânare* (v.4).
4. *Negând pe singurul Domn* (v.4).
5. *Întinând carnea* (v.8).
6. *Disprețuiesc guvernarea* (v.8).
7. *Vorbesc de rău de demnități* (v.8).
8. *Vorbesc de rău lucrurile pe care nu le știu* (v.10).
9. *Se corup pe ei înșiși* (v.10).
10. *Au mers pe calea lui Cain* (v.11).
11. *S-au grăbit lacom* (v.11).
12. *Cearța* (v.11).
13. *Pete la mesele voastre* (v.12).
14. *Nori fără apă* (v.12).

15. *Pomi tomnatici fără rod* (v.12).
16. *Valuri furioase ale mării* (v.13).
17. *Stele rătăcitoare* (v.13).
18. *Cârtitori* (v.16).
19. *Plângăreți* (v.16).
20. *Umblând după propriile lor pofte* (v.16).
21. *Gura lor vorbește cuvinte bombastice* (v.16).
22. *Se separă pe ei înșiși* (v.19).
23. *Senzuali* (v.19).
24. *Neavând Duhul* (v.19).

Anterior cărții Iuda, Dumnezeu ne-a dat șaiszeci și patru de cărți pline de voia Lui, căile Lui, poruncile Lui și binecuvântările și răsplățile promise de El. În cea de-a șaiszeci și șasea carte El a dat însumarea a tuturor tratărilor Lui cu omul de pe planeta Pământ. Spune mult despre caracterul adevăratului Dumnezeu cel viu, faptul că chiar înainte să-Și încheie cuvântul Lui către om, El L-a pus pe Iuda să încondeieze cea mai usturătoare mustrare ce se găsește în scriptură¹. Iuda precede Revelația ca nu cumva cineva să cadă în a se închina falsei noțiuni că salvarea este universală, că judecățile Lui Dumnezeu nu sunt de temut și că un Dumnezeu iubitor va închide ochii (Fapte 17:30) pentru eternitate la transgresiunile rebelilor.

⁽¹⁾ Aceste remarci vor plăcea unora care se vor grăbi să spună că Iuda nu a fost neapărat a 65-a carte scrisă. Oricum, noi recunoaștem mâna lui Dumnezeu, nu numai în autoritatea Bibliei ci și în selectarea canonului scripturii și a ordinii cărților Biblice de asemenea.

Sunt folosiți cinci termeni în versetele 12-13 pentru a descrie pe cel neevlavios:

1. *Pete la mesele voastre*: Acesta este un semn al infecției leproase (Levitic 13) care descrie păcatul interior, ce se întinde până îl întinează pe deplin pe om. Sacrificiile Vechi Testamentale trebuiau să fie fără pată. Domnul a fost oferit pentru păcatul nostru fără ca El să aibă pată. El își va prezenta mireasa fără pată înaintea Tatălui Său. Acești oameni anumiți sunt descriși ca și pete ce și-au croit fără teamă calea la ospetele bisericii (1 Corinteni 10-11). Aceste pete vorbesc despre păcatul din biserică. Ceea ce îi face pe acești oameni și mai periculoși este lipsa lor de frică.
2. *Ei sunt nori fără apă*: Potrivit Proverbe 25:14, aceștia se fălesc cu daruri false. Ei sunt purtați de orice vânt de doctrină dar nu asigură nici o răcorire pentru sfinții însetați. Acești nori descriu modul în care arătarea carnală înlocuiește adevărata putere spirituală.
3. *Pomi tomnatici fără rod*: Observați declinul arătat în scriptură:
 - Rodul se vestejește fără să fie ordonat de Dumnezeu (Ioan 15:16).
 - Nu este nici un rod, abia niște frunze de smochin (Matei 21:19).
 - De două ori mort (Matei 23:15).
 - Scos din rădăcini (Matei 15:13).

Acești copaci vorbesc despre o credință fără rod care mai degrabă condamnă decât salvează.

1. *Valuri furioase ale mării*: Aceștia nu se pot odihni datorită naturii lor rele și a rebeliunii împotriva cuvintelor Domnului (Isaia 57:20). Aceste valuri vorbesc despre oameni a căror motivație în viață au rădăcinile în intenții și dorințe stricate. Rezultatul final a unui asemenea curs tumultos este a fi dat de rușine.
2. *Stele rătăcitoare*: Aceștia sunt îngerii care au părăsit poziția pentru care Dumnezeu i-a creat (Revelația 1:20; 12:4). Aceste stele vorbesc despre prezența influenței Satanice din biserici; viitorul acestor indivizi este să fie aruncați în întunericul din afară pentru totdeauna.

Cartea schimbă direcția în ultimele șase versete. Concluzia tratează cu “Dar voi”, i.e. credinciosul ca și opus celui neevlavios. Cei care Îl cunosc cu adevărat pe Domnul sunt îndemnați să:

- Își zidească credința (v.20).
- Se roage prin Duhul Sfânt (v.20).
- Îi păstreze în dragostea lui Dumnezeu (v.21).
- Să caute mila lui Domnului (v.21).
- Îi salveze pe alții (vv. 22-23).
- Îi dea lui Dumnezeu toată gloria (vv. 24-25).

Versetul 15 este favoritul meu: *Pentru a face judecată peste toți și a condamna pe toți care sunt neevlavioși între ei, pentru toate faptele lor neevlavioase pe care le-au comis în mod neevlavios, și pentru toate cuvintele grele pe care păcătoșii neevlavioși le-au vorbit împotriva lui.*

Probabil eu sunt singurul, dar adeseori m-am simțit astfel. De multe ori am fost atât de dezgustat de viețile oamenilor stricați încât nu mi-am put exprima pe deplin sentimentele. Mi-am căutat inima frecvent după vreo descriere adecvată a oamenilor lumești despre mine și nu am găsit nici o terminologie care să se potrivească.

Iuda a scris despre dușmanii a tot adevărul și a binelui, și putem să îi vedem stiloul cum zboară în lungul paginii, punctul săpând în manuscris. Putem să-l vedem cu falca-n pământ, dinții încleștați, ochii bine deschiși. Inima lui bate repede în timp ce pune jos cuvinte:

NEEVLAVIOS,

NEEVLAVIOS,

NEEVLAVIOS,

NEEVLAVIOS!

El o ține-ntr-un țipăt! Cel mai rău lucru pe care putea să-l spună despre acești oameni era că ei sunt împotriva lui Dumnezeu. El nu simte că asta e îndeajuns de tare, așa că o repetă de patru ori într-un singur verset.

Simți și tu același lucru despre dușmanii Domnului nostru și a bisericii Lui?

Capitolul 6

Revelația Lui Isus Cristos

*Pacea, mai presus de toate, trebuie să fie de dorit,
dar uneori trebuie vărsat sânge pentru a o obține
echilibrată și pe termen lung.*

Președintele Andrew Jackson

Revelația Lui Isus Cristos

Să începem a privi la cartea Revelației lui Isus Cristos (1:1) și a celor 404 versete și 11.346 de cuvinte ale ei, cu două observații. Mai întâi, este esențial să observăm plasarea cărții.

Revelația este ultima dintre cele șizecișase de cărți ale Sfintei Biblii. Este pusă ultima în ordinea cărților lui Dumnezeu fiindcă cineva nu poate înțelege corect această carte fără o cunoaștere lucrată prin cele șizecișici de cărți precedente. Oricum, datorită subiectului ei fascinant, mulți creștini vor să-și înceapă citirea Biblii cu cititul și studiul acestei cărți și mulți învățători vor să o predea congregațiilor lor. Aceasta conduce în mod inevitabil la confuzie și neînțelegere.

Cartea Revelației nu stă de una singură. Ea este culminarea tratărilor lui Dumnezeu cu oamenii, îngerii, diavolii și planeta Pământ. Tot ce s-a petrecut mai înainte a condus la această sumarizare. Fără cunoașterea celor precedente, cineva poate doar să interpreteze greșit sau să aplice greșit scrisoarea aceasta. De fapt, 278 din cele 404 versete din carte conțin referiri la Vechiul Testament. Sunt peste 500 de referiri sau aluzii la Vechiul Testament în cele douăzeci și două de capitole ale ei.

Cei care încep cu Revelația, o sfârșesc prin a-i interpreta afirmațiile ei ciudate încercând să le potrivească în găselnițele acceptate ale științei moderne. Acei care se uită la această carte pentru un material entuziasmant pentru predică, o sfârșesc prin a-i supune conținutul, titlurilor de pe prima pagină la ziarului zilei.

Numai Dumnezeu știe câte minciuni sincere au fost declarate ca “noi adevăruri din cartea Revelația” de către cei ce nu

știi fundația scripturistică pentru conținutul ei. Nu trebuie să începem Biblia acolo unde Dumnezeu o încheie.

În al doilea rând, cartea Revelației este împărțită în trei secțiuni distincte. Capitolele de la 1-3 asigură o imagine cronologică a erei bisericii și capitolele 19-22 dau o imagine ordonată a sumei tuturor lucrurilor. Materialul din capitolele 4-18 arată revărsarea mâniei și judecății lui Dumnezeu peste locuitorii pământului ca răspuns la respingerea Domnului Isus Cristos de către ei.

Revelația este dată de Dumnezeu pentru a ne arăta cum se va sfârși fiecare criză și cum va fi rezolvată fiecare problemă. Din această cauză, cel mai bine este să studiezi Revelația pe teme (de exemplu: fiara, mânia lui Dumnezeu din timpul primilor 3 ani și jumătate, distrugerea naturii), mai degrabă decât pe capitole. Dacă cineva studiază cartea după teme, va fi găsit mult material pentru a acoperi și suplimenta alte părți din carte.

În al treilea rând, se dezbate mult despre metoda potrivită pentru a interpreta Revelația. Unii predau cum că cartea este istorică și că ea prezintă o privire mistică în istoria vremurilor trecute. Alții susțin cartea ca pe una simbolistică și caută să găsească mesajul secret al fiecărui verset.

Oricum, textul însuși declară faptul că cartea este una de profeție, uitându-se la evenimente care aveau să aibă loc după plecarea lui Ioan din această viață. Ni se spune de șapte ori în Revelația faptul că, conținutul cărții este profetic (1:3; 10:11; 19:10; 22:7; 10, 18-19). O schiță a conținutului cărții este dată în 1:19:

- *Lucrurile pe care le-ai văzut.* Aceasta se găsește în capitolul 1 unde găsim viziunea lui Cristos cel glorificat ca și Rege și Preot.

- *Lucrurile care sunt.* Aceasta este istoria bisericii cum e schițată în capitolele 2-3.
- *Lucrurile care vor fi după.* Acesta este materialul profetic găsit în capitolele 4-22.

Biblia începe cu cele șapte zile ale creației și se sfârșește cu o carte plină de șapte.

Revelația are de a face inițial cu cele șapte perioade ale istoriei bisericii, apoi cu cei șapte ani ai necazului celui mare și în cele din urmă cu sumarizarea celor șapte dispensații ale lui Dumnezeu din tratarea Lui cu fiii lui Adam. În Revelația citim despre șapte:

Biserici (1:11).	Tunete (10:3).
Sfeșnice de aur (1:12).	Mii înjunghiați (11:13).
Stele (1:16).	Fiare cu capete (12:3).
Duhurile lui Dumnezeu(3:1)	Coroane (12:3).
Lămpi de foc (4:5).	Plăgi (15:6).
Sigilii (5:1).	Potire de aur (15:7).
Îngeri (8:2).	Munți (17:9).
Trompete (8:6).	Regi (17:10).

Sunt șapte blesteme spuse în capitolele 17-20. Sunt șapte lucruri noi descrise în capitolele 21-22. În Revelația Domnul Isus Cristos vorbește de șapte ori: (1:8, 11, 17 ff; 22:7, 12-13, 16, 20). În carte sunt afirmate șapte binecuvântări:

1. Cel care citește această profeție (1:3).
2. Morții care mor în Domnul (14:13).

3. Cel ce veghează reîntoarcerea Domnului (16:15).
4. Cei chemați la cina nunții (19:9).
5. Cel ce are parte de prima înviere (20:6).
6. Cel care ține cuvintele acestei cărți (22:7).
7. Cei care împlinesc poruncile Lui (22:14).

Șapte afirmații despre reîntoarcerea Domnului:

1. *Țineți cu tărie până voi veni* (2:25).
2. *Eu voi veni* (3:3).
3. *Eu VIN repede* (3:11).
4. *Eu VIN ca un hoț* (16:15).
5. *Eu VIN repede* (22:7).
6. *Eu VIN repede* (22:12).
7. *Cu siguranță Eu VIN repede* (22:20).

Un cuvânt cheie din cartea Revelația este “alb”. Este culoarea:

- Părului Domnului (1:14).
- Pietrei ce conține numele celui învingător (2:17).
- Hainelor învingătorului (3:5).
- Îmbrăcămintei celor din cer (3:18).
- Mulțimii celor douăzeci și patru de bătrâni (4:4).
- Calului pe care călărește un spirit necurat (6:2).
- Robelor martirilor (6:11).

- Îmbrăcămintei mulțimilor răscumpărate (7:9).
- Celui ce a fost spălat de sângele Mielului (7:14).
- Norului pe care stă Domnul secerișului (14:14).
- Hainelor de in ale îngerilor (15:6).
- Calului pe care călărește Isus (19:11)
- Uniformelor soldaților lui Cristos și a cailor lor (19:14).
- Tronul pe care stă Dumnezeu (20:11).

Cartea începe cu o revelație a persoanei Domnului și a apariției după înviere (1:4-20). A fost scrisă celor șapte biserici. Este de observat că Cristos era în mijlocul lor (1:13) și că slujitorii lor erau în mâna Lui (1:20).

Cele șapte biserici primesc revelație privind viitorul. Această revelație acoperă era prezentă a bisericii, necazul din viitor, împărăția milenară și vremurile eterne (1:19). Scrisorile scrise celor șapte biserici sunt cuprinse în capitolele 2-3 și ar trebui să fie studiate:

- Istoric: Ele prezintă o schiță a istoriei bisericii Nou Testamentală.
- Doctrinar: Care erau greșelile condamnate în fiecare caz în parte?
- Practic: Cum putem noi să aplicăm muștrările date fiecăreia din aceste biserici, propriei noastre umblări cu Dumnezeu.

Fiecare din aceste scrisori urmează același format:

- Introducere: *Acestea spune Cel ce...*

- Adresa: *Știu lucrările tale...*
- Promisiunea: *Cel ce învinge ...*
- Avertismentul: *Cel ce are ureche, să asculte...*

În capitolul 4, la chemarea *Urcă-te aici sus*, biserica se îndepărtează, pentru a nu mai apărea până la a doua venire din capitolul 19. Accentul biblic se schimbă de pe biserică, întorcându-se la împărăție și tronul revine în atenție.

În Revelația, cuvântul “tron” este folosit de treizeci de ori și nicăieri în Biblie nu este mai proeminent tronul decât în Revelația 4. Este:

- Chemarea la tron (v.1).
- Frumusețea tronului (vv. 2-3).
- Bătrânii din jurul tronului (v.4).
- Judecata de la tron (v.5).
- Lucrurile din fața tronului (vv. 5-11).

În capitolul 5, Mielul intră în scenă pentru a deschide cartea cu cele șapte sigilii. Aceasta este prima din cele douăzeci și nouă de referințe cu privire la Miel. Unele dintre cele mai evidențiate sunt:

- Vrednicia Mielului (5:12).
- Furia Mielului (6:16).
- Sângele Mielului (7:14).
- Cartea Mielului (13:8).
- Prezența Mielului (14:10).

- Cântarea Mielului (15:3).
- Nunta Mielului (19:7).
- Cina de la nunta Mielului (19:9).
- Cei doisprezece apostoli ai Mielului (21:14).
- Mireasa Mielului (21:9).
- Tronul Mielului (22:1).

În capitolul 6 cei patru călăreți merg pentru a începe judecățile lui Dumnezeu asupra omului și pământului. Cartea sigilată este deschisă pentru a revela:

- Primul sigiliu: Ridicarea anticristului (vv.1-2).
- Al doilea sigiliu: pornirea războiului (vv. 3-4).
- Al treilea sigiliu: Foametea mondială (vv. 5-6).
- Al patrulea sigiliu: Călătoria morții (vv. 7-8).
- Al cincilea sigiliu: Martirii necazului cel mare (vv. 9-11).
- Al șaselea sigiliu: violența păgânilor (vv. 12-17).

În capitolul 7 cei 144.000 de Iudei feciori sunt sigilați ca să poarte mărturia adevărului lui Dumnezeu de-a lungul perioadei necazului lui Iacov. Acest sigiliu este o însemnare (Ezechiel 9:1-11) asemănător celui al fiarei (Revelația 13:2) dar este distinct (Deuteronom 32:5) în aceea că acesta conține numele lui Dumnezeu (Revelația 14:1). Acest capitol dă de asemenea prima mențiune despre martirii necazului cel mare care așteaptă învierea. Capitolul 7 ne dă posibilitatea să comparăm cu atenție pe Iudei (vv. 1-8) și pe Neamuri (vv. 9-17).

Începând de la capitolul 8 vedem clar că Revelația nu urmează o secvență cronologică. O comparație atentă a obiectelor furiei discutate sub cele șapte trompete și sub cele șapte potire, vor arăta că mult material din această carte se suprapune:

	TROMPETA	OBIECTUL FURIEI	POTIR
1	8:1-7	Pământul	16:1-2
2	8:8-9	Marea	16:3
3	8:10-11	Râurile	16:4-7
4	8:12-13	Cerurile	16:8-9
5	9:1-12	Chinuirea omului	16:10-11
6	9:13-21	Armata&Eufratul	16:12-16
7	11:15-19	Națiunile	16:17-21

Capitolul 9 este locul unde încep toate speculațiile incredibile din partea predicatorilor și a comentatorilor în timp ce ei caută să potrivească creaturile descrise cu armamentele militare moderne. Câte speculații pompoase au fost irosite încercând a transforma lăcustele în elicoptere și caii în tancuri, etc. Întotdeauna să luați Biblia în mod literal dacă textul nu îndeamnă specific să îl luați altfel. Un studiu atent al cuvântului va arăta că atunci când Domnul vorbește la modul figurativ, simbolic sau în parabole, contextul imediat va declara întotdeauna acest lucru. Aici nu este nici o astfel de declarație. Aceasta este chiar deschiderea gropii celei fără fund și asaltul porților iadului asupra pământului.

Sunt multe de învățat din acest capitol. Mai întâi, ne arată cât de mult subestimează omul modern adevărata natură și putere a forțelor satanice ce mărșăluiesc împotriva creației

lui Dumnezeu. În al doilea rând asigură dovezi ample a unei răpiri ce precede necazul cel mare, căci aici domnesc porțile iadului. Un asemenea eveniment este imposibil atât timp cât biserica rămâne pe pământ (Matei 16:18). În al treilea rând, arată prostia îndochinării moderne cum că spiritele, fiarele și creaturile ciudate sunt simple mituri și fantezii. Cei care se joacă cu personaje de desen-animat, simbolism New Age și lucruri de acest gen vor avea parte de o trezire foarte bruscă.

În capitolul 10 suntem duși mai departe către sfârșitul vremurilor. Apare un înger și anunță că a venit sfârșitul tuturor acestor lucruri. Nu va mai fi nici o întârziere. Timp de mii de ani, cei evlavioși L-au întrebat pe Domnul: "Cât timp?" Așteptarea lor a luat sfârșit. Vremea împărățiilor acestei lumi a expirat.

În timp ce îngerul stă cu un picior pe pământ și unul pe mare, ni se reamintește de Geneza 1 și suntem determinați să înțelegem că întreaga planetă va ajunge în curând sub guvernarea dreaptă a lui Isus Cristos.

În capitolul 11 învățăm despre lucrarea celor doi martori unși ai lui Dumnezeu, despre execuția lor, învierea și răpirea lor. Îndată ce mărturisirea lor e dusă la îndeplinire, ei sunt duși în ceruri. Apoi a șaptea trompetă sună și forța deplină a furiei lui Dumnezeu și nebulia disperată a lui Satan sunt ambele dezlănțuite asupra fiilor păcătoși ai omului.

În capitolul 12 citim despre a doua călătorie în pustie a lui Israel și aflăm că mult din ceea ce s-a întâmplat în timpul primei fugi din Egipt a evreilor, se va repeta în ultimele zile (vezi Psalmul 78 și Eclesiastul 3:15).

Este o interpretare grosolană, privată cea care o vede pe această femeie ca și Maria. Versetele 6, 13-17 fac acest lucru să fie imposibil. Geneza 37:9 o identifică în mod clar pe această

femeie ca pe națiunea lui Israel. Travaliul unei femei însărcinate a fost frecvent folosit de profeții Vechiului Testament pentru a indica suferința rămășiței iudaice din timpul marelui necaz.

Dragonul acestui capitol este ușor identificat ca și Satan. (vezi lucrarea autorului: Studii Schițate Din Geneza Capitolul Trei).

În acest capitol citim de asemenea despre ultimul mare război din ceruri. În cele din urmă, Satan își pierde accesul la cel de-al doilea și al treilea cer, și drept urmare, vine jos pe pământ cu furie mare.

În capitolul 13 este un studiu despre fiară și profetul fals. Trebuie observat că anticristul nu este Papa așa cum s-au gândit mulți. Anticristul va fi în mod strict o figură politică. Profetul fals va fi personalitatea religioasă care-i dă fiarei această mare putere.

Dacă pontiful Roman va juca un rol major în aceste evenimente de sfârșit al vremurilor, el ar putea servi ca și profetul fals dar nici un iudeu nu l-ar confunda pe un roman ca pe Mesia lor. Anticristul trebuie să fie un om din Estul Mijlociu. Observați marile unelte folosite la ridicarea lui la putere:

- Integrarea internațională a tuturor raselor și oamenilor (v.2). Acesta este turnul Babel repetat.
- Oratorie strălucită folosită împotriva lui Dumnezeu și a adevărului Său (vv. 5-6).
- Putere militară (v.7).
- Semne carismatice, minuni și miracole (vv. 13-15).
- Controlul total al economiei lumii (vv. 16-17).

Vă rog observați de asemenea că semnul fiarei nu este 666. Acesta este numărul LUI—nu numele oricui. Semnul lui este identificat în versetul 2. (Pentru detalii, vezi “capitolul 7” la pagina 218).

Capitolul 14 arată că martorii marelui necaz au fost acum strămutați în cer. Babilonul a căzut și teascul Armaghedonului este gata să fie călcat în picioare. Observați cronologia. Capitolul 18 descrie căderea Babilonului. Aici citim despre el ca și despre un eveniment trecut. Nu este nici o contradicție, doar o cursă pentru cei nepăsători. În versetele 14-20 avem prima dintre descrierile consecutive din Revelația a Bătăliei de la Armaghedon.

În capitolul 15 este o scenă minunată. Acesta este pământ sfânt. Noi aproape că trebuie să ne dăm jos încălțămintea pentru a citi aceste versete.

Este un studiu interesant acela de a lua în considerare timpurile consecutive în care gloria lui Dumnezeu a umplut un loc de locuit consacrat pentru folosul Lui:

- Atunci când a fost terminat cortul, gloria Domnului a umplut locul încât lucrarea umană era imposibilă (Exodul 40:34-35).
- La dedicarea Templului sub Solomon (1 Regi 8:10-11).
- Prin cei 3 ani și jumătate a lucrării pământești Isus Cristos a format un trup. În ziua Pentecostului, gloria lui Dumnezeu a coborât pentru a-l umple (Fapte 2:1-4).
- Când vedem templul ceresc umplut, în asemenea manieră, chiar înaintea celei de-a doua veniri a lui Cristos (Revelația 15).

- Așa cum începe era împărăției, când templul milenial este de asemenea umplut de gloria lui Dumnezeu (Ezechiel 43:5; 44:4).

Capitolul 16 descrie îngrozitoarea mânie a lui Dumnezeu, turnată asupra pământului. Studentul atent va observa similitudinea izbitoare dintre judecățile celor șapte potire de mânie din acest capitol și judecățile executate asupra Egiptului în cartea Exod. Durerile cumplite, transformarea apei în sânge, întunericul și grindina sunt toate arme pe care Dumnezeu le-a folosit înainte.

Capitolul mai spune și despre spiritele necurate ce adună armatele din est, aducându-le peste Eufratul uscat către teacul de la Armagedon.

Mama Prostituatelor și a Abominațiilor este identificată în capitolul 17. Nimeni cu un adevărat discernământ nu ar putea eșua în a o identifica. Este numai o putere mondială care este o cetate și nu o națiune. Există numai un guvern ce e caracterizat de toate cele ce urmează: vin, purpură și culoare stacojie, o cupă de aur și o fundație religioasă. Există numai un sistem religios ce și-a divizat atât de mult ritualurile și practicile încât să o facă vinovată de curvie grosolană în orice colț al pământului.

Satan este șiret. El este maestrul falsificării. Mulți din cei ce resping creștinismul au făcut asta datorită reprezentării greșite a adevăratei credințe creștine de către femeia din Revelația 17. Toate drumurile duc la Roma.

Capitolul 17 discută sfârșitul Babilonului religios în timp ce capitolul 18 detaliază ruinarea Babilonului economic. Sistemul eco-

nomiei mondiale ce a fost construit după ordinul lui mamona și nu a lui Iehova este adus în acest capitol la ruinare totală.

În capitolul 17 Dumnezeu distruge sistemul religios al lui Satan. În capitolul 18 El îi distruge sistemul lui politic și economic. În capitolul 19 Domnul îi distruge armatele lui Satan. În capitolul 20:1-3 El îl distruge pe însuși Diavolul și în 20:11-15 El îi distruge pe urmașii Diavolului: *Înfricoșător lucru este a cădea în mâinile Dumnezeului cel viu* (Evrei 10:31)!

Capitolul 19 ar putea fi cel mai triumfător capitol din Biblie, din punctul de vedere al lui Dumnezeu. Pentru noi, cea mai mare veste din cuvântul lui Dumnezeu este că Cristos a murit și a înviat pentru ca noi să putem fi salvați. Onest să fiu, asta e foarte egoist. Noi ne glorificăm în ce a făcut Dumnezeu, prin Cristos, PENTRU NOI. Dar în acest capitol citim despre Isus Cristos fiind lăudat de toată oastea cerească. Citim despre El cum își primește în cele din urmă mireasa lui perfectă. Citim despre reîntoarcerea Lui pe pământ pentru a-Și distruge dușmanii, a-Și întemeia împărăția și a îndrepta tot răul de mii de ani, de influență Satanică asupra pământului. Aici Îl vedem pe Isus Cristos numit:

- Credincios și Adevărat (v.11).
- Cuvântul lui Dumnezeu (v.13).
- Dumnezeu Atotputernic (v. 15).
- REGE AL REGILOR, ȘI DOMN AL DOMNILOR (v.16).

Aici, biserica revine în scenă. Am văzut-o ieșind de pe această scenă pământească, pe poarta cerului (4:1) și o vedem cum reapare pe aceiași ușă (19:11). Ea a plecat ca și fecioara căsătorită (2

Corinteni 11:2) și ea se întoarce ca și soție a Mielului (19:7). El este pe cale de a-i da planeta Pământ ca și cadou de nuntă.

Capitolul 20 arată concludent că Revelația este sumarizarea tratării lui Dumnezeu cu omul. Acesta servește pentru a da detaliile finale a ceea ce a fost spus în celelalte șaiszeci și cinci de cărți a scripturii sacre. Nu este intenționată a sta de una singură ca și o declarație completă a evenimentelor sfârșitului timpurilor. Cum altfel putem explica cele numai cinci versete date despre aruncarea lui Satan și a Fiarei, cel doar un verset dat despre cei o mie de ani de domnie și cele numai opt versete date despre conflictul final dintre bine și rău la bătălia lui Gog și Magog?

O dovadă a faptului că Biblia este cuvântul lui Dumnezeu, mai degrabă decât lucrarea imaginației umane, este felul unic în care Dumnezeu pune accentul pe ceea ce omul nu ar pune și felul în care El nu insistă pe ceea ce omul ar fi insistat. Nu este neobișnuit faptul că numai cinci versete sunt dedicate marelui Tron Alb de Judecată a morților, mici și mari, în timp ce capitole întregi din Numeri sunt dedicate rutei călătoriei prin pustie și mult din cartea Iosua este ocupată cu împărțirea țării și a terenului? Omul nu ar născoci o carte de religie dedicând pagină după pagină înregistrărilor genealogice și apoi să summarizeze marele punct culminant al cărții într-un paragraf scurt. Căile lui Dumnezeu nu sunt căile omului!

Capitolele 21 și 22 ne spun ceea ce Daniel nu a putut să ne spună (Daniel 12:4) și ce i-a fost interzis cunoștinței lui Paul să divulge (2 Corinteni 12:4). Aici este o descriere a noilor lucruri pe care Dumnezeu le-a pregătit pentru cei ce-L iubesc pe El. Citim despre noul cer și noul pământ (21:1-2), noua relație între Dumnezeu și om (21:3-8), noul Ierusalim (21:9-27) și un nou paradis (22:1-5).

Tot ce a fost stricat și ruinat de păcat, va fi refăcut de către Domnul pentru a Își îndeplini scopul inițial. Pământul bleșmat de păcat și cerurile poluate vor fi înlocuite de unele noi acolo unde locuiește dreptatea. Păcatul ce îl separă pe om de Dumnezeu va dispărea cu totul și împreună cu el, toate durerile vieții. Este greu să poți înțelege cum e o cetate cât două treimi din mărimea Statelor Unite (21:15-16) dar atunci când va coborî cetatea sfântă, Muntele Sion cel ceresc (Evrei 12:22), vor fi sute de mii de metri pătrați de frumusețe splendidă. EP-COT nici nu mai contează. Uitați de World's Fair. Acesta este orașul viitorului!

Pentru întreaga eternitate Ierusalimul pământesc și Ierusalimul ceresc, într-un accord perfect vor fi scaunele unite ale guvernării universale, și Dumnezeu domnind peste tot.

Aleluia!! Amin!!

Biblia se încheie cu fiecare membru al Dumnezeirii ce dă un ultim mesaj omului. Aceste cuvinte finale sunt consecvente cu lucrarea Trinității de-alungul scripturilor.

Ultimul cuvânt de la Duhul Sfânt este o invitație de a veni (v.17). Prin întreaga Biblie, Duhul Sfânt este văzut cum atrage oameni la Cristos. Ce frumos că atunci când vorbește pentru ultima oară în scriptură, El vorbește prin biserica Lui și îi invită pe oameni să vină.

Mesajul final de la Tatăl este un avertisment sever de a nu adăuga sau lua din cuvintele cărții Sale (vv. 18-19). În scriptură se pot găsi oameni salvați de orice păcat imaginabil. Bețivi, ucigași, adulteri, hoți, etc., toți găsesc iertare prin harul lui Dumnezeu. Totuși poți căuta în zadar în scripturi pentru a găsi un exemplu în care Dumnezeu a iertat vreodată pe cineva ce a corupt sau alterat textul cuvântului lui Dumnezeu.

Ultimele cuvinte ale Fiului sunt în concordanță cu caracterul pe care El l-a manifestat de-alungul Bibliei. Totuși El face

o promisiune mai liniștitoare celor care Îl cunosc și Îl iubesc. *Cu siguranță* (așa cum El caută mereu să ne încurajeze) *Eu* (noi încă trebuie să ne uităm la El ca și la speranța noastră binecuvântată) *vin* (El a promis că se întoarce, și că ne va primi la El) *repede* (într-o clipă). *Amin. Chiar așa, vino, Doamne Isuse.*

Versetul meu favorit din Revelația este 1:18: *Și eu sunt cel ce trăiește deși a fost mort; și iată, eu sunt viu pentru totdeauna și întotdeauna, Amin; și am cheile iadului și ale morții.*

Persoana Domnului Isus Cristos poate fi găsită pe fiecare pagină a Genezei, în orice scenă din Revelația și în toate punctele dintre ele. Poate că nu este numit, cum este în Estera, sau numele Lui poate fi declarat de îngeri, la fel cum e în Matei, dar ochiul discernător Îl va zări la fiecare privire în Biblie:

- Maiestatea Lui este văzută în nașterea unui copil; pacea Lui la moartea sfinților Săi.
- El este bucuria caldă a răsăritului și frumusețea cerului pictat pe înserat.
- El este Autorul și Finalizatorul credinței noastre.
- El ESTE: Eu SUNT.
- Domnul Isus Cristos nu este legat de timp dar cheamă timpul la ființă după cum dorește și atunci când i-a servit scopului Său îl alungă din universul Lui.
- El A FOST: din eternitate. Tot ce este, a fost adus la ființă de cuvântul puterii Lui.

- El VA VENI: la venirea Lui; la împărăția Lui; la Tronul Lui alb; în cetatea Lui sfântă; în cerurile Lui cele noi și pământul cel nou.
- Din eternitatea trecută în eternitatea viitoare; lume fără sfârșit; ISUS CRISTOS ESTE TOTUL ÎN TOT.
- CEL ATOTPUTERNIC.

Amin.

Apendice A

**Sunt Epistolele
Generale Pentru
Biserică?**

*Timiteti-mi mai mulți oameni
Și mai puțini oameni.*

Thomas J. "Stonewall" Jackson
Către departamentul de Război
din Richmond, Virginia

Sunt Epistolele Generale Pentru Biserică?

De când a fost publicată prima ediție a acestei lucrări în 1994 (în limba engleză), s-a intensificat dezbaterea asupra aplicării bisericii a materialului doctrinar din Epistolele Generale. De când Martin Luther a amenințat că va face focul în sobă cu cartea Iacov, studenții cuvântului s-au împiedicat de cererile pentru sfințenie făcute de Dumnezeu în Epistolele Generale. Unii oameni și biserici ar rupe părtășia acum cu cineva care e de acord cu ei în toate doctrinele esențiale dar care totuși nu dau la o parte conținutul doctrinar al cărților de la Evrei la Iuda și până la marele necaz. Acești oameni, care au nevoie atât de disperată de îndemnurile de a iubi din 1 Ioan sau de a arăta har din 1 Petru, te-ar numi orice începând de la eretic până la un diavol dacă vei căuta să-i aplici bisericii, Epistolele Generale.

Supra-accentuarea pe a împărți cuvântul lui Dumnezeu, a crescut din dorința de a apăra doctrina siguranței eterne. De vreme ce sunt unele pasaje din Noul Testament care par să indice că cineva care este salvat își poate pierde salvarea, mulți învățători biblici încep să predea:

- A. unii oameni sunt salvați prin har plus fapte și pasajele de mai sus li se aplică acelora, și
- B. de vreme ce credinciosul din era bisericii este salvat prin har fără fapte, pasajele de mai sus trebuie apli-

cate oamenilor ce trăiesc pe pământ după răpirea bisericii.

Chestiunile necazurilor și salvarea mileniară sunt tratate pe larg în lucrarea autorului **Un Comentariu Ce Îl Onorează Pe Cristos Din Revelația** și se întinde în afara marginilor acestei discuții.

În acest apendice, pentru a îl ține pe student departe de împărțirea greșită a cuvântului adevărului, noi ar trebui să ne uităm la vresele și pasaje din Evrei până la Iuda, ce se potrivesc categoric epistolelor Pauline și nu pot să se aplice doctrinar unui iudeu, sau oricui altcuiva, în marele necaz ce trebuie să facă fapte bune pentru a obține sau a menține salvarea.

EVREI

Evrei 2:11-13

Fiindcă deopotrivă cel ce sfințește și cei sfințiți, sunt toți dintr-unul. Aici cel ce sfințește (Isus Cristos) și credincioșii sfințiți sunt uniți. Din care cauză, nu se rușinează să îi numească frați. Ei sunt frați sfințiți, ceva imposibil fără noua naștere (Ioan 1:12-13, Efeseni 2:1-3). Spunând: Voi declara numele tău fraților mei, în mijlocul bisericii îți voi cânta laudă. Biserica este văzută avându-L pe Cristos în mijloc (Revelația 1-3). Și din nou: Eu îmi voi pune încrederea în el. Asigurarea credinciosului este încrederea Domnului și nu cea a lui însuși (Galateni 2:20). Și din nou: Iată, eu și copiii pe care mi i-a dat Dumnezeu. Și darea celor care se încred în El ca și copiii Lui este răsplata promisă Salvatorului ce a suferit în Isaia 53:10, pasajul ce-L tratează cu Isus și nașterea din nou potrivită cu Fapte 8.

Nici unul dintre aceste adevăruri nu aparțin națiunii Israel și nici neamurilor. Acestea toate sunt binecuvântări date credinciosului individual.

Evrei 4:2

Pentru că și nouă ca și LOR ne-a fost predicată evanghelia; dar cuvântul predicat nu LE-a folosit, nefiind amestecat cu credință în CEI CE I-au auzit. Acest pasaj este cel ce se potrivește lui Romani 9:31-32. În ambele locuri națiunea lui Israel este avută în vedere. În ambele locuri problema lor este lipsa de credință în cuvântul lui Dumnezeu. Receptorii cărții Evrei sunt aceia care au crezut predicarea descrisă în Romani 10.

Evrei 6:18-20

*Pentru ca, prin două lucruri de nestrămutat, în care este imposibil pentru Dumnezeu să mintă, să avem o mângâiere tare, noi, care am fugit la adăpost ca să apucăm speranța pusă înaintea noastră. Această speranță nu este legea, ținerea poruncilor sau a îndura până la sfârșit. **Speranța pe care o avem ca pe o ancoră a sufletului, deopotrivă sigură și neclintită.** Nu este avută în vedere neclintirea credinciosului ci neclintirea Stâncii în care sufletul nostru este ancorat. **Și care intră până dincolo de perdeă; Unde înainte-mergătorul a intrat pentru noi, adică Isus, făcut mare preot pentru totdeauna după rânduiala lui Melchisedec.** Nu se poate ca cineva să confunde o asemenea consolare sigură cu ținerea legii. Acest pasaj nu este adresat iudeilor care fug la munți în vremea necazului celui mare. El este adresat oamenilor salvați care deja au fugit către Isus.*

Evrei 7:18-19, 25, 27

Fiindcă ESTE într-adevăr o anulare a poruncii premergătoare din cauza slăbiciunii și inutilității ei. Unii frați chiar predau și cred că după răpirea bisericii, Dumnezeu îl va pune pe om încă odată sub lege. Aceiași frați predau ca urmare că Evrei este scrisă pentru acele persoane. Totuși, aici avem o declarație

la timpul prezent, ce ne spune că legământul trecut este anulat fiindcă nu ar putea să îi fie util omului. *Fiindcă legea nu a făcut nimic desăvârșit, ci aducerea unei speranțe mai bune* (evanghelia Noului Testament) **a făcut aceasta, prin care NE** (cei cărora le este adresată cartea Evrei) *apropiem de Dumnezeu*. Această carte nu putea fi scrisă pentru a sfătui pe cineva să țină legea sau să se apropie de Dumnezeu prin sacrificii și porunci. *De aceea EL și este în stare SĂ ÎI SALVEZE până la capăt pe cei ce vin la Dumnezeu PRIN EL* (nu se putea mai clar de atât) ... *Care nu are nevoie zilnic, ca acei înalți preoți* (sacrificiul de la Calvar contrastează cu toate cele oferite sub lege), *să ofere sacrificii, ...fiindcă EL A FĂCUT aceasta o singură dată, când s-a oferit pe el însuși*. Cititorilor acestei scrisori, ca și în toate epistolele lui Paul, le este dată sacrificiul încheiat al lui Isus Cristos ca și singurul obiect necesar în care să își pună încrederea.

Evrei 9:12-15

Aceste versete afirmă că ofrandele făcute sub lege nu puteau să folosească la salvarea sufletului lor; oricum, Isus Cristos a întemeiat un nou testament prin sângele Lui ca toți să poată fi răscumpărați prin el.

Evrei 10:1-14

Acest pasaj distruge orice noțiune cum că faptele legii, chiar și ținută literă cu literă, ar putea să-l justifice pe un om înaintea lui Dumnezeu, în această era sau în oricare alta. *Legea ...nu poate niciodată să facă perfect* (v.1). *Fiindcă este imposibil ca sângele taurilor și al țapilor să înlăture păcatele* (v.4). *Atunci el a spus: Iată, eu vin pentru a face voia ta, Dumnezeule. El desființează ce a fost întâi, ca să stabilească pe al doilea* (v.9). *Și fiecare preot stă zilnic în picioare, servind și oferind deseori*

aceleași sacrificii care niciodată nu pot înlătura păcatele (v.11). De ce ar răpi Dumnezeu biserica și apoi s-ar întoarce la ceva ce NICIODATĂ nu poate lua păcatele? De ce l-ar pune Dumnezeu din nou pe om sub un sistem care nu putea să le ia păcatele? Unde se găsește vreun pasaj ce ne spune că l-a anulat pe al doilea pentru a se întoarce la primul? Dacă există un asemenea pasaj, cu siguranță nu se găsește în cartea Evrei.

Dar acest om, după ce a oferit un singur sacrificiu PENTRU PĂCATE, PENTRU TOTDEAUNA, s-a așezat la dreapta lui Dumnezeu;... Fiindcă printr-o singură ofrandă el a desăvârșit PENTRU TOTDEAUNA pe cei sfințiți.

Nu există nici o întoarcere la lege în Evrei. Nu este nici o salvare prin credință plus fapte în Evrei. Nu există nici o pierdere a salvării în Evrei. Cei care se încred în acel-singur-sacrificiu-pentru totdeauna al lui Isus Cristos, sunt sfințiți pentru totdeauna fără faptele legii. Cei ce se încred în orice altceva sau în orice alt sacrificiu va eșua, se va depărta, va aluneca, și asta repede.

Evrei 11

Ca și în toate Epistolele Generale, cei care se încred în Isus prin credință vor da dovadă de această încredere prin fapte bune. Trebuie observat că faptele bune nu sunt continue. Samson, Noe, David, etc. puteți face o întreagă listă, și numărul versetelor din Noul Testament date despre eșecurile lor sunt considerabile. Pentru cei ce cred că era nevoie de credință plus fapte pentru salvarea DIN PĂCAT în vechiul legământ, luați în considerare că:

Noe	bând
Avram	mințind

Isaac	înșelându-l pe fratele său
Iacov	trăind după carne
Iosif	înșelându-i pe frații lui
Moise	lovind stânca, fiind izgonit din Canaan
Ghideon	făcând un idol din cercei
David	adulter, crimă

Dar credința lor a fost suficientă să îi salveze de focul iadului!

Evrei 12:1-2

De aceea (uitându-ne înapoi la capitolul 11) și noi (receptorii scrisorii)...Privind cu atenție la ISUS, autorul și DESĂVÂRȘITORUL CREDINȚEI noastre. Al 12-lea capitol tratează consecințele neobediinței și necredinței din viața unui om salvat (la fel ca toată cartea Evrei). Niciodată măcar nu se spune că consecința ar fi pierderea salvării sau focul iadului.

IACOV

Iacov 1:1

Iacov, rob al lui Dumnezeu și al Domnului Isus Cristos, celor douăsprezece triburi care sunt împrăștiate: Salutare.

Mențiunea de aici despre cele douăsprezece triburi este tot ce le trebuie unor dispensaționaliști extremi pentru a se descotorosi pe ei și studenții lor de cartea Iacov. Dar haideți să nu ne pripim.

În Fapte 2, Petru predică despre moartea, îngroparea și învierea lui Isus Cristos (vv. 23-24, 31-32, 36). Cei care au primit cuvântul (v.41) au fost adăugați bisericii (v. 47) și s-a spus despre ei că sunt salvați (v.47). Toți erau Iudei (vv. 5,22). În Fapte

3-7 alți bărbați și femei au crezut evanghelia și au fost salvați, dar nu se menționează nimic despre aceștia ca fiind neamuri.

Apoi învățăm: Și Saul a fost de acord cu uciderea lui. Iar în timpul acela a fost o mare persecuție împotriva bisericii care era la Ierusalim; și toți au fost împrăștiați prin toate regiunile Iudeei și Samariei, exceptând apostolii. De aceea, cei împrăștiați au mers pretutindeni predicând cuvântul. (Fapte 8:1, 4).

Faptul că acești credincioși salvați nu erau numai parte a bisericii ci și a trupului lui Cristos, este evidențiat de Fapte 9:4-5, atunci când omul care persecutase biserica a fost întrebat de Isus, *De ce mă persecuți pe MINE?...Eu sunt Isus pe care tu îl persecuți.*

Mai târziu, biserica împrăștiată, acum formată din iudei și neamuri, au trimis reprezentanți la Ierusalim pentru a stabili niște întrebări doctrinare (Fapte 15). Iacov se pare că este liderul sau cel puțin moderatorul acestei întâlniri (v.13), unde el dă instrucțiuni pentru a fi scrise și trimise scrisori credincioșilor dintre neamuri (v.20, 23).

Comparând scriptura cu scriptura, vedem că Iacov este o astfel de scrisoare scrisă credincioșilor ce erau împrăștiați de persecuția lui Saul din Tars.

Iacov 1:21-22

De aceea puneți deoparte toată imoralitatea și revărsarea dezmățului și primiți cu blândețe cuvântul altoit, care este în stare a salva sufletele voastre. Fiți așadar înfăptuitori ai cuvântului și nu doar auditori, înșelându-vă pe voi înșivă.

Iacov 1:22 este folosit în mod remarcabil pentru a dovedi că Iacov este scris oamenilor a căror salvare depinde de fapte bune. Totuși, versetele precedente afirmă, în termeni siguri că primirea (Romani 10:9-10) cuvântului (Romani 10:17) rezultă

în salvare. Faptele bune nu salvează (v.21); oricum, ele confirmă (v.22), ca și în Efeseni 2:8-10 (nu vă opriți la 9) și Titus 2:11-12 (nu vă opriți la 11).

Cei care îndepărtează Epistolele Generale de la biserică au un obicei ciudat. Atunci când scrisoare Paulină continuă o afirmație despre salvare cu o chemare la fapte bune, aceasta se numește “învățătură practică”. Atunci când o Epistolă Generală face același lucru ea este etichetată “dovadă că avem de a face cu necazul cel mare”. Această inconsecvență este bătătoare la ochi și de nefolos.

Iacov 2:1

Frații mei, să nu aveți cu părtinire credința Domnului nostru Isus Cristos, Domn al gloriei. Decât să ter certi cu privire la Iacov 2:17-22 (și astfel să dovedești că nu înțelegi pasajul), de ce să nu te grăbești să citești versetul 1 acolo unde-i începe contextul. Receptorii acestei scrisori se odihnesc cu încredere nu în propria lor credință ci în credința lui Isus Cristos—așa cum găsim scris în Galateni 2:20. Neținând cont de cum ar putea decurge lucrarea exterioară a credinței lor (Iacov 2) în viața lor, salvarea pe care au primit-o atunci când cuvântul a fost altoit (1:21) este asigurată de credința Domnului (2 Timotei 2:13).

Atunci ce i-o fi tulburat pe atât de mulți pasajul din Iacov cu “arată-mi”? Scriitorul nu a spus “arată-I lui Dumnezeu”, el a spus “arată-mi”. La fel ca toți scriitorii Bibliei, el îi cheama pe oameni să își lucreze în exterior salvarea lor astfel ca oamenii să aibă o dovadă pentru a susține mărturia cu gura. Poți fi salvat și numai Dumnezeu să știe asta. E mai bine ca să fii salvat și toți să știe asta. ARATĂ-MI, nu-mi spune doar.

Iacov 5:14

Să zicem că pentru o clipă noi susținem credința că Iacov a fost scrisă iudeilor ce trăiesc în timpul necazului cel mare de

după răpirea bisericii. Să expunem fiecare verset potrivit cu asta.

Este vreunul bolnav printre voi (iudei din necazul cel mare) să cheme pe bătrânii bisericii [care au fost răpiți (Revelația 4:1) și sunt în jurul tronului (Revelația 4-5)]; și ei să se roage pentru el, ungându-l cu ulei (deci fie că ei toarnă ulei jos prin univers pe pământ pe capul iudeului din necazul cel mare, fie părăsesc scaunul de judecată al lui Cristos, căsătoria cu Mielul, etc. pentru a se întoarce pe pământ atât cât să pună un pic ce ulei pe capul lor) în numele Domnului.

Avem doar trei posibilități:

1. Biserica trece prin necazul cel mare împreună cu iudeii cărora le este adresată scrisoarea aceasta, dar credincioșii iudei și cei dintre neamuri nu au fost formați într-un singur trup, în ciuda învățăturilor din Galateni și Efeseni.
2. Se poate ca iudeii ce au ratat răpirea fiindcă nu erau salvați, să se roage bătrânilor bisericii care sunt în cer, și aceștia să vină pe pământ să îi vindece.
3. Iacov e scrisă evreilor născuți din nou care erau primii membrii ai bisericii și se aplică tuturor celor ce au fost adăugați bisericii de atunci până acum.

1 PETRU

1 Petru 1:1

Petru, un apostol al lui Isus Cristos, străinilor împărăștiați prin Pontus, Galatia, Capadocia, Asia și Bitinia.

Vezi comentariile din Iacov 1:1 și observă de asemenea lista locurilor reprezentate la Ierusalim de Penticost din Acte 2.

1 Petru 1:3-5

Binecuvântat fie Dumnezeu și Tatăl Domnului nostru Isus Cristos, care conform milei sale abundente (nu faptele noastre bune sau ținerea legii) ne-a născut din nou (Ioan 3, Romani 7) pentru o speranță vie (nu o salvare condiționată de fapte bune continue) PRIN (aici vin declarațiile lui Dumnezeu despre mijloacele prin care receptorii acestei scrisori au o naștere nouă și o speranță vie) învierea lui Isus Cristos dintre morți, Pentru o moștenire nemuritoare și neîntinată și care nu se ofilește, rezervată ÎN CER PENTRU VOI. Moștenirea națiunii lui Israel a fost o bucată de teren pe pământ. Speranța sfântului necazului celui mare nu este să se ducă pentru a fi cu Domnul, ci Domnul să vină pentru a fi cu el. Speranța și moștenirea ce aparține receptorilor lui 1 Petru este cea dată bisericii. Care sunteți păziți (nu sunt cerute nici un fel de fapte, nici condiții de îndeplinit) prin puterea lui Dumnezeu (nu puterea lor pentru a rezista până la sfârșit sau pentru a refuza semnul fiarei) prin credință pentru salvarea pregătită să fie revelată în timpul de pe urmă. Aceasta este îndeplinirea speranței (Romani 8:18-25), sfârșitul așteptării (2 Corinteni 5:1-8), și plinătatea promisiunii (Efeseni 1:13-14). Nu este nimic aici care să fie diferit de revelația Paulină.

1 Petru 1:10-12

Să presupunem din nou că ați fost convinși că după răpirea bisericii Dumnezeu anulează noul testament și se întoarce la cel vechi. În timpul necazului cel mare, un iudeu trebuie să țină legea pentru a fi salvat. (O să spui: “Nu, mi s-a spus că trebuie să țină legea și să se încreadă în Isus.” Dar dacă el nu poate fi salvat doar prin a se încrede în Isus, atunci ținerea legii trebuie că este esențială pentru salvarea lui.) Și 1 Petru este scrisă

iudeilor din această stare în necazul cel mare. Acum, încercați să reconciliați aceste versete cu acest sistem de credințe.

Despre acea salvare au cercetat și au căutat stăruitor profeții care au profețit DESPRE HARUL ce va veni PENTRU VOI: Căutând ce, sau în ce fel de timp arăta Duhul lui Cristos, care era în ei, când adeverea dinaintea suferințele lui Cristos și gloria de după acestea (1 Corinteni 15:3-4). Căroră le-a fost revelat, că nu lor înșiși (sfintii Vechiului Testament), CI (un grup diferit, cu siguranță nu o reîntoarcere la sistemul precedent) nouă (receptori lui 1 Petru) să ne servească cele declarate acum vouă, prin cei ce V-au predicat EVANGHELIA cu Duhul Sfânt trimis din cer; cele în care doreau îngerii să se uite.

Această scrisoare este scrisă oamenilor căroră li s-a predicat evanghelia morții, îngropării și învierii lui Isus, și sunt salvați prin har și sunt orice fel diferiți de cei ce sunt sub lege.

1 Petru 1:18-25

Fără a cita tot acest pasaj, dați-mi voie să evidențiez punctele cele mai importante.

1. Nu sunt răscumpărați în virtutea a nimic ce li s-a dat de către tații lor;
2. Sunt răscumpărați prin sângele prețios al lui Isus;
3. Au trebuit doar să creadă;
4. Și-au purificat sufletele prin obediența adevărului evangheliei, nu prin faptele legii;
5. Sunt născuți din nou;
6. Au primit viață veșnică fiindcă, contrar oricărei căрни umane care este coruptibilă, sămânța prin care au fost

născuți ei din nou trăiește și rămâne pentru totdeauna.

Toate acestea au venit prin predicarea *evangheliei*.

Este un mare mister cum poate cineva să spună că acest material nu se potrivește cu ceea ce i-a dat bisericii Dumnezeu prin Paul.

1 Petru 2:10

Voi care odinioară nu erați popor, dar sunteți acum poporul lui Dumnezeu. Evreii au fost un popor încă de pe vremea lui Avraam. Au fost iudei și neamuri din trecut, dar biserica, a, acum că este ceva nou.

2 PETRU

2 Petru 1:1

Simon Petru, rob și apostol al lui Isus Cristos, celor ce au obținut cu noi o credință la fel de prețioasă. Cei care primesc această scrisoare au avut aceiași relație cu Dumnezeu pe care o aveau și apostolii, și ei au obținut-o în același fel—prin credință. *Prin dreptatea Dumnezeului și Salvatorului nostru Isus Cristos.* Scrisoarea este așezată pe fundația dreptății imputate a lui Isus Cristos, nu pe o dreptate obținută prin ținerea legii sau prin sacrificiu.

Numai dreptatea lui Dumnezeu poate să facă un suflet potrivit pentru cer. Paul știa asta (Filipeni 3), și la fel și Petru. Evident, ei înregistrau cuvinte inspirate de același Autor Divin.

2 Petru 1:9

Cineva poate pierde claritatea vederii, cineva poate uita lucrările minunate ale lui Dumnezeu în viața lui, dar rămân-

ne această realitate a faptului că *el a fost curățat de vechile lui păcate.*

2 Petru 1:14

Comparați înlăturarea tabernacolului cu materialul dat lui Paul în 2 Corinteni 5:1-8.

2 Petru 2:7-8

Bine, aici este linia pusă de acei care pun un divorț între Evrei-Iuda și Paul. Dacă un om în necazul cel mare nu îndură până la sfârșit, nu ține faptele legii, și refuză semnul fiarei, chiar dacă era salvat el își va pierde salvarea.

Doar să ne asigurăm că nici un student serios al Bibliei nu a crezut că:

1. Cineva ar fi putut fi salvat prin ținerea legilor sau poruncilor unei ere trecute;
2. Oricine a fost salvat ar putea să-și piardă salvarea;
3. Epistolele lui Paul contrazic planul salvării din scrisorile lui Paul;

Dumnezeu pune această informație fascinantă despre Lot în 2 Petru.

Și a prefăcut cetățile Sodomei și Gomorei în cenușă, le-a condamnat la demolare, făcându-le un exemplu pentru cei ce după aceea ar trăi în stricăciune; e așa de clar că cei stricați sunt condamnați. Și a scăpat pe dreptul Lot (aceasta nu poate să însemne “numai” Lot, căci știm că și fetele lui au ieșit din oraș), chinuit în comportarea desfrânată a celor stricați, (Fiindcă acel bărbat drept {o lectură a Genezei 19 va revela oricui că faptele lui nu au fost drepte} locuind printre ei, prin vedere și auzire își chinuia zi de zi sufletul lui drept cu faptele lor nelegiuite).

Aici este un om a cărui viață și mărturie a fost un dezastru, dar el nu a fost condamnat fiindcă el a fost un om drept și just în privința sufletului. Dacă cineva din Biblie ar putea sau ar trebui să “o piardă”, Lot ar fi acel om. Totuși, Dumnezeu îl ține ca pe un exemplu al beneficiilor permanente ale dreptății imputate. Nu există nici un argument mai mare decât Lot pentru siguranța credinciosului. Faptul că Petru folosește acest exemplu anulează cu siguranță argumentul că Petru scrie oamenilor ce își pot pierde salvarea dacă ei nu-și mențin dreptatea prin ținerea poruncilor, în timpul necazului sau a oricărei ere.

Citiți despre încercare eșuată a lui Lot de a-și avertiza familia despre judecata ce va veni. Apoi citiți Iacov 2. Mărturia în zadar a lui Lot, ilustrează perfect nevoia de a avea o credință timp “arată-mi” și cum vine moartea acolo unde lipsește dovada.

2 Petru 3:15-16

Și socotiți că îndelunga răbdare a Domnului nostru este salvare; precum v-a scris preaiubitul nostru frate Pavel, conform cu înțelepciunea dată lui, Precum în toate epistolele sale a vorbit în ele despre ACESTEA;...

Trebuie să ne uităm cu atenție la acest verset, căci el demolează argumentul Paul versus Petru. Mai întâi observăm că omul poate fi sigur de salvare, nu din cauză că ei niciodată nu transgresează ci pentru că Dumnezeu este îndelung-răbdător. În al doilea rând, vedem că salvarea despre care a scris Petru este și salvarea despre care a scris Paul. În al treilea rând, învățăm că Paul a scris chiar oamenilor cărora le-a scris Petru. În al patrulea rând, ni se spune că în fiecare din epistolele lui Paul, el s-a confruntat cu aceleași lucruri ca și Petru în scrisorile date prin el.

De ce este atunci o asemenea controversă? *În ele sunt unele lucruri greu de înțeles, pe care cei ce sunt neînvățați și instabili le pervertesc, cum fac și cu celelalte scripturi, spre propria lor nimicire.*

1 IOAN

1 Ioan 1:7

Dar dacă umblăm în lumină, așa cum el este în lumină, avem părtășie unii cu alții și sângele lui Isus Cristos, Fiul său, ne curăță de tot păcatul.

Umblarea în lumină este condiția pentru părtășie. Sângele lui Isus e condiția pentru curățare. Legea și poruncile nu sunt luate în vedere.

1 Ioan 2:1-2

Copilașii mei, vă scriu acestea, ca să nu păcătuiți. Și dacă cineva păcătuiește, avem (timpul prezent, păcatul nu schimbă relația) un mijlocitor (noi nu ne pierdem salvarea) la Tatăl, pe Isus Cristos cel drept (speranța noastră este în dreptatea LUI, și nu în a noastră). Și el (Isus Cristos, cel drept) este (timpul prezent) ispășirea (articolul hotărât, nu este altul) pentru păcatele noastre (acelea comise ca și copii ai Tatălui) și nu doar pentru ale noastre, ci și pentru ale întregii lumi (orice om, orice păcat, orice dispensație—un Salvator, Isus Cristos).

Acest pasaj măreț este egal cu tot ce i-a dat Domnul lui Paul despre subiectul siguranței eterne.

1 Ioan 3:1-3

Vedeți ce fel de dragoste ne-a dat Tatăl, ca să fim chemați fiii lui Dumnezeu; Cineva poate fi fiul lui Dumnezeu numai prin

nașterea din nou (Ioan 1:12). Această nouă nașterea este darul lui Dumnezeu, nu al faptelor (Romani 6:23). Ioan scrie celor ce au fost născuți din nou.

Din această cauză lumea nu ne cunoaște, pentru că nu l-a cunoscut nici pe el. Preaiubiților, acum suntem fiii lui Dumnezeu. Ei nu așteaptă să îndure până la sfârșit, sperând să învingă semnul sau să se atârne de percepțele lui Moise pentru a-și determina statutul. Aceștia oameni sunt deja în familia Domnului.

Și nu s-a arătat încă ce vom fi, (atunci tratăm evident cu lucrurile sufletului, nu cu carnea, e.g. iudeu sau neam). Dar știm că atunci când el va apărea, vom fi asemenea lui; fiindcă îl vom vedea așa cum este. Acest verset se potrivește perfect cu versetele Pauline despre noul trup (Filipeni 3:21, 1 Corinteni 15:51-57, 2 Corinteni 5:1-8).

Apoi, ca de obicei, faptele bune urmează imediat contextul. *Și fiecare dintre cei care au această speranță în el, se purifică pe el însuși, precum el este pur.*

1 Ioan 4:15

Și noi am văzut și aducem mărturie că Tatăl a trimis pe Fiul să fie Salvatorul lumii. Aici este doctrina locuirii reciproce ca și un tot ca 1 Corinteni 12:13 sau Galateni 3:27. Doctrinile sunt la fel fiindcă Autorul este același, și acei cărora le scrie El sunt la fel.

1 Ioan 5:11-13

În aceste versete avem cele mai clare și simple afirmații despre salvare în Biblie. Observați că în pasaj salvarea a fost deja dată. Viața eternă este posesiunea prezentă a cititorilor

lui Ioan. Această viață este în Isus Cristos și a fost dată gratuit celor ce cred. Fără fapte. Fără credință plus fapte. Fără har și apoi fapte. Fără lege. Fără porunci.

Și aceasta este mărturia, că Dumnezeu ne-a dat viață eternă și această viață este în Fiul său. Cel ce are pe Fiul are viața; cel ce nu are pe Fiul lui Dumnezeu, nu are viața. V-am scris acestea vouă care credeți în numele Fiului lui Dumnezeu; pentru ca voi să știți că aveți viață eternă, și să credeți în numele Fiului lui Dumnezeu.

Dacă Ioan le scria iudeilor din necazul cel mare și dacă ei trebuiau să facă altceva decât să creadă în Isus, știți la fel de bine ca și mine că Duhul Sfânt i-ar fi dat să înregistreze asemenea lucruri. Glorie lui Dumnezeu, salvarea este dată în mod gratuit de către Dumnezeu a tot harul oricui ce va crede în Fiul Său, Domnul Isus Cristos. La fel era mesajul dus de Paul și la fel era mesajul dus de Ioan.

2 IOAN

2 Ioan 1:5-6

Și acum te implor, doamnă, nu că ți-am scris o poruncă nouă, ci aceea pe care am avut-o de la început: să ne iubim unii pe alții. Și aceasta este dragostea: să umblăm după poruncile lui. Porunca este aceasta: Ca așa cum ați auzit de la început, să umblați în ea.

Departa de a-și duce cititorii înapoi sub sistemul Leviticului, 2 Ioan reamintește cum a redus Isus toate poruncile la una: iubiți-vă unii cu alții.

3 IOAN

3 Ioan 1:4

Așa cum Duhul Sfânt scrie prin Ioan, îi numește pe credincioși *copiii mei*.

3 Ioan 1:6, 9-10

Obiectivul acestei celei de-a treia scrisoare este clar acela de a trata cu problemele ce se ridică în biserică.

Care au adus mărturie despre dragostea ta creștină înaintea bisericii; pe care, dacă îi însoțești într-un mod evlavios, bine vei face.

Am scris bisericii (cum spune cineva că epistolele lui Ioan nu sunt pentru biserică, când aici este o afirmație clară că sunt), dar Diotref, căruia îi place să aibă întâietatea între ei, nu ne primește. Din această cauză, dacă vin, îi voi aminti faptele sale pe care le face, îndrugând vorbe injurioase împotriva noastră; și nemulțumit cu acestea, el nici nu îi primește pe frați și oprește pe cei ce doresc să îi primească și îi dă afară din biserică.

Fără îndoială, acesta este un material instrucțional pentru tratarea cu acei care promovează diviziuni într-o biserică locală. Nu este nimic aici care să slujească vreunui scop într-o eră tribulaționistă cu biserica prinsă pentru a-l întâlni pe Domnul.

IUDA

Iuda 1:3

Preaiubiților, folosind toată grija pentru a vă scrie despre salvarea comună, am fost constrâns să vă scriu și să vă îndemn să luptați cu zel pentru credința care a fost dată sfinților o dată.

Unele lucruri din acest verset sunt clare și fără o căutare în context. Celor cărora le scrie Iuda au aceiași salvare ca și altcineva; și, salvarea lor nu este una prin fapte sau prin ținerea legii, căci este numită *credința*.

Acum să învățăm ce ne descoperă contextul. Mai întâi, cei cărora se adresează *sunt sfințiți prin Dumnezeu Tatăl* (v.1). Aceasta este binecuvântarea de a fi pus deoparte de la păcat și pentru Dumnezeu, așa cum nu este rezultatul faptelor bune ale unor indivizi ci al unei operațiuni ale lui Dumnezeu. Când Domnul Isus i-a vorbit lui Paul pe drumul spre Damasc, El i-a dat apostolului neamurilor o trimitere destul de mare. Nu este totul înregistrat în Fapte 9. Textul întreg se găsește în Fapte 26. Acolo citim: *Eu sunt Isus, pe care tu îl persecuți.*

Scoală-te dar și stai pe picioarele tale; fiindcă pentru aceasta m-am arătat ție, să te fac un servitor și un martor deopotrivă a cele ce ai văzut, și a aceloră în care îți voi apărea; Eliberându-te din poporul și dintre neamurile spre care acum te trimit, Să le deschizi ochii, să îi întorci de la întuneric la lumină și din puterea lui Satan la Dumnezeu, ca să primească iertare de păcate și moștenire PRINTRE CEI SFINȚIȚI PRIN CREDINȚA care este ÎN MINE. (Fapte 26:15-18)

Deci, sfințirea pe care a predicat-o Paul este obișnuită cu sfințirea predicată de Iuda. Comparați-o cu 1 Corinteni 1:2.

Contextul arată de asemenea că acei care sunt sfințiți sunt și *păstrați* (v.1). Aici nu este nici o salvare condiționată. Nu există în Iuda nici un sistem de har plus fapte. Nu găsim nimic despre a îndura până la sfârșit. Dumnezeuul care sfințește, păstrează. Acest lucru este comun tuturor celor ce au fost salvați.

În cele din urmă, contextul face cunoscut faptul că Iuda le scrie celor ce sunt *în Isus Cristos*. Fraza *în Cristos* sau *în Cristos Isus* sunt folosite de 77 de ori din Romani până la Filimon. Este

una dintre “distinctivele Pauline cheie”, dar Petru și Iuda, folosesc ambii această frază. De ce? Ei scriu oamenilor ce au fost salvați în același mod și puși în a același trup.

Iuda 1:24-25

Oprirea noastră finală este totuși la un alt verset minunat despre siguranța eternă a credinciosului născut din nou. Noi nu ne salvăm singuri și nu ne păstrăm singuri. Isus Cristos este Salvatorul și păstrătorul a tuturor celor ce vin la El prin credință.

Acum, a aceleia care este în stare a vă păzi de la cădere și a vă prezenta fără vină înaintea prezenței gloriei sale cu multă veselie, Singurului Dumnezeu înțelept Salvatorul nostru, a lui fie gloria și mărirea, domnia și puterea, deopotrivă acum și întotdeauna. Amin.

Nu există hiper-dispenționaliști. Când folosești acest termen pentru a denumi pe cineva, el va nega întotdeauna că i se aplică fiindcă el cunoaște pe cineva sau pe un grup ce merge chiar mai departe decât el în compartimentarea cuvântului lui Dumnezeu. Stați departe de toți sus numiții, și bucurați-vă de studiul Bibliei.

Împărțiți drept cuvântul.
Nu dezbițați în mod greșit pe frați.